

PDD 15 Yaşında!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Haziran 2013 Sayı: 22

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Taleplerimiz kabul edilene kadar

GENEL GREV

GENEL DİRENİŞ!

Süresin

GENEL GREV, GENEL DİRENİŞ!

On yılların birikimi nihayet patladı. Bunun bir gün olacağı zaten belliydi. Özellikle son yıllarda artan hak gaspları ve her alana el atan, yaşamı daha fazla cendereye alan yönetim tarzı, bunu adeta zorlamıştı.

Elbette hiç bir halk hareketinin ne zaman patlayacağını tam gününü, kimse tam olarak bilemez. Fakat sömürü ve zorbalık rejimine karşı, bir gün mutlaka ayağa kalkacağını komünist ve devrimciler bilirler ve halktan hiç bir zaman umutlarını kesmezler.

“Bu halk adam olmaz” diyen liberal aydınlar, şimdi büyük bir şaşkınlık içinde. Devletin polisi, jandarması, çaresiz. AKP kurmayları şokta! Erdoğan’ın suratı allak bullak! Neye uğradığını şaşırılmış durumdadır. Bu öyle rakip kliklerle mücadele benzemez çünkü.

Ağzından çıkan her sözün kanun olduğu günler geride kaldı artık. Erdoğan’ın sonunun Menderes gibi olacağını daha önce söylemiştik. Emperyalizme bu denli uşaklığın sonu, başka türlü olamaz. Kendini en güçlü sandığı noktada, böyle tepetaklak gidiverir.

Bu bir halk isyanıdır. Ve bugüne dek Türkiye tarihinde görülmemiş boyutlara ulaşmıştır. Henüz sonu belli olmadığı için, direnişi değerlendirmek için henüz erkendir. Fakat bir hafta içinde ulaştığı düzey itibarıyla bile, önceki yıllarda gerçekleşen direnişlerden daha kitlesel ve yaygın olmuştur.

Kendiliğinden gelişen her halk hareketi gibi, bir çok handikapı da içinde taşımaktadır. Önderlik boşluğunun tüm sıkıntıları yaşanmaktadır. Bu durum, direnişin kaderini belirleyecek bir öneme sahiptir.

Komünist ve devrimciler, başından beri bu direnişin içindedirler. Hatta 1 Mayıs’ta gösterdikleri militan direnişle, bu ayaklanmanın zeminini de hazırlamışlardır. Bugün geniş kitlelerin polise karşı ölümüne direnişinde, başta 2013 1 Mayıs’ı olmak üzere Taksim direnişlerinin rolü büyüktür. Devrimcilerin bu kararlılığı ve militanlığı, kitlelere örnek olmuştur.

Son 1 Mayıs’tan itibaren Taksim’in tümünden işçi-emekçi eylemlerine kapatılması ve ona karşı bir aydır süren mücadele de, bu büyük patlamayı doğuran damlalardan biridir.

Bütün bu olumluluklara karşın, komünist ve devrimcilerin örgütlülük düzeyi yeterli değildir. Direniş başladıktan sonra da ona müdahale etmede zayıf kalınmış, direnişi yönlendirme bakış açısı ile hareket edilmemiştir.

Bütün bunlar, direnişin geleceği konusunda soru işaretlerini arttırmaktadır. Burjuvazi, devrimci önderlikten yoksun halk hareketlerini

bastırmada ustalaşmıştır. Yakın tarih olarak Arap halkının isyanlarını önümüzde durmaktadır.

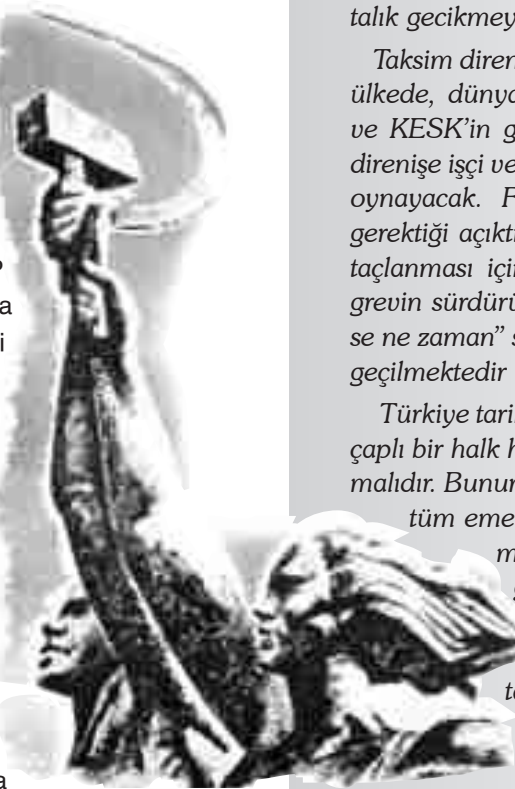
Benzer bir durumu yaşamamak için, kitlelerin büyük bir bilinç sıçraması yaşadığı bugünlerde çok daha fazla deneyim aktarmak ve kitleleri uyarmak gibi bir görevimiz vardır.

En büyük tehlike, direnişin içten kırılmasıdır. Bilindiği gibi, şanlı 15-16 Haziran direnişinde, devlet bizzat DİSK’in Genel Başkanını devreye sokmuştu; onun radyodan işçilere yaptığı çağrı ile direniş kırılmıştı. Şimdi de direnişin başındaki tutumuyla göz dolduran BDP milletvekili Sırrı Süreyya Önder ya da Gezi Parkı’ndaki direnişi başlatan “Taksim Dayanışma” ile hükümet yetkililerin görüşmesi, böyle bir planı çağrıştırmaktadır.

Direnişin somut talepleri bellidir. Onlardan asla geri adım atılamaz. Fakat gelinen noktada, Gezi Parkı’nın durumu ya da Taksim yasağının ötesine, onun çok ilerisine geçilmiştir. Direnişte en sık atılan slogan “Hükümet istifa”dır. Bu büyük halk hareketinin asıl zaferi de, hükümeti düşürmekle olacaktır. Kitlelerin gücüyle bir hükümetin devrilmesi, gelecek adına, en başta kitlelerin kendi gücüne güvenmesi yönüyle, çok büyük birikimler bırakacaktır.

Gelinen aşamada, işçi sınıfının tutumu belirleyicidir. Tıpkı diğer ülkelerdeki halk isyanlarında olduğu gibi, direnişin süruncemeye bırakıldığı anda, son sözü sınıfın üretimden gelen gücüyle sınıf söyleyecektir. Onun için sendika yönetimleri zorlanmalı ve hükümeti devirene kadar genel greve gidilmelidir.

15-16 Haziran direnişinin yıldönümüne yaklaştığımız bugünlerde, onu birçok yönüyle çok aşan bir direnişi yaşıyoruz. Fakat işçi sınıfının katılımının zayıf kaldığı bir direniştir bu. Bu halk hareketinin zaferi için “genel grev, genel direniş, genel boykot” gerekmektedir. Bu bir eylem sloganıdır artık! Direnişi akşam mesaisi olmaktan çıkarmalı, hayatı gerçek anlamda durdurmalıyız! Her zaman olduğu gibi, zafer direnenlerin olacaktır!

Okurlara...

Merhaba,

Tarihi günlerden geçiyoruz. Ve daha yaşarken onu yazabilmek hiç kolay değil...

Dergimizi yayına hazırladığımız sırada, Taksim Gezi Parkı’nda direniş yeni başlamıştı. Ancak direnişe devletin saldırmalarıyla birlikte, giderek çapı ve niteliği de değişmeye başladı. O yüzden derginin basımını durdurduk. Fakat direnişin bir halk isyanına dönüşeceğini tahmin etmek çok zordu. Bir haf-talık gecikmeyle çıkmayı tercih ettik.

Taksim direnişi, bir haftasını geride bıraktı ve tüm ülkede, dünyada yankıları artarak sürüyor. DİSK ve KESK’in genel grev kararı almış olmaları da, direnişe işçi ve emekçilerin katılımını arttıran bir rol oynayacak. Fakat “uyarı” grevinden çıkartmak gerektiği açıktır. Bu büyük halk direnişinin zaferle taçlanması için, talepler karşılanana kadar genel grevin sürdürülmesi gerekmektedir. “Bugün değilse ne zaman” sorusunun cuk oturduğu bir süreçten geçilmektedir çünkü.

Türkiye tarihinde ilk kez görülen böylesine geniş çaplı bir halk hareketi, mutlaka başarıyla sonuçlanmalıdır. Bunun yolu da başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin hayatı durdurmasından geçmektedir. Sendikalar, göstermelik grevlerden, “taleplerimiz karşılayınca kadar” diyen süresiz genel grevlere gitmelidir. Aksi halde bu tarihi direnişteki rolleri hep sorgulayacak ve vebali ağır olacaktır.

Direnişin seyrinin nasıl devam edeceği ve nasıl sonlanacağı şu anda belli değildir. Ama bugüne dek geldiği nokta bile olağanüstüdür. Ve daha şimdiden çok önemli sonuçları doğurmayla başlamıştır.

Gelecek sayıda çok daha güzel gelişmeleri paylaşmak dileğiyle hoşçakalın...

22. sayıda

3	Ölüm küçüldükçe, zafer yakınlaşıyor
4	Basında Taksim direnişi
5	Yaşasın şanlı Taksim direnişimiz
6	“Camlarla birlikte kırılan...”
7	“Her yer Taksim, her yer direniş”
8	Reyhanlı’da katliam
10	Erdoğan’ın ABD ziyareti
11	“Çekilme” sonrasında yaşananlar
12	Mevsimlik işçiler
13	Bilirkişi ne bilir?
14	PDD 15 yaşında
16	Hava iş’te grev sürüyor
17	Pakmaya işçileri direniyor
18	Tarihte bireyin rolü
20	Tutsaklardan 1 Mayıs mesajları
21	“Kutup Yıldızı”mız...
22	15-16 Haziran işçi direnişi
23	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
24	“IMF borcu bitti” mi?

Taksim-Gezi Parkı'nda AVM yapılması için ağaçların kesilmesiyle başlayan direniş, önce tüm İstanbul'u, ardından Türkiye'yi sardı. Bunun asıl nedeni, devletin temel insani taleplere ve en küçük direnişlere bile tahammülsüzlüğü, saldırganlığıdır. Son yıllarda giderek artan saldırı dalgasına karşı, biriken öfkenin patlaması ve bir isyana dönüşmesidir. Ağaçların kesilmesini istemeyen bir grubun Gezi Parkı'ndaki direnişine bile sabaha karşı vahşice saldırılmış, çadırları sökülüp yakılmıştır. Bu, bardağı taşıran son damladır.

Önceki yıllar bir yana, son bir ay içinde bile arka arkaya gelen saldırı-

Nitekim 1 Mayıs sonrası açıklamalarıyla, bu niyetlerini açığa da vurdular. 1 Mayıs günü gösterilen büyük direniş, gerçek amaçlarını ortaya çıkardı. Ve Taksim'e yönelik planlarına, tepkileri daha da arttırdı.

Buna rağmen Gezi Parkı'nda yıkıma giriştiler. Her zamanki gibi birkaç protesto ile karşılaşacaklarını, onu da bir biçimde bastıracaklarını sandılar. Fakat bu kez fena yanıldılar! Her birimin bir patlama noktası vardı. Ve o patlama, bu kez bir ağaca vurulan kepek oldu.

Başlangıçta Gezi Parkı ile sınırlı bir tepkiydi. Fakat polisin azgınca saldırısı, eylemlerin sadece çapını büyütmeyle kalmadı, niteliğini içeri-

lacağından söz etti. Eylemi "tencere-tava, yine aynı hava" basitliği ile değerlendirdi. Cumhurbaşkanı'ndan, bakanlara, belediye başkanına kadar hepse, geri adım atan demeçler verirken, o hala efelenmeye devam etti.

Daha önceki olaylarda da işaretleri görüldüğü gibi, kendi aralarındaki çelişkiler böylesi bir kitle eyleminde daha fazla su yüzüne çıktı. Ama diğer yandan, egemenlerin direnişleri kırmak için en fazla kullandıkları yöntemlerden biri olarak "iyi polis-kötü polis" taktikleri devreye girdi. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, "iyi polis" rolüne soyundu. Keza artan polis şiddetine karşı kitlelerin öfkesi, yeniden askeri öne çıkararak söndürmeye çalışanlar çıktı. vb... Bunların hepsinin tek amacı, direnişi daha fazla büyümeden bitirmektir.

Aynı şekilde direnişin içinde yer alan CHP'den İP'e kadar düzen partileri de, onu kendi amaçları doğrultusunda kullanmaya çalıştılar. Seçimlerde oylarını arttırmak, ya da askerleri öne çıkararak, darbe yoluyla iktidara gelmeyi amaçlayan bu partiler, direnişe yüklendiler; fakat başarılı olamadılar.

Direniş, AKP hükümetine karşı başlamakla birlikte, bir bütün olarak egemen sınıfların artan sömürü ve zulüm politikalarına tepkinin dışavurumudur. Bu da AKP hükümeti ile sınırlı olmayan, bir sistem sorunudur. Şu ya da bu partinin işbaşına gelmesiyle düzelmeyecek kadar köklüdür.

Gerçek demokrasi, halkın demokrasisidir.

Halk hareketi kendiliğinden başladı. Harekete önderlik eden bir parti veya örgüt söz konusu değildi. Burjuva liberaller ve reformistler, bunu bir olumluluk gibi sundular. Elbette düzen partilerinden bağımsız olması olumludur. Fakat direnişin devrimci bir önderlikten yoksun olması, en büyük handikapıdır. Çünkü devrimci önderlikten yoksun halk direnişleri, bir biçimde yenilmeye mahkumdur. Yakın zamandaki Arap halkının direnişleri bunun somut örneğidir.

Ülkemizdeki halk hareketinin de başarısı, devrimcilerin müdahale gücü oranında gerçekleşecektir. Burjuvazi, "demokrasi" diye,

Ölüm küçüldükçe zafer yakınlaşır!

Ülkemizde uzun yıllardan sonra ilk kez böylesine büyük bir kitle hareketi yaşanıyor. Milyonlarca insan sokaklara döküldü ve polisin üzerine yürüdü. 1 Mayıs kitlesinin korkusuzca direnişi, geniş halk kesimlerine de örnek olmuş ve korku duvarları parçalanmıştır.

Fakat kazanmak için bugün dek yapılanların üzerine çıkmak gerektiği açıktır. İşçiler şalteri indirmedikçe, son söz söylenmiş olmayacaktır. Direnişin kaderi, bu adıma bağlıdır.

lar, kitleleri çileden çıkarmaya yetti. Taşeronlaşma, sendikasızlaştırma, sefalet ücreti ile en ağır koşullarda çalıştırma, eğitim ve sağlığın paralı hale getirilmesi, 4-4-4 ile daha gericileştirilmesi, "kentsel dönüşüm" adı altında gecekonduların yıkımı, HES'ler, savaş kışkırtıcılığı vb. saldırılarına, "üçüncü köprü", Emek Sineması'nın yıkımı, Gezi Parkı'nı yoketme, içki yasağı gibi, yaşam alanlarına ve özel yaşama müdahaleler eklenmiştir. Ve bu saldırılara karşı yükselen tepkileri, kulak arkası eden, kendi bildiğini okuyan bir yönetim tarzı söz konusudur.

Bütün bunların sürgit böyle devam etmesi mümkün değildi. Olmadı da...

Taksim yeniden kazanılmıştır

AKP Hükümeti'nin Taksim alanını tümünden yıkarak rant alanına çevirme projesi, yaklaşık bir yıldır uygulamaya sokuldu. "Çukur" bahanesi ile 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasına izin vermemeleri, alanı işçi ve emekçilere kapatmanın ilk habercisiydi.

ğini de değiştirdi. Eylemin temel sloganı "Hükümet İstifa" oldu.

Polisin önce Gezi Parkı'nı, sonra tüm Taksim'i bariyerlerle çevirip, alana girmek isteyen herkesin üzerine gaz bombası yağdırması, eylemin ilk hedefini Taksim yapmıştır. Günlerce Taksim'in etrafında süren direniş, "Her yer Taksim, her yer direniş" sloganlarıyla kitlelerin meydanları doldurmasına yol açmış ve Taksim'in özgürleşmesi başarılmıştır. 1 Mayıs'tan bu yana, tüm işçi-emekçi eylemlerine kapatılan Taksim meydanı, polis ablukası kırılarak ele geçirilmiştir.

Bu, direnişin gücüdür ve ilk meyvesidir.

Direnişin saptırılmasına izin vermeyelim!

Ancak padişah özentili Başbakan Erdoğan'ın salvoları devam etti. Sokaklara dökülen ve günlerdir polis-le çatışan milyonlarca kişiye "bir avuç çapulcu" diyecek kadar pervasızlığını sürdürdü. Taksim'e Topçu Kışlası yapılacağından, hatta AKM'nin yıkı-

PDD özel sayısı, 3 Haziran'da çıktı, başta Taksim olmak üzere birçok direniş bölgesinde dağıtıldı.

dört-beş yılda bir halkın önüne koyduğu sandığı göstermektedir. Oysa "sandık demokrasisi", en son AKP'de gördüğümüz gibi, gerçekte bir diktatörlüktür. Azınlığın çoğunluk üzerindeki diktatörlüğüdür.

Gerçek demokrasi, halkın demokrasisidir. İşçi ve emekçilerin kendi iktidarını kurmasıdır. Bu da ancak komünist ve devrimcilerin önderliğinde gerçekleşen bir devrimle olacaktır.

Fakat direnişin somut talepleri vardır. Gözaltına al-

nanların derhal serbest bırakılması, kitleye şiddet uygulayan polisler emir veren Vali ve Emniyet Müdürü'nün görevden alınarak yargılanması, Gezi Parkı'nda dahil olmak üzere Taksim projesinin iptal edilmesi, Taksim'in gösterilere açık hale gelmesi gibi talepler, hemen karşılanmalı ve garanti altına alınmalıdır.

Ölüm küçüldükçe zafer yakınlaşır

Ülkemizde uzun yıllardan sonra ilk kez böylesine büyük bir kitle hareketi yaşanıyor. Milyonlarca insan sokaklara döküldü ve polisin üzerine yürüdü. Onca yaralanmaya, gözaltına, şiddete rağmen, günlerdir eylemlerini sürdürüyorlar. 1 Mayıs kitlesinin korkusuzca direnişi, geniş halk kesimlerine de örnek olmuş ve korku duvarları parçalanmıştır.

Eylemlerde binlerce kişi yaralandı, onlarcası yoğun bakımda bulunmaktadır. Şehitler verilmeye başlanmıştır. Ancak bilinmelidir ki, kitlelerin gözünde ölüm küçüldükçe zafer yakınlaşır. Bu halk hareketi, hızla o noktaya doğru ilerlemektedir.

Fakat kazanmak için bugün dek yapılanların üzerine çıkmak gerektiği açıktır. İşçiler şalteri indirmediği, son söz söylenmiş olmayacaktır. Başta DİSK ve KESK olmak üzere sendikalar, hemen genel grev kararı almalı ve yaşama geçmelidir. Direnişin kaderi, bu adıma bağlıdır.

İşçi ve emekçiler, sendikalar üzerinde baskı kurmalı ve genel grevi başlatmalıdır. Genel grev, genel direniş ve genel boykotla birleşerek, tüm hayatı durdurmalıdır. Sadece hükümetin düşmesi değil, bugüne dek gaspedilmiş temel haklarımızın geri alınması da, buradan geçmektedir.

Şanlı 15-16 Haziran Direnişinin yıldönümüne yaklaşırken, yaklaşık 40 yıl sonra işçi ve emekçilerin tarihine bir şanlı sayfa daha eklenmelidir. İşçi sınıfı önder rolünü oynamalı, bu büyük halk hareketini zafere taşımalıdır!

Basında Taksim Direnişi

"Ana akım medya" denilen büyük medya kuruluşları, Taksim direnişini günlerce ya hiç vermedi, ya da çok az verdi. "Özgür basın" teranelerinin sahteliği bir kez daha ortaya çıktı. Bu durum, direnişçilerin polisten sonra en fazla tepki gösterdiği medya oldu. Taksim'e girildikten sonra, bu medya kuruluşlarının canlı yayın araçları, "haber vermiyorsanız, niye burdasınız" denilerek tahrip edildi ve üzerlerine "satılmış medya" yazıldı.

Ne zaman ki, direniş tüm ülkeye yayıldı ve günlerce devam etti, ondan sonra yazmaya, göstermeye başladılar. Direnişin gücü, "üç maymunu oynayan" medyayı da dize getirdi. Tabi ki, bu sefer de direnişi geriye çekme ve bitirme misyonlarını oynamaya başladılar.

Türkiye'deki basın-yayın kuruluşları direnişi görmezden gelirken, dünya basını genişçe yer verdi. Tıpkı 12 Eylül yıllarında olduğu gibi...

BBC: Türkiye, İstanbul ve Ankara'daki protestoların hasar tespitini yapıyor. Türk polisi iki günlük protestolarda 900'den fazla kişiyi gözaltına aldı. Bu iki günlük protestolar Türkiye'de yıllardır görülen en kalıcı hükümet karşıtı patlama oldu.

EL CEZİRE: İstanbul'da yapılacak bir projeyle ilgili tepki, Erdoğan hükümetine karşı öfkeyi açığa çıkarırken, ülkede iki gündür kargaşa yaşanıyor.

NEW YORK TIMES: Protestolar Türkiye geneline yayılırken polis geri çekildi Başbakan Tayyip Erdoğan hükümetine karşı protestolar Türkiye'nin en büyük şehri İstanbul'un dört bir yanında sürerken başkent Ankara dahil diğer şehirlere de yayıldı.

GUARDIAN: Başbakan'ın "taşkınlık yapan radikaller" olarak tanımladığı protestocuları dağıtmak için polis tazyikli su ve biber gazı kullandı.

WALL STREET JOURNAL: Türkiye'de hükümet karşıtı gösterilerin kapsamı genişlerken 100 binden fazla protestocu ülke genelinde sokaklara dökülmesiyle Başbakan Erdoğan çevik kuvveti İstanbul'un simgesi Taksim Meydanı'ndan çekmek zorunda kaldı.

REUTERS: İstanbul ve Ankara'da pazar sabah erken saatlerde protestocular ateşler yakıp polisle çatıştı, ancak sokaklar Türkiye'nin yıllardır gördüğü en sert hükümet karşıtı protestoların ikinci gününün ardından genel olarak sakindi.

WASHINGTON POST: Arap Baharı'nı hatırlatan bir ortamda, hükümet karşıtı bir protestoya yönelik müdahalelerin, şehir sokaklarını biber gazı bulutu altındaki bir savaş alanına döndürmesinin ardından, dün binlerce kişi İstanbul'un en büyük meydanına akın etti.

TIME: Polisin aktivistlere ağır müdahalesinin ardından İstanbul'da protestolar İstanbul'da bir parka alışveriş merkezi yapılmasını protesto eden aktivistler Türk polisi tarafından şiddet kullanılarak dağıtıldı. Bu hamle Türkiye'nin en büyük şehrinde ve diğer yerlerinde toplu protestolara neden oldu. Protestolar şimdi Başbakan Erdoğan hükümetine duyulan geniş kapsamlı öfkenin kanalı haline geldi.

LA GAZETTA DELLO

SPORT: Erdoğan'a karşı isyan. Türkiye kaosta. Yaralı sayısı 1000'i aştı. Ağaçlar için protesto sürüyor. Başbakan polisin abarttığını kabul etti.

CNN: Polisin ağır müdahalesi hükümet karşıtı ayaklanmaları tetikledi. İki gün boyunca göz yaşartıcı gaz, panzerler ve biber gazıyla savaştıktan sonra Türk polisi dün öğleden sonra Taksim Meydanı'ndan çekilip binlerce göstericinin alana akmasına izin verdi.

Yaşasın Şanlı Taksim Direnişimiz!

Gezi Parkı direnişçilerine polisin saldırdığını duydum. Hemen arkadaşlara haber verdim. O sırada bir televizyon kanalında çatışmaların devam ettiğini duyunca, çantamı hazırlayıp bir arkadaşımı da alarak çıktım. Osmanbey tarafından girişin zor olacağını düşünerek Kabataş'tan Taksim'e çıkmaya çalıştık. Kabataş'a yaklaştıkça yüzlerinde gaz maskeleri olan gaz yemekten gözleri kızarmış insanları gördük.

Hızlı adımlarla cadde boyu yürüyoruz, etrafta birçok insan Taksim'e çıkmaya çalışıyor, onlara bir değerlendirme yapıp nereden gideceğimize karar veriyoruz. Ara sokaklardan Taksim İlk Yardım Hastanesi'nin oraya kadar geldik. Yolda hala atılan gazların parçaları vardı. Oradaki kitle bir ileri, bir geri gidiyor, ne yapacağını bilemez halde. Bir müddet onlarla kaldıktan sonra, İstiklal'e çıkmaya çalışıyoruz. Ara sokaklar gayet kalabalık ve nihayet İstiklal'e çıkıyoruz. Müthiş bir kalabalık var burada. Kitlenin içinde ilerlemeye çalışıyoruz, ama gaz bombaları yağmur gibi yağınca, kitle kontrolsüz bir şekilde koşmaya başlıyor. "Arkadaşlar sakın olun, ezmeyin birbirinizi" diyerek, onları yatıştırmaya çalışıyoruz, işe de yarıyor. Birisi çıkıp sakın bir şekilde komut verdiği zaman, kitle yavaşlıyor. Birkaç defa bir ileri, bir geri şeklinde zaman geçirdik.

Yanımdaki arkadaş da ilk defa çatışmalı bir eyleme geldiği için, daha dikkatli davranıyorum. Yanımdan ayırmıyorum. Böyle kitlenin önüne ulaşamayacağımızı görerek ara sokaklara giriyoruz. TMMOB sokağında yoldaşımı görüyorum. Şimdi çatışma zamanı. Birkaç kere hep birlikte gidiyoruz, gazdan çok etkilenince geri çekiliyoruz. Sonra arkadaşımı TMMOB'a bırakarak çatışmaya giriyoruz. O kadar yoğun gaz bombası ve tazyikli su sıkılıyor ki, bir ara ciğerlerim parçalanacak sanıyorum. Ama biliyorum ki, birkaç dakika sonra gazın etkisi geçecek. Devlet bize çatışma anında sakın kalmayı da öğretti. Başka arkadaşların da gelmesiyle çatışma alanına dönüyoruz, tekrar istiklale giren sokakla istiklal arasında mekik dokuyoruz. Yanımıza yoldaşlarım da geliyor, yoldaşlarla çatışmanın tadına doyum olmuyor. Bu çatışma saatlerce sürüyor, ayrılması gereken arkadaşlar olduğu için. gece 12'ye doğru çatışma alanından ayrılıyor.

Tünel tarafından tophanenin oraya iniyoruz. Gözlerime inanamıyorum, yoldan geçen bütün araçlar hepsi korna çalıyor. Yoldaki kitle de "Hükümet İstifa" diye slogan atıyor. Beşiktaş'a geldiğimizde, kitle yolları trafiğe kapatmıştı. "Hükümet İstifa" diye slogan atıyor, şarkılar söylüyorlar. Burada da bir saat kadar kaldıktan sonra, gece yarısı evlerimize ulaşıyoruz.

Ertesi gün erkenden kalkıp yoldaşlarla buluşuyoruz. Kısa bir değerlendirmeden sonra, Taksim için yola çıkıyoruz. Osmanbey'den sonraki yollar kapalı. Alt sokaklardan Taksim'e çıkıyoruz. Yolda giderken de bir hırdavatçıya uğrayıp eldiven alıyo-

ruz. Bir önceki gün eldivensizliğin acısını yaşamıştım. İstiklal'e çıkıyoruz. Bazı sokaklarda çatışmalar var, ama reformistler ve ulusalcıların oralarda olduğunu görerek, devrimcileri bulmak için oradan ayrılıyor.

İstiklal'de bir sokaktan caddeye çıkmak isterken polisler bize müdahale ediyor. Nereye gidiyorsunuz vs. Sonra erkek yoldaşın çantasına bakmak istiyorlar, o da izin vermiyor. Biz de bu arada polislerle tartışıyoruz, bu arada birkaç kişi polislerle müdahalede bulunuyor, ama sonra gidiyorlar. Polisler etrafımızı sarıyor ve bir polis aracı geliyor. Yoldaş almak istiyorlar, yoldaş slogan atmaya başlıyor biz de slogan atıyoruz O sırada kelepçe takıyorlar, biz de engel olmaya çalışıyoruz. Ama o kadar kalabalıklar ki, gücümüz yetmiyor. Yoldaş araca binmek için, biz onu ver-

memek için direniyoruz, Ama bindiriyorlar, polis arabasını yumrukluyoruz, slogan atıyoruz.

Sonra İstikal'den bir ara sokağa giriyoruz. Bu sokakta çatışma var, bir müddet sonra polis üst ve alt sokaktan saldırıyor. Bir dükkana giriyoruz, dükkanın kepenkleri kapatılıyor. Kepenk deliklerinden dışarıyı seyrederim. O kadar pervasız bir saldırı var ki, gaz bombaları, plastik mermiler, peş peşe boy hizasından atılıyor. Gerçekten iki düşman cehpe savaşı gibi. Yerler anında gaz kovanlarıyla doluyor.

Oradan çıktıktan sonra ben Harbiye tarafına geçiyorum, yoldaş başka bir alana geçiyor. Harbiye tarafında yine alt sokaklardan çıkmaya çalışıyorum. Yaklaştıkça gaz kokuları geliyor ve göstericiler görünüyor. Bir adamın üstü başı çamur içinde kalmış, görüyorum. Bir müddet daha gittikten sonra göstericilerin arasına çıkıyorum. Orada bir yoldaşla görüşüyorum, biraz soluklandıktan sonra ilerlemeye başlıyoruz. Biraz sonra şiddetli bir saldırı oluyor, insanlar kaçışmaya başlıyor. Sakin bir şekilde geri çekiliyoruz biz de. Bu sefer rüzgar bizden taraf esmiyor, atılan gazların arasında kalıyoruz.

Gazın etkisinden kurtulduktan sonra ilerlemeye başlıyoruz, çatışma şimdi başlıyor. eldivenimi takıp şalımla iyice ağzımı kapattıktan sonra yerden bulduğumuz taşlarla polise giriyoruz. Anında gaz bombası yağmuruna tutuyorlar bizi. TOMA'lardan su sıkıyorlar. Ama bu sefer gerileme yok, üstlerine gitmeye başlıyoruz, gazları alıp geri atıyoruz. Polisler geri çekiliyor, üstlerine koşuyoruz, gaz

bombalarıyla tazyikli sularıyla geri çekiliyorlar ve işte Gezi Parkı'ndayız!

Zafer kazanıldı! Polis barikatları yıkılıyor, barikatların üzerinden Park'a giriyoruz. Meydan kızıl bayrağımızı dikmemiz eksik. Sırrı Süreyya

Önder geliyor sonra, yüksek bir yerden insanları çağırıyor etrafına, insanlar toparlanmaya başlıyor.

Harbiye tarafından Çarşı grubu pankartlarıyla sloganlarıyla giriş yapınca, insanlar bu sefer oraya yöneliyor. Marşlar çalınıyor, sloganlar atılıyor. Sonra meydana çıkıyoruz Meydan kalabalıklaşıyor gittikçe. Polisler geri çekilirken Meydan'ı gaza boğuyor.

Kısa bir panikten sonra onların üstüne gidiyoruz bu sefer. Mete Caddesi'nden geri çekilirken insanlar çoğalıyor. Polisleri taş yağmuruna tutuyoruz, onlar da

bizi gaz ve su yağmuruna... Ama kitle, polis çekildikçe coşuyor. Gezi Parkı'ndan polislerle ne bulursak fırlatıyoruz, bir zaman sonra polisler kaçıyor, kalan TOMA'lar da taş yağmuruna tutuluyor. Sıkılan sular artık umrumuzda değil, biz taş atıyoruz, onlar su sıkıyor, onlar su sıkınca biz daha çok taş atıyoruz. Birkaç TOMA arkada kalmış. Yola çektiğimiz polis barikatını geçmekte zorlanıyorlar, o sırada biz de onları taş sağanağına tutuyoruz. Attıkları gazları geri atıyoruz onlara. Gaz kapsülleri düştüğü anda içimizden birisi koşup geri atıyoruz gazları. Bu görüntüyü ömrüm boyunca unutamam.

İşte Taksim, işte direniş! Sonra Meydana inip bu müthiş tabloyu seyrederiz. İnanılmaz bir kitle. Müthiş bir direniş. Ve zafer...

Sonra diğer yoldaşlarla buluşuyoruz. Neler yaşandığı konuşuluyor, bu çatışmaya yetişemeyenler hayıflanırken, çatışmanın içinde bulunanlarda müthiş bir keyif var. Oturuyoruz meydana, dinleniyoruz, nevaleler dağıtılıyor, iştahla yiyoruz. Gidecek olan yoldaşları uğurluyoruz ve başka arkadaşlarla buluşup sohbetler ediyoruz. Geceyi Meydan'da geçiriyoruz. Yoldaşlarla şakalaşıyoruz, "Taksim'de birlikte sabahlamakta varmış kaderde" diye. İnsanlar türküler söylüyor, halaylar çekiliyor, ateşler yakılıyor. Uzun zamandır böyle mutlu bir gün yaşamamışım. Sabah alandan ayrılırken yüzümüzde bir gülümseme etrafı seyrederiz. Taraftar gruplarının eylemde yaptıkları şarkı kulaklarımızda. "Sık bakalım sık bakalım, biber gazı sık bakalım, kaskını çıkar, jopunu bırak delikanlı kim bakalım!

İstanbul Gezi Parkı direnişi, emekçi halkımızın uzun yıllardır biriken, çürümüş düzene karşı olan tepkisini açığa çıkardı. 1 Mayıs ile başlayan ve alan yasaklılığı ile devam eden şiddete verilen iyi bir yanıt oldu. Halk ayaklanmasına dönüşen direniş, şehitler pahasına devam eden bir seyir izliyor. Yaşadığımız, soluk alıp verdiğimiz şehirler, kendi direniş ittifaklarını doğallığında yarattı ve direniş ülke scaleında büyüdü.

Direniş, salt Türkiye'yi değil, dünya mücadele atlasında en güzel yerlerinden birini aldı. Taksim Meydanı, kendine özgü direniş argümanlarıyla işçi ve emekçilerin soluk alıp verdiği bir meydan oldu. O, bir meydan olmasının ötesinde bir dünya oldu.

Direnişten kısa bir süre önce ciddi bir sağlık sorunu yaşamıştım. Direniş ile birlikte gelen ölüm haberleri, kendi ağrılarımı unutturdu. Çünkü orada dövüşen, yaralanan, şehit düşen bizdik. Direnişte yer almamak, beni daha fazla yaralayacaktı, bunu biliyordum ve hemen harekete geçmeliydik.

Ertesi gün sabah yola çıktık. Yaşayacağım herhangi bir düşme yada ezilme sağlık problemimin daha da artmasına, "yeşil sahalardan bir süre daha uzak kalmama" yol açabilirdi. O yüzden yoldaşlarım ve dostlarıma her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Onlar tutunacak daldı benim için. Kendime ve onlara güveniyordum.

Harbiye'ye saat 11 civarında ulaştığımızda, ağırlıklı taraftar gruplarından oluşan 100 kişilik bir grup slogan atıyordu. Civarda da insanlar bekliyordu. Kitle kararsızdı, hemen bir görüşme yapıp

"Camlarla birlikte kırılan ONLARIN HAYALLERİYDİ"

"harekete geçelim" dedik. Kol kola girerek yürüyüşü başlattık, sayı birden 300'ü buldu. Atılan gaz bombaları ve sıkılan tazyikli su ile kitle geri çekiliyordu, ancak dağılmıyordu. 3-4 kere polis barikatını zorladık, fakat kitle çabuk geri çekiliyordu. Bu esnada polis şiddetini daha fazla arttırdı ve kitleyi Şişli yönüne sürmeye başladı.

Nişantaşı'na çekildiğimizde orada da bir kitle toplanmıştı ve Harbiye yönünden girişte parktan aldığımız banklarla ciddi bir barikat kurduk. Polis ara ara biber gazı atıyordu ve çekiliyordu. Şişli yönünden binlerce kişinin gelmesiyle bulunduğumuz yerden ayrıldılar ve Halaskargazi Caddesi'ne çıkmaya başladık. Çıkarken kurduğumuz barikatları da caddeye sürüklüyorduk ve herkes çöp konteynırlarından, inşaat paravanlarına dek ne varsa polisin üstüne sürüyordu. Gürültüden olacak ki, yavaş yavaş polis de çekiliyordu. Sayımız 5 bini bulmuştu ve kitle daha da büyüyordu.

Polis, gaz bombaları ve tazyikli sularla saldırıya da kitleyi dağıtıyordu. 1 saat içinde sayı 20-30 bine ulaştı. O esnada bir yoldaşla buluşup en öne geçtik. Sürekli gaz bombası atılıyordu, kitle kaçmaya başlayınca ve gözümü açamaz hale gelince, yoldaşa tutunuyordum, ona da yük olmamak için elimden geleni yapmaya çalışıyordum. İkimizde gözümüzü açamayınca, olduğumuz yere çakılıyorduk. Gaz etkisini yitirince yeniden en öne geçiyorduk. Yarım saat bu biçimde geçti. Şişli'de ise tam bir halk denizi oluşmuştu ve artık bir rakam söyleyemiyorduk. Düşmanın bu kitleyi dağıtması için çok güçlü saldırması gerekiyordu, ancak bu güç onlarda yoktu.

Polis yavaş yavaş geri çekilmeye başladığında, artık tüm gücümüzle saldırıya geçtik. Polis, Taksim

yönüne çekilirken, ara ara gaz bombası ve tazyikli su sıkıyordu. Kitle 2-3 dakika duraklıyordu ve yeniden saldırıyorduk, polis ise resmen kaçıyordu. Yoldaşla birlikte polise saldırmaya devam ettik, o an belleğime de yaşadığım en güzel anların fotoğraflarını çekiyordum.

Gezi Parkı'nın içine çatışa çatışa, düşmanı kovalaya kovalaya girmiştik. Gezi Parkı'nda zafer duygusu hakimdi. Biraz orada durduktan sonra ve polisin terk ettiği bir otobüsün camını indirdikten sonra meydana girdik. Benim için kırılan o cam, onların dünyasının tuz buz olmasından başka bir şey değildi.

Yüzbinlerce kişi alanı doldurmuştu ve meydana polis tam anlamıyla çekilmemişti. Kitle AKM yönündeki polise yöneliyordu ve bizde oraya doğru yönelirken, meydana çok şiddetli bir gaz bombası saldırısı başladı. Kitleye koşmaması için uyarıyorduk, çünkü izdiham yaşanabilirdi. Hızla kaçanlar olmakla birlikte genel anlamda yavaş hareket etmelerini az da olsa sağlamıştık. Gözümüzü açamaz hale geldiğimizde, Taksim heykelinin önüne gelmiş ve oraya oturmuştuk. Biraz kendimize geldiğimizde hemen polis barikatının olduğu yere ilerledik. Kitle oraya yöneliyor, polis ve TOMA kaçarken, ara ara gaz bombası ve tazyikli su sıkıyordu. Onlar geri çekilirken polis bariyerleri barikat olarak kullanılmıştı ve gerideki 3 tane TOMA arada kalmıştı. TOMA hareket edemiyordu ve belki de hayatının taşını yiyordu. Herkes canhıraş saldırıyordu. Birkaç kişi TOMA'yı ele geçirmek için yönelse de atılan taşlardan geriye kaçmak zorunda kalmıştı.

Polis böylece Taksim Meydanı'ndan arındırılmış oldu. Taksim Meydanı'nı özgürleştirmiştik!

Gezi Parkı'na yapılan operasyondan sonra ölüm-

lerin olması ve halkımıza yapılan saldırılar, öfkemi daha da artırdı. Arkadaşlarımla birlikte otururken, İzmit Cumhuriyet Parkı'nda toplanma olduğu haberini aldık ve hemen oraya gittik.

Gittiğimiz anda sayı azdı, sonradan kalabalık oluşmaya başladı. Atılan sloganlar İzmit sokaklarını inletiyordu. Bir süre sonra yürüyüş başladı ve yasaklı Yürüyüş Yolu'ndan AKP il binasına yürümeye başladık. Kitle daha da kalabalık olmuştu, öfke çok büyüktü.

Perşembe Pazarı yakınlarında polis barikatıyla karşılaştık. Kitle sloganlarla beklemedeyken polisin biber gazlı saldırısı başladı. Kitle paniklemişti ama biz önlerdeydik ve direniyorduk. Gazdan kaynaklı olarak kitle çekilmeye başladı. Önde kalan bizler

"GAZETECİLİK YAPMAYACAĞIM"

çevreden topladıklarımızla barikat kurmaya çalışıyorduk. Saat gece 3'te kitle dağılmaya başladı ve bizde geri çekildik.

İzmit'te böyle bir eylem ilk kez oldu. Üniversitede birçok protesto gösterisinde yer almıştım, ama çok çatışmalı eylemlerde açıkçası yer almamıştım. Böyle bir halk direnişinde olmak bizlere daha da güç verdi, kendimizi bulduk.

Ana akım medya, Taksim'deki ve ülkenin dört bir yanındaki direnişleri görmezden geldi ve ben gazetecilik bölümü öğrencisiyim. Gazetecilik bölümünden öğrenci arkadaşlarımla çoğu gibi bende gazetecilik mesleğini yapmama kararı aldım.

Yaşasın Halkımızın Onurlu Mücadelesi

İzmit'ten PDD okuru

Her yer Taksim, her yer direniş!

Taksim Gezi Parkı'nda ağaçların kesilmesine direnen kitleye karşı yapılan saldırı ile başlayan Taksim direnişi, başta Ankara, İzmir, Adana olmak üzere tüm ülkeyi sardı. Hatta dünyanın dört bir yanında Türkiyeli göçmenlerin bulunduğu her yerde destek eylemleri yapıldı. Eylemlere o ülkelerin devrimci demokratları da katıldı ve tam bir enternasyonal dayanışma gerçekleşti. Bütün bu eylemlerin temel sloganı "Her yer Taksim, her yer direniş" oldu. En öne çıkan talep ise "Hükümet istifa"ydı.

Yaklaşık bir ay önce, 1 Mayıs gösterilerine Taksim'in kapatılmasıyla başlayıp,

ardından tüm gösterilere yapılan saldırılar, yıllardır biriken öfkeyi patlattı. 1 Mayıs'ta kitlenin onca saldırıya rağmen kaçmadan direnmesi, içlerinde ikisi ağır olmak üzere yüzlerce kişinin yaralandığı eylemlerde, kitlenin polisin üzerine cesaretle yürümesi, genele yayıldı. Kitlelere örnek olan devrimciler, bu büyük direnişin ateşini fitillemiş oldu.

31 Mayıs'tan itibaren Taksim direnişi, İstanbul'un diğer bölgelerine, ardından diğer illere ve tüm dünyaya dalga dalga yayıldı.

Ankara'da

Tunalı Hilmi Caddesi'nde, Cinnah Caddesi ve Atatürk Bulvarı'nda toplanan binlerce kişi, önce ısıklıklar ve alkışlarla hükümeti protesto etti. Sık sık, "Direnişe devam, Gezi Parkı'na selam", "Gazman Tayyip" sloganları atıldı. Bulvardan geçen arabalar, korna çalarak göstericilere destek verdi. Bir grup, ABD Büyükelçiliği'nin önünde gösteri yapmaya başladı. Bu gruba polis saldırdı. Atatürk Bulvarı'nın her iki yönünden de göstericilere TOMA ile tazyikli su sıkıldı.

İzmir'de, yaklaşık 10

bin kişi, Taksim Gezi Parkı'ndaki polis müdahalesini protesto etti. Topluluk "Her yer Taksim her yer direniş", "Kimyasal Erdoğan" ve "Direne direne kazanacağız" sloganları attı. Alsancak İskelesi'nde toplanan kitle, "Her yer Taksim her yer direniş", "Kimyasal Erdoğan", "Direne direne kazanacağız", "Faşizme karşı omuz omuza", "Satılmış medya istemiyoruz" ve "Hükümet istifa" sloganları attı. "Diren Gezi Park İzmir Yanında" pankartı taşıyan kitle, Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde hareket

geçti. Apartmanların balkonlarından eyleme destek verildi. Kitlenin bir kısmı, Gündoğdu Meydanı'nda oturmaya başladı.

Mersin'de KESK

üyeleri, Gezi Parkı olaylarını protesto etti. İstiklal Caddesi üzerinde yer alan Özgür Çocuk Parkı'nda kitle de oturma eylemi yaptı. Eylem sırasında, "Gezi Parkı bizim, elinizi çekin", "Nükleere inat, yaşasın hayat", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları atıldı. Gitar ve Saksafonla Çav Bella Marşı söylendi.

Tunceli'de kitle örgütleri ve bazı partiler, yürüyüş ve basın açıklamasıyla Taksim direnişine destek verdi. Sanat Sokağı'nda toplanan kitle sloganlar Behice Boran Caddesi üzerindeki AKP İl Başkanlığı Binası önüne yürüdü. AKP aleyhine slogan atarak, caddeyi çift yönlü trafiğe kapattı. Tunceli'de bütün vadilere, derelere baraj yapmak isteyen AKP hükümetine karşı eylemler yapılmıştı. "Taksim direnişini sürdürenlerin yanındayız" denildi.

İzmit'te Cumhuriyet Parkı'nda akşam saatlerinde toplanmaya başlayan kitle, Taksim'de direnen kitleye polisin saldırısına tepkilerini ortaya koydular. Sık sık "Hükümet istifa" sloganları da atıldı. Protesto gösterileri sırasında resmi polisler ortalıkta görünmedi.

Konya'da Taksim olayları, üniversite öğrencileri tarafından protesto edildi. Akşam saatlerinde Kültürk Park'ta toplanan öğrenciler, ilk olarak oturma eylemi yaptılar. Yaptıkları basın açıklamasında direnişçilere polisin saldırısını kınadıklarını belirttiler. Ardından Atatürk Anıt Alanı'na yürüyüşe geçildi. Çevredekiler de alkışlarıyla destek verdi. Polis, yürüyüşe müdahale etmedi.

Muğla'nın Marmaris İlçesi'nde, kitle örgütleri, yerel sanatçılar ve öğrenciler, 19 Mayıs Gençlik Meydanı'nda toplandılar. "Kapitalizme verilecek tek bir ağacımız yoktur", "Çevremize ve sanatımıza dokunma" dövizleri taşıdılar, çeşitli sloganlar attılar.

Adana'da Atatürk Parkı'nda bir araya gelen binlerce kişi, Gezi Parkı'nın yıkılmasına ve bu duruma direnenlere karşı yapılan polis terörüne tepki gösterdiler. Ezeli rakip olan Adanaspor ve Adana Demirspor taraftarının da katıldığı eylemde, konser vermek için kente gelen rock şarkıcısı Hayko Cepkin de destek verdi. Kitlenin AKP binasına doğru yürüyüşe geçmesi üzerine, polis azgınca saldırdı. Atatürk caddesini trafiğe kapatan kitle orada barikatlar kurdu, ateşler yaktı. Polisin saldırısı, kitlenin sayısını da arttırdı. Gece yarısına kadar eylemler sürdü.

"Son sözü direnenler söyler"

Gezi parkında 31 Mayıs'ta başlayan tarihi direniş, Türkiye'nin dört bir yanında faşist diktatörlüğe biriken öfkenin patlaması oldu.

İskenderun'da da binlerce kişi -yaklaşık 6-7 bin- AKP ve faşist diktaya karşı sokaklardaydı. Son on yılın en büyük eylemi görüldü. İşçi, emekçi, kadınlar, gençler sokaklardaydı. Saat 13.30'da PDD okurlarında içinde olduğu kitle toplanmaya başladı. Burada "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Hükümet istifa", "Her yer Taksim, her yer direniş", "Katil ABD, işbirlikçi AKP", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganları atıldı. Kitleye yapılan konuşmalarda artık faşist diktaya karşı halkın bir-

ken öfkesinin patladığı, bundan gayrı geriye dönüş olmadığı özgürlükler ve demokrasi için hep ileriye gidileceğini, her alanda direnileceği söylendi. Halk alkış ve kornalarıyla destek verdi.

Daha sonra emek ve demokrasi güçleri de alana gelerek, bir basın açıklaması yapıldı. KESK, EMEP, ÖDP kurumlar pasifist bir anlayışla AKP'ye yürümeyeceklerini söylediler. Kitleyle beraber yürüme iradesini koyan PDD okurları ve devrimciler, polisle karşı karşıya geldiler. Ve çatışmalar başladı. İskenderun'da son on yıldır görülmemiş en büyük eylemlilik olan çatışmalarda, ihtilalci komünist ruhda oradaydı. Kavga şairi Adnan Yücel'in dizilerinden "**Tarihin en güzel yerinde, son sözü hep direnenler söyler**" pankartıyla niceliksel azlığa rağmen önemli bir etki yaratıldı. 2 saat

süren çatışmalar polisin faşist terörüyle, biber gazı, joplularla kitle uzun süre direndi. 25 kişi gözaltına alındı. Gözaltılar serbest bırakılana kadar beklenildi...

PDD okurları

Reyhanlı'da katliam!

Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde 11 Mayıs günü bombalı araçlarla gerçekleştirilen saldırılar, Türkiye'yi bir kere daha Suriye ile savaşın eşiğine getirdi. Ancak bu provokasyon amacına ulaşmadı. Kitlelerin yükselen savaş karşıtı tepkisi, Suriye'ye karşı kışkırtmaların üzerine çıktı; AKP hükümeti, Suriye'de yaptıkları konusunda bir kere daha teşhir oldu.

Kentin en merkezi noktalarında gerçekleştirilen patlamalarda, resmi rakamlara göre 52 kişi öldü; ancak gerçek rakamın 177 olduğuna dair haberler de ortalıkta dolaşıyor. Katliamın hemen sonrasında enkazdan ölüleri çıkaran halk, sayının resmi rakamların çok üzerinde olduğu yolundaki gözlemlerini anlatıyorlar. Patlamanın büyüklüğü ve etki alanı dikate alındığında, bu mümkün görünüyor. Ölenler, Reyhanlı'nın yoksul emekçi halkıydı; ve devletin savaş politikalarının kurbanı olmuşlardı.

AKP hükümeti, Türkiye'nin Suriye yönetimine karşı bir savaşa girmesini istiyor. Son bir yıldır, Suriye içinde savaşan cihatçı çetelere kucak açmış durumda. Bu çeteler, Türkiye topraklarında örgütleniyor; sınırdan güneybirlik geçişlerle Suriye'nin içine giriyor, savaşıyor, geri dönerek Türkiye'deki kamplarında kalıyor; toplantılarını Antalya'da, İstanbul'da resmi ve aleni biçimde gerçekleştiriyor; maddi ve askeri olarak destekleniyor, silah ve teçhizat ihtiyacı Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye tarafından karşılanıyor, hatta başka ülkelerden uçaklarla cihatçıları getirilerek insan gücü yönüyle de sürekli besleniyor; kimi durumlarda, savaşları doğrudan Türk subaylar tarafından yönetiliyor; ve bu tablo bütün dünya tarafından açıkça biliniyor. Dahası, üniformalarının TC ordusu tarafından karşılandığı da yeni ortaya çıkan belgeler arasında.

Yaşananlar, genel olarak Suriyelilerin kamplarda kaldığı güney illerini, en fazla da Hatay'ı etkiliyor. Halkın bu çetelerle birlikte yaşamaktan duyduğu rahatsızlık, dergimiz sayfalarında çıkan birçok yazıda somut gözlemlere dayalı olarak da anlatılmıştı. Antakya merkezde bu çetelere karşı hoşnutsuzluğun çok büyümesi üzerine, devlet bu çeteleri Sünni nüfusun ağırlıkta olduğu Reyhanlı'ya çekmiş, yerel halka bol keseden dağıtılan paralarla tepkiler nötralize edilmiş, Reyhanlı yeni üs haline getirilmişti. Öyle ki patlamanın olduğu tarihte Reyhanlı'da 25 bini pasaportlu, 40 bini de pasaportsuz olmak üzere 65 binden fazla Suriyeli'nin bulunduğu tahmin ediliyor. Ancak devletin bu politikası da patladı.

Devletin bütün demagogilerine, medyanın tam anlamıyla "resmi basın" misyonunu üstlenerek gelişmeleri devletin ağzından anlatmalarına rağmen; Hatay'da kitleler, günden güne büyüyün ve

kendilerine dönük bir tehdide dönüşen tabloyu görüyor, yaşıyor ve öfke biriktiriyordu. Ve bu nedenle, patlama gerçekleştiğinde, AKP'nin yapmaya çalıştığı şey tam tersine döndü; kitlelerin öfkesi Suriye'ye değil, AKP'ye yöneldi. Yapılan açıklamalarda sürekli Esad'ın hedef tahtasına çakılmasına karşın, patlamanın arkasından gerçekleşen eylemlerde, sorumlunun AKP olduğu çok net olarak ifade edildi. Suriye'ye karşı savaş kışkırtıcılığı, yerini, savaş karşıtı söylemlere bıraktı.

AKP, ülkeyi savaşa sokmak için daha önce de çeşitli denemeler yapmıştı. 22 Haziran 2012'de bir Türk savaş jetinin Suriye hava sahasını ihlal ettiği için Suriye tarafından düşürülmesi, arkasından 3 Ekim'de Akçakale'de top mermisinin düşmesi nedeniyle 5 kişinin ölmesi, sonrasında 11 Şubat'ta Cilvegözü sınır kapısında patlayıcı yüklü araçla yapılan saldırı bu girişimler arasındaydı. Ancak Reyhanlı'daki dahil hiçbir provokasyon, Suriye'ye karşı savaş çığırkanlığının etkili olmasını sağlamamış, kitleler her defasında savaş karşıtlığını ortaya koymuşlardı.

Örtbas etme çabaları

Bombaların ardından kitlelerin öfkesinin de patladığını gören AKP, hızlı biçimde olayı örtbas etme çabasına girişti. Hasar gören binalardaki maddi zararın devlet tarafından ve hemen tanzim edilmesi, ölenlerin ailesine maaş bağlanacağını açıklanması gibi tutumlar, işin daha da büyümesini önlemeyi, kitlelerin acısını para ile yatıştırmayı hedefliyordu. Ne doğal afetlerde ne de siyasi nedenli zararlarda, hiçbir zaman bu kadar hızlı bir tazminat sözkonusu olmamıştı.

Konulan yayın yasağı da, eylemlerin dalga dalga yayılmasını önleme amaçlıydı. Medya AKP'nin borazancılığını üstlenmiş olmasına rağmen, son derece anlamsız biçimde haberlere yasak kondu. Çünkü her ne kadar AKP'nin görüşleri doğrultusunda yayın yapılıyor olsa da, olayın kendi etkisinin yankılarının büyümesinden korkmuşlardı.

Patlamaların arkasından ilk tepkinin Suriyelilere de yönelmesi, devletin savaş ve provakasyon politikalarının nasıl iflas ettiğinin çarpıcı bir göstergesi oldu. Halkın öfkesi öylesine büyüktü ki, şehir içinde yaşayan Suriyeliler içinde önemli bir kısmı, Suriye'ye geri dönmeyi tercih etti. Öyle ki, bunlar Suriye'de "ölüm riski" olduğu için Türkiye'ye gelmişlerdi. Şimdi patlamalar sonrasında, Esad'ın ordusu onlara halkın öfkesinden daha "zararsız" görünüyör olmalıydı.

Suriye'deki cihatçı çetelerin en radikallerinden biri olarak bilinen ve Türkiye'nin doğrudan desteği alınarak savaşan El Nusra Cephesi, patlamaların sorumluluğunu üstlenmiş, kendilerinin yaptığını

kamuoyuna duyurmuştu. Ancak devlet, patlamanın üzerinden birkaç saat geçmeden ve

henüz ortada hiçbir delil yokken, Suriye'deki radikal islamcılarının konuyla hiçbir ilgisinin olmadığını, patlamaların sorumlusunun Suriye hükümeti olduğunu, eylemin de Türkiye'nin içinden gerçekleştirildiğini açıkladı. Ve bu açıklamayla daha da komik ve acınası bir duruma düştü. 12 Eylül öncesinde kalmış olan bir örgütün adının patlamalara karıştırılması da, rastgele seçilmiş birkaç kişinin tutuklanarak patlamaların onların üzerine yıkılması da, hiçbir inandırıcılık taşımadı ve daha da teşhir olmasının dışında bir işe yaramadı.

Patlamaların, "Kürt sorununda çözüm süreci"ne darbe vurmak isteyenler tarafından yapıldığı iddiası da kimsenin prim vermediği, inandırıcılığı olmayan bir argüman olarak ortaya atıldı, ama tutmadı.

Bu arada, BDP eş genel başkanı Demirtaş'ın, "biz bu saldırılara karşı hükümetin yanında olacağız" diyen ve ülke içinde "birlik-beraberlik" çağrısı yapan açıklaması, "barış ve çözüm" sürecinin gerçekte ne olduğunu bir kere daha göstermiş oldu. Kitleler AKP'den hesap sorarken, BDP AKP'ye en büyük desteği vermiş oluyordu böylece.

Katliamın sorumlusu devlettir

Saldırı, devletin Suriyeli radikal islamcı çetelere karşı tutumunu bütün çarpıcılığıyla ortaya koymuştu. Saldırı sonrasında cemaatin basını bile, sınırın denetlenmediğini, emekçi semtlerinde neredeyse her sokağa kamera konulmasına rağmen, sınırda kamera sisteminin kurulmadığını, Suriye'ye giriş çıkışların tam bir pervasızlıkla yapıldığını, Türkiye'ye giren Suriyeli'lerin kaydının tutulmadığını vb yazıyordu. Böyle bir saldırının istihbaratının önceden alınmamış olması, MİT'inden polisine jandarmasına kadar kolluk güçlerinin zaafı olarak görülmüyordu.

Oysa Reyhanlı ve Hatay, sadece Türkiye'nin değil, CIA'sından Mossad'ına, Muhaberat'ına kadar, bölgeyle ilgili bütün ülkelerin gizli servislerinin cirrit attığı, ajanlarının dört bir koldan faaliyet yürüttüğü bir alan. Ve onların haberi olmadan tek bir adım bile atılması mümkün değil. Salt bu gerçek bile, saldırının önceden bilindiğinin göstergesidir.

Keza katliam sonrasında devletin yaptığı bütün açıklamaların birbiriyle çelişmesi, her bürokratin alelacele ve kendisinden öncekileri tekzip eden açıklamalar yapması, devletin telaşının göstergesidir. Bu furyada MİT ile emniyet arasındaki çelişki de bir kere daha kendisini göstermiştir. Söylentilere göre MİT, saldırının istihbaratını iki gün önce almış, araçları, plakaları, eylemi gerçekleştirecek olanları tespit etmiş ve Emniyet'i uyarmıştı; ancak bu uyarı-

ya rağmen Emniyet, katliamı engellememişti.

Bir başka söylenti de Reyhanlı'daki Suriyelilerin (ki bunlar doğrudan muhalefet ile bağlantılılar) son iki gündür evlerinden dışarı çıkmadıkları; yani saldırıdan haberdar olduklarıdır. Öyle ki, kent içinde nüfus ağırlığı bu kadar fazla olmalarına rağmen, patlamada tek bir Suriyeli'nin bile ölmediği söylenmektedir. Bu durum, tesadüften fazlasıdır.

Redhack, bu tartışmaya kendi katkısını çarpıcı bir biçimde sundu. Jandarmanın elindeki istihbarat belgelerini açıkladı. Bu belgelere göre, Türkiye'ye bombalı bir saldırı yapmak üzere yapılan hazırlıklar, kullanılacak arabalar, saldırıyı gerçekleştirecek olan radikal islamcı çeteler, nisan ayı sonlarında tespit edilmiş ve jandarma kayıtlarına geçmişti. Ama devlet buna bir önlem almak yerine, denetimleri daha da gevşeterek saldırganlara kolaylık sağlamıştı. Salt bu bile, saldırının Türk devleti ile bağlantılı olduğunun önemli bir kanıtıydı.

Bütün bunlar, devleti köşeye sıkıştıran unsurlardı. Bunların hiçbirine somut bir açıklama yapılamadığı gibi, protesto eylemlerine azgınca saldırması, hedef şaşırtmak için anlamsız senaryolar ortaya atması, yayın yasakları, başbakanın bölgeye ancak 15 gün sonra gidebilmesi gibi unsurlar, sıkıştığı köşedeki çaresizliğini çarpıcı biçimde göstermekteydi.

Her polisiye olayda sorulan “kimin yararına” sorusu, bu olayın faili göstermeye yetiyor zaten. Savaşın Suriye cephesinin (Rusya, İran, Hizbullah gibi cephe gerisi unsurları dahil) bu katliamdan faydası değil, zararı söz konusu olabilir ancak. Çünkü savaşı istenmedik biçimde büyüten, yeni cephele ve yeni düşmanlar yaratan bir etki oluşturmaktadır.

Savaşın Türkiye-radikal islamcı çeteler cephesi ise (arkasından İsrail, ABD gibi unsurlarla birlikte) bu patlamadan faydalanacak olan asıl kesimdir. Katliam, AKP'nin Suriye politikası doğrultusunda “toplum mühendisliği” yapması için önemli bir kaldıraç olarak düşünülmüş olmalı. Öyle ya, kitlelerin öfkesini Esad'a çevirecek, savaşın meşruiyetini sağlayacak, Türkiye'nin Suriye'yi işgali için bir neden oluşturacak, hatta Erdoğan'ın ABD'yi ikna etmesi için önemli bir koz olacak bir olay gerektiğinde, böylesi bir kitle katliamından daha etkili bir unsur bulunamazdı. Katliam sonrasında sorgusuz ve seçeneksiz biçimde hemen Esad'ı hedef göstermeleri de bunun göstergesiydi.

Herşeyi planlamışlardı, ancak kitlelerin öfkesinin yönünü planlayamamışlardı. Son bir yıldır Antakya'da biriken öfke, radikal islamcı çetelerin Antakya halkına karşı saldırgan ve pervasız tutumlarının yarattığı birikim, AKP'nin Suriye politikasına karşı hoşnutsuzluk gibi unsurlar, öfkeyi devletin beklemediği bir rotaya soktu. Ve bu öfke büyük bir güçle patladı.

* * *

Suriye savaşının yaşadığı tıkanmaya, her kesim kendi cephesinden bir “çare” bulmaya çalışıyor. AKP'nin bulmaya çalıştığı “çare”lerin tümü bugüne kadar elinde patladı. Ancak bu durum, böyle devam edeceğini göstermez. Sonuçta burjuvazi, binlerce yıllık yönetim tecrübesini kullanarak kitleleri manüple etmenin yöntemlerini arayacak, başka taktikleri devreye sokacaktır.

Bize düşen ise, katliam sonrasında ortaya çıkan kitle tepkisine odaklanmaktır. Bu tepki, kendiliğindendir, örgütsüzdür. Tam da bu nedenle, milliyetçi

kesimlerin ya da AKP karşıtı görünen başka unsurların dümen suyuna girebilir. Geçen yıldan bu yana Antakya'da oldukça büyük bir ilerleme kaydeden İşçi Partisi, buna bir örnektir. Üstelik de İşçi Partisi, yapısal olarak bu konuda en dezavantajlı kesim olmasına rağmen (mesela Arap nüfusun ağırlıklı olduğu bir yerde Türk milliyetçiliği yapmaktadır) büyüebilmektedir.

Oysa katliamda canlarını, sevdiklerini kaybeden, en büyük zararı gören halkın acılarını gerçekten anlayabilecek ve bu acılara çözüm getirebilecek tek kesim devrimci-komünistlerdir. Döne Nine'nin yıkıntıların içinde kollarını kaldırmış isyanı, sadece benzer acıları yaşayan kitlelerin ve devrimcilerin-komünistlerin yüreklerine dokunur. Diğer bütün kesimler, savaşı kendi çıkarları, kendi karları doğrultusunda yürütmekten başka bir amaç taşımazlar. Gözyaşları sahte, sahip çıkışları çıkarıcıdır. Hatta kimileri, katliamları açıkça onaylamaktadır. (“Ortadoğu'da ‘etkili bir aktör’ olmanın ‘kaçınılmaz maliyetlerinden biri’ olarak görmek gerekiyor” diyen Cengiz Çandar gibi-Radikal 13 Mayıs 2013)

Kitlelerin savaş karşıtı mücadelesinin doğru zeminde yükselmesi ve devletin tüm hamlelerinin boşa çıkartılması, ancak devrimcilerin-komünistlerin önderliğinde gerçekleşebilir. Savaş konusunda bugüne kadar en doğru tespitleri yapmış bir hareket olarak, bu kitle tepkisini örgütlemek için de en doğru yöntemleri bulmak da bizlerin omuzlarındadır.

Hatay'ın Reyhanlı ilçesi Suriyeden kaçan insanlarla toluş taştı aylarca. Hatta Suriyeliler Reyhanlıda kendi yaşamlarını kurarak deyim yerindeyse bir Suriye şehrine dönüştürdüler Reyhanlıyı iki yıl boyunca. Reyhanlıya girişte top-tancılarının dükkanları karşılar sizi mesela. Eşyaların üzerinde arapça yazılardan başka bir şey olmaması örnek oluşturur buna. Ya da yemek yemek için herhangi bir işyerine girersiniz; aşçısından garsonuna kadar türkçe bilmeyen kişiler karşılar sizi, Suriyelidir çünkü o işyerinin sahibi.

Ancak zaman içerisinde oluşan bu düzen, Reyhanlı halkını da rahatsız etmeye başladı içten içe. Akşam karanlığı çökünce Reyhanlılar çıkmaz oldu sokaklara. Piknik yerlerine uğramaz oldular. Suriyelilerin birbirleri ile kavgaları başlayınca ilçe de huzursuzluk artmış ve halk sokağa inerek, Ve bombalamadan birkaç gün önce, Suriyeliler için tampon bölge oluşturma girişimine protestolar gerçekleştirdiler.

Huzursuzluk hat safhaya varmış ve Reyhanlı halkı Suriyelilerle yaşamamak için yeni yeni arayışlara başlamıştı. Reyhanlı'nın Cilvegözü sınır kapısında daha önce yaşanan patlama, zaten Reyhanlı halkını fazlasıyla huzursuz etmişti. Tam bir karmaşa hakim iken iki patlama ard arda geldi Reyhanlı'nın Kalbine. İlk patlamada insanların sokağa inerek ne olduğunu anlamak isteği bir sırada Reyhanlı'nın tam ortasında ikinci bir patlam meydana geldi. Birkaç dakika bile yoktu aralarında bu iki patlamanın. Dershaneler, esnaflar, işyerleri ve insanla doluydu. Öyle şiddetli bir şekilde oldu ki ikinci patlama, ne insan kaldı sokakta ne de iş yeri civarında. Tam bir can pazarıydı yaşanan ve ilk saatlerde Reyhanlı hastanesinde. çevre ilçe ve merkez hastanelerde, onlarca sayı ile ölüm haberleri yayılmaya başladı. Maalesef bu sayıların çoğu sonradan doğruluk kazandı.

Patlamanın hemen ardından Suriyelilere büyük bir öfke saldırı başladı. İnsanlar sokakta bulunduğu suriyelilere kustu öfkesini. Bir kaç suriyeli dayak yemişti bile. Polis, Suriyelinin peşinden koşan birine "onu öldürecek misin" diyerek bastı tokatı . Bunu gören öfkeli kalabalık polise saldırdı. Arkadaşları onu kurtarmak için havaya ateş açmak zorunda kaladılar. Ancak bu ve benzeri olaylar, yayın yasağı kalktıktan sonra paylaşılan videodan biri olacaktı mesela.

Patlama sonrası Reyhanlı

Medya da Reyhanlıların Suriyelilere

saldırdığını ve onları linç etmeye çalıştığını yazdı.

Her ne kadar Suriyelilere ait sokakta bulunan araçlar ile işyerleri tahrip edilmiş ve Suriyeliler sokağa çıkamamış ise de, kiraladıkları evlerde yaşamaya devam ettiler. Burjuva medyanın abarttığı gibi linç olayları olmadı. Tam tersine Reyhanlı'da ilk saatlerde yankılanan ilk talep, “Tayyip istifa” sesleri olmuştur. Bu protesto, Reyhanlı halkının failleri iyi tanıdığını göstermesi bakımından çarpıcıdır.

Reyhanlıda insanlar patlama sonrasında cenazelerine sahip çıkmak ve kaybolan yakınlarını bulmak için büyük bir çaba harcadı. Kimisi yağmur sularının içine çektiği çukurlarda buldu yakınlarını, kimisi çevre hastanelerde, hem de günler sonra... Patlamanın birinci ve ikinci günü duyduğumuz pek çok şey oldu. Ancak Reyhanlıların hemfikir olduğu temel şey, bu patlamaların Suriyeliler geldikten sonra yaşandığı ve onlar gitmeden huzur bulamayacakları yönündeydi.

İkinci gün Reyhanlı arabasıyla dönerken tanık olduğumuz bir olayı aktaralım. İki Reyhanlı'lı genç, arabaya binen bir Suriyeli gence çantasında ne olduğunu sordu. Geç tereddütsüz çantasını çıkarıp gençlere verdi. Çantanın içinde bir şey bulamayan gençler, çantayı sahibine iade ettiler. “Neden böyle davranıyorsunuz” sorusuna bir kadın, “bu olaylar sizin yüzünüzden başımıza geldi” diye tepki gösterince, Suriyeli, “bizden de sizden de çok şehit gitti, bunun sorumlusu Esad rejimidir” dedi. Bir başka kadın öfkeyle, “siz kocalarımızı gözlerini paralarla boyayarak kandırdınız, başımıza ne geldiyse sizin yüzünüzden geldi” diye hiddeyle bağırmağa başladı. Bir başka kadın, “atın bunu arabadan” diye bağırdı. Arabanın arka tarafında bulunanlar, “sen gel burda otur ve sesini çıkarma” diyerek yanına aldı ve olay Erdoğan ile Türkiye'deki adalet sistemini tartışan bir ortama dönüştü. İstihbaratın bu olayı bilmemesinin imkansız olduğu üzerine sürdü. Ancak nerdeyse her caddede her sokakta taziye çadırlarının kurulu olduğu bu kentte, kimse konuşmak istemiyordu. Cümleler o kadar netti ki, herkesin bildiği şeyleri konuşuyoruz dercesine sessiz sessiz çıktık Reyhanlıdan.

Hayat'dan PDD okurları

Erdoğan'ın ABD ziyareti ve Suriye denklemi

Erdoğan, 400 kişilik heyetiyle ABD'ye yola çıkmadan önce, elinde Suriye ile ilgili geniş bir dosya olduğunu açıklamıştı. Söylediğine göre dosyada, Suriye hükümetinin kullandığı kimyasal silahlarla ilgili kanıtlar vardı. Ve elbette son anda, Reyhanlı katliamı da dosyaya ekleniverdi. Bölgede ve özellikle de HSO (Hür Suriye Ordusu) adı verilen radikal islamcı çetelerin bulunduğu bütün noktalarda CIA ajanları da cirit attığına göre, Erdoğan Obama'ya fazladan hangi "bilgi"yi verecekti bilinmez; ancak Suriye'ye dönük önemli taleplerle gittiğini baştan açıklamıştı. Hatta, Suriye'de uçuşa yasak bölgenin oluşturulması, askeri müdahale için hazırlıkların hızlandırılması, bu askeri müdahalede Türkiye'nin öne çıkarılması, muhaliflerin savaş gücünün yükseltilmesi olarak özetlenen bu taleplerin tartışmasız kabul edileceği gibi bir hava da yaratılmıştı. Ancak evdeki hesap çarşıya uymadı, Erdoğan Obama'dan istediği sözleri duymadı.

Suriye için pazarlıklar

Erdoğan, Suriye konusunda başrolü kapmak, en azından Fransa'nın Libya'da oynadığı tetikçi rolünü oynamak için büyük bir çaba sarfediyor. Ancak ABD'nin tutumu, ona bu rolün bile çok görüldüğünü gösteriyor. Bugüne kadar Erdoğan'ın saldırıyı başlatma taleplerinin sürekli reddedilmesi bunun göstergesi. Somut olarak ise, ABD Türkiye'yi "gerektiği kadar" kullanıyor, ama inisiyatifin kendisinde olduğunu da her fırsatta kanıtıyor. Bunda Türkiye'nin, ABD politikalarının ötesine geçmeye, "uşak" rolü ile yetinmeyip kendi çıkarlarını gerçekleştirmeye çalışmasının önemli bir rolü var. ABD bir taraftan Türkiye üzerinden muhalif çeteleri destekler ve yönetirken, diğer taraftan Türkiye'nin savaş çığırtkanlığına prim vermeyen tutumunu sürdürüyor.

Muhalif çetelerle kurulan ilişki bunun somut bir göstergesi. Muhaliflerin El Kaideci-radikal islamcı kesimleri Türkiye ve Katar üzerinden desteklenirken, daha "ılımlı" ve "liberal" görünen kesimleri Ürdün tarafından para, askeri malzeme ve siyasi destek alıyor. Türkiye'nin beslediği radikal islamcı çetelerin tam olarak kontrol altında olmadığı açıkça ifade edilirken, Ürdün hattındaki "ılımlı" kanadın ABD politikalarına daha bağımlı olduğu biliniyor.

Keza Suriye'nin bugünkü yönetiminin, hatta Esad'ın gidip gitmemesi konusu da Türkiye'nin ABD'den daha ileri ucta durduğu konulardan biri. ABD Esad'ı devirme konusunda çok istekli görünmüyor. Bunun birden fazla nedeni var. En başta Esad'ın devrilmesinin bölgedeki radikal islamcı çetelerin tümüyle kontrolden çıkıp ABD karşıtı bir güce dönüşmelerine zemin hazırlamasından çekiniyor. İkincisi, Irak'ta olduğu gibi merkezi yönetim yok olduğunda, ülkenin genelinde hegemonya kurmanın imkansız hale geldiğini görüyor. Üçüncüsü bölgedeki her bölünmenin sonuçta İran'ı güçlendirdiğini, yaratılan yönetim boşluklarından İran'ın girdiğini görüyor. Dördüncüsü ve en önemlisi, arkasında Rusya ve Çin gibi iki emperyalistin sağlam biçimde durdukları Esad'ı devirememeye, güç yetirememeye, dahası, bu şekilde başlayacak emperyalist savaşın, ABD'nin işine gelmeyecek noktalara sıçraması ihtimalinden çekiniyor.

Bütün bu çekinceleri, Ortadoğu'da ve genel olarak dünya üzerinde hegemonyasını kaybetmekte olan ABD'nin, hegemonyasını ve pazar alanlarını yeniden kurması hedefi ile çatışıyor. Bu nedenle ABD, zaman kazanmak, manevralar yapmak, tüm seçenekleri iyi biçimde değerlendirerek Afganistan ve Irak'ta yaşadığına benzer bir yenilgiden kaçınmak istiyor. Erdoğan'la yaptığı görüşmede Obama'nın "elimizde sihirli değnek yok" sözlerini kullanması, bunu ifade eden çarpıcı bir cümle.

ABD'nin hegemonya hırsı ile kaybetme riski arasında yaşadığı çelişki, Erdoğan ile yapılan görüşmeye de yansımış durumda. Yapılan görüşmelerde Erdoğan'ın Suriye'ye saldırı konusundaki taleplerine,

geçtiiren bir tutumla yaklaştı Obama. Ve Erdoğan'ın taleplerinin herbirine ilişkin olarak Türkiye'nin geri adım attığı bir "mutabakat" oluşturdıkları açıklandı. Birincisi, Esad'ın mutlaka gitmesinin gerekli olmadığını ABD daha önce de söylemişti; bu defa BAAS'lı bir geçiş sürecinin olabileceği tekrar edildi. İkincisi, uçuşa yasak güvenli bölgenin oluşturulmayacağı net olarak vurgulandı. Üçüncüsü, Obama Suriye hükümetinin kimyasal silah kullandığı iddiası karşısında "daha spesifik kanıtlar elde etmenin önemli olduğunu" söyleyerek konuyu erteledi. (Oysa Irak'a saldırı için bu iddia yeterli olmuştu.) Dördüncüsü Rusya ile Suriye'nin geleceği konusunda bir toplantı yapma kararı almaları, Erdoğan ziyaretinin hemen öncesinde açıklanmıştı. Sonuçta ABD, Suriye'ye hemen saldırma konusunu geleceğe bıraktığını bir kere daha belirtmiş oldu. Beşincisi ise, adeta Türkiye'ye bir uyarı niteliğindedir. ABD, "Suriye'deki terörist gruplar" konusunda Türkiye'nin de "hassasiyet" göstermesini istedi. Bu uyarı, Türkiye'nin radikal islamcı çetelerle kurduğu kontrolsüz ve pervasız ilişkiyi hedef alıyordu.

AKP'nin diğer beklentileri

ABD'ye giderken Erdoğan'ın dosyasında Suriye dışında da gündemler vardı. Ancak bunların hiçbirinde kayda değer bir yanıt alamadı, "niyet açıklamaları" dışında somut bir kazanım elde edemedi.

Bunlardan birisi ABD ile AB arasında imzalanan serbest ticaret anlaşmasıydı. Bu anlaşma, Türkiye'nin AB ve ABD ile olan ticaretine ve genel olarak ekonomik ilişkilerine ciddi bir zarar veriyor. Şu ana kadar tespit edilen zararın 20-25 milyar dolar civarında olduğu söyleniyor ve bu zarar günden güne artıyor. Bu nedenle Türkiye bu anlaşmaya dahil olmak istiyor. Ancak 2008 ekonomik krizinden sonra kendisini toplayamayan ABD, ekonomide kendi çıkarlarını korumak için bu gündemi geçiştirdi, "ortak çalışma grubu oluşturalım" türü diplomatik manevraların arasında bu gündemi kaybettirdi.

İkinci ek gündemi Irak'taki Kürt Bölgesel Yönetimi ile imzalanan petrol anlaşmaları. Bu anlaşmalar özellikle Kerkük gibi Kürt yönetimi ile Irak merkezi yönetimi arasında itilafı olan bölgelere dönük olarak imzalanmış durumda. Türkiye'nin bu itilafı bölgelere ilişkin Kürt yönetimi ile masaya oturması, bu önemli sorunda taraf haline gelmesine neden oluyor. Irak eski başbakanı Haşimi'nin bir buçuk yıl kadar önce Irak yönetimi tarafından yargılanacağı dönemde Türkiye'ye sığınması, zaten iki ülke arasındaki ilişkilerde önemli bir gerilim oluşturmıştı. Şimdi petrol anlaşmaları bu gerilimi daha da büyütüyor ve Türkiye ABD'nin desteğini almak istiyor. Ancak ABD, Irak'ta bölünmeyi ve bölgeler arası çelişkileri derinleştirecek politikalar karşısında, destek vermek bir yana, hoşnutsuzluğunu açıkça gösteriyor. Bu gündem de destek değil, eleştiri konusu oldu.

Üçüncü bir gündem ise, Erdoğan'ın Gazze ziyareti konusuydu. Kısa bir süre önce ABD'nin devreye girmesiyle İsrail-Türkiye gerginliği bitirilmiş, Suriye sorununun yakıncılığı karşısında İsrail-Türkiye ittifakının zorunluluğu bir kere daha hatırlatılmıştı. Öyle ki, bir süredir Erdoğan'ın Obama'dan istediği ve çeşitli gerekçelerle sürekli ertelenen randevu talebi, İsrail ile Türkiye'nin "barış" görüşmesi yapmasının ardından kabul edilmiş; Erdoğan'ın ABD ziyareti ancak ondan sonra mümkün olabiliyordu. Şimdi Erdoğan Gazze'nin yanısıra Batı Şeria'ya da gideceğini duyuruyor. Görünen o ki, ABD'den, Hamas'ın

etkin olduğu Gazze ile sınırlı bir ziyarete izin çıkmamış, ABD'nin uşağı bir yönetimin olduğu Batı Şeria da Erdoğan'ın "tur programı"na eklenivermişti.

Erdoğan'ın ABD ziyaretindeki örtük ama önemli gündemi ise cemaatle ilişkileri yeniden düzeltme çabasıydı. Ziyaret öncesinde "Gülen ile görüşecek misiniz" sorusuna "gökten ne yağar da yer kabul etmez" cevabıyla cemaat önünde secdeye varmıştı zaten. Ancak buna rağmen Gülen Erdoğan'a randevu göndermedi, sadece Bülent Arınç ile görüştü. Arınç ise, "emirlerini" almak üzere Gülen ile görüşmeye koşarak gitti. Son dönemde cemaat ile AKP'nin belli konularda çıkar çatışması yaşadıkları biliniyor. AKP'nin ABD'nin talimatlarının ötesine geçen her hareketi, Gülen'in de vetosuna takılıyor. Son olarak Reyhanlı katliamında çıkan istibarat zaafiyeti tartışmasında MİT ile emniyet arasında yaşanan çelişki, AKP-cemaat çatışmasının su yüzüne çıkmasıydı. Ancak Erdoğan, önümüzdeki yıl için gündeme getirdiği üç seçimi düşünerek, cemaatle ilişkilerini düzeltmek, onların desteğini yeniden arkasına almak istiyor. Görünen o ki, bu o kadar kolay olmayacak.

Başarı değil yenilgi

Erdoğan'ın ziyareti Türkiye'de yandaş medya tarafından büyük bir önem yüklenerek aktarılırken, ABD'de durum tam tersiydi. ABD'nin iç gündemi, özellikle ortak basın toplantısında fazla öne çıkmıştı. ABD'nin ünlü haber ajansı Associated Press'in telefonlarının dinlendiğinin ortaya çıkması, kitlelerin tepkisini toplayan ve ABD yönetimini sıkıştıran bir unsurdur. Bu ciddi sorun kargaşası içinde, Obama Erdoğan'ın "çantasındaki" bütün talepleri geri çevirirken, projektörler şaşaalı ağırlama törenine çevrilmişti. Politikadaki reddedişler, "A sınıfı ağırlama", "başbaşa uzun akşam yemeği" gibi "gönülalma" kabilinden törenlerle örtbas edilmekteydi.

Bu tablo, ABD'nin Suriye'ye ilişkin politikalarının çok ilerisine geçmeye çalışan AKP için bir uyarı niteliğindedir. AKP hükümeti, son on yıl boyunca adeta Ortadoğu'da "model ülke" olduğunu var saymıştı. Oysa ortaya çıkan şey, AKP dış politikasının enkazıydı.

Türkiye, kamplarda kalan yaklaşık 200 bin, toplamda 450 bin civarında mülteci, bunların mali ihtiyaçları, siyasi talepleri ve güvenlik sorunları ile başbaşa kalmış durumda. Yanısıra 2 binden fazla Türkiye vatandaşı El Kaide mensubunun Afganistan, Pakistan gibi ülkelerde eğitim görüp savaştıktan sonra Türkiye'ye geldiği ve faaliyetlerini sürdürmekte olduğu tespit edilmiş. Hele ki Suriye'ye dönük emperyalist işgal geciktikçe, ülke içindeki mültecilerden Suriye'ye gönderilen çetelere kadar bütün kesimler, Türkiye için ciddi bir güvenlik sorunu oluşturacaktır. Daha bugünden Antakya başta olmak üzere mezhepsel ve etnik hoşnutsuzluklar belli düzeyde kendini göstermeye başladı.

AKP hükümetinin, son dönemde giderek derinleşen "Sünni-islamcı ittifak" tutumu, hem Ortadoğu'daki Sünni olmayan ülkelerin, hem İsrail'in, hem de ABD'nin tepkisini çekiyor. Suriye'deki radikal islamcı çetelerle kurulan ilişki de bu tepkiyi derinleştiriyor. Sünni ülkelerdeki halk ise, AKP'nin savaş kıskırtıcısı tutumuna büyük tepki gösteriyor. AKP'nin "yeni Osmanlıcılık" politikası, başta ABD olmak üzere her kesimi rahatsız ediyor.

Sonuçta ABD'ye yaslanarak Ortadoğu'da bir güce dönüşmeye çalışan AKP, "haddini aşan" tutumları nedeniyle Suriye konusunda geriye itilmiş durumda. ABD ziyaretinden çıkan en önemli sonuç, savaş çığırtkanı AKP'nin, her konuda ABD'den eli boş döndüğüdür.

PKK'li gerillaların Türkiye'den Kandil'e çekilişi, 8 Mayıs'tan itibaren sürüyor. İlk birliklerin yerlerine ulaştığı bildirildi. İçlerinde Hasan Cemal'in de bulunduğu kalabalık bir gazeteci topluluğu da bu süreci izliyor.

Yerlerine ulaşan ilk birlikler, "İnsansız Hava Uçakları" Heron'ların yoğun biçimde dolaştığını, kendilerini şemsiyelerle koruduklarını ve bu durumun geliş sürecini uzattığını bildirdiler.

Buna rağmen daha önce sonbaharda biteceği söylenen "geri çekilme"nin, iki ay içinde tamamlanacağı söyleniyor. Süreci yakından izleyen Hasan Cemal'in röportaj yaptığı HPG Komutanı Fehman Hüseyin, devletin engel çıkarmadığı durumda iki ay gibi bir sürede çekilmenin tamamlanacağını bildirdi. Benzer açıklamalar, BDP milletvekili Sırrı Süreyya Önder ve Ahmet Türk tarafından da yapıldı.

Anlaşılan o ki, daha önce "sonbaharı bulur" denilen çekilme süreci, hızlandırılmış durumda. Fakat çekilme tarihi olan 8 Mayıs'tan itibaren devletin güvenlik önlemlerinde azalma şöyle dursun, artış var. Bunu PKK liderleri de Kürt halkı da ifade ediyorlar. Örneğin Fehman Hüseyin, Hasan Cemal'e verdiği röportajda diyor ki, "Ateşkes öncesi, savaş döneminde bu kadar keşif olmuyordu. Bu kadar Heron olmuyordu. Diyarbakır'da 48, Dersim'de 22 karakol çalışması başladı."

Hatırlanacağı üzere Karayılan, çekilme tarihini açıkladığı basın toplantısında; "süreci" üç aşamalı gördüklerini, çekilme ile birlikte ilk aşamanın tamamlandığını, ikinci aşamanın "demokratik bir anayasa", üçüncü ve son aşamanın ise "silahsızlanma" olacağını belirtmişti. Kendilerine düşeni yaptıklarını, AKP hükümetinin de sıraladıkları talepleri yerine getirmesini beklediklerini söylemişti.

Ne var ki, geçen yaklaşık bir aylık süre içerisinde, bu talepler karşılanmadığı gibi, her alanda ve artarak şiddet hüküm sürüyor.

Baskı ve şiddet artıyor

"Çözüm süreci" denilen bu süreçte, PKK'nin Türkiye sınırlarını terk etmesi karşılığında, Türkiye'nin de bir takım adımlar atacağı beklentisi yayılmıştı. Bunların başında, anayasadaki vatandaşlık tanımının değişmesi, koruculuğun kaldırılması, KCK tutsaklarının serbest bırakılması vb. geliyordu.

Ancak geçen sürede bu konularda ileriye doğru tek bir adım atılmadı. Hatta eskisini aratacak uygulamalar devreye sokuldu. Başlangıçta çekilme sürecinde askerin de kışlasında bekleyeceği söyleniyordu, oysa son aylarda bölgedeki askeri hareketliliğin arttığı gözlemleniyor. Özellikle Şırnak Hakkari karayolunda arama noktalarında asker ve polislerin yanı sıra özel hareketçilerin da elleri tetikte bekledikleri görülüyor. Yol üzerinde 8 arama noktası olduğu ve yolcuların durdurularak dakikalarca aramaya tabi tutulduğu belirtiliyor. Ayrıca sınır hattında yeni karakollar kurulduğu, yaylalarda askeri hareketliliğin arttığı söyleniyor.

Bu durum Kürt halkının endişelerini artırıyor. Roboski'de sınıra yakın bahçelerde çalışan Kürt köylülerinin "sınırı ihmal etmek"le suçlanıp gözaltına alındığı ortaya çıktı. Sekvan Encü isimli köylü, kendi tapulu arazisinde bulunduğu halde "sınırı ihlal" ile suçlandığını, komşusuna da 2 bin lira para cezası kesildiğini söyledi. OHAL dönemini aratmayan bu uygulamalara son verilmesini istedi.

Sadece bu kadar da değil. AKP Hükümeti bir yan-

"Çekilme" sonrasında yaşananlar...

dan Öcalan ile görüşmeleri başlatıp "çözüm süreci"ne start verirken, bir yandan da yeni saldırı planları hazırlamış. Bunlarda biri daha, geçtiğimiz günlerde ortaya çıktı. "Terörle Mücadele Kanunu"nun 10. Maddesiyle görevli İstanbul 3 Nolu Hakimliği, 5 Ekim 2012 tarihinde, aralarında Murat Karayılan, Cemil Bayık, Mustafa Karasu, Duran Kalkan, Zübeyir Aydar gibi isimlerin bulunduğu toplam 58 kişi hakkında yakalama emri çıkarmış. Bu durumun açığa çıkması, 1979'dan beri yurtdışında bulunan bir kişinin, 34 yıl sonra Türkiye'ye giriş yapmasıyla oldu. Ala Rızgari örgütünün lideri olduğu iddia edilen Hatice Yaşar, 7 Mayıs 2013 tarihinde Ankara Esenboğa Havalimanı'na inince, gözaltına alındı ve çıkarıldığı mahkemede tutuklandı.

Çekilme ile birlikte en çok konuşulan konulardan biri de PKK liderlerinin geleceği ile ilgiliydi. Bir başka ülkeye sürgün edilecekleri veya Türkiye'de siyaset yapma hakkı verileceği üzerine spekülasyonlar yapıyordu. Bu son gelişme gösterdi ki, tam da Öcalan'la görüşmelere başladıkları bir dönemde devlet, PKK liderleriyle ilgili "yakalama kararı"nı çıkartmıştı. Yani KCK tutsaklarının serbest bırakılması beklenirken, PKK liderlerini tutuklama kararı ile karşılaşmıştı.

BDP heyeti Amerika'da

Erdoğan'ın ABD ziyaretinin ardından, bir ziyaret de BDP heyeti tarafından gerçekleşti. DTK eşbaşkanı Ahmet Türk ve BDP milletvekili Nazmi Gür, 21 Mayıs'ta ABD'ye gittiler. ABD'nin üst düzey yöneticilerinin yanı sıra çeşitli "düşünce kuruluşları" ile de bir araya geldiler. ABD Dışişlerine bağlı Türkiye ve Ortadoğu masasının uzmanlarıyla toplantı yaptılar.

Hatırlanacağı gibi BDP heyeti 2011 yılında da Amerika'ya gitmiş ve dönemin Dışişleri Bakanı Hillary Clinton ile de görüşmüştü. Elbette bu son görüşme, ilkinde göre çok daha farklı koşullarda gerçekleşti. Ziyaret sebebi ile ilgili gazetecilerin sorusunu Ahmet Türk; "Biz Amerika'nın direkt müdahalesini beklemiyoruz, ama kalıcı barış açısından Amerika ne kadar istekli bunu görmek istiyoruz" diye yanıtladı. ABD'nin bu süreci "teşvik edici bir rol oynaması" gerektiğini belirten Türk, "uluslararası güçler, sürecin önündeki

tikanlıkları aşmak konusunda yardımcı olabilir" di-yerek, başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerden yardım beklediklerini bir kez daha ortaya koydu.

Daha çarpıcı olan yanıt ise, gazetecilerin anayasa ile ilgili sorusu üzerine geldi. Anayasada asıl fırtınanın kopartıldığı "anayasal vatandaşlık" konusunda Türk, "isterseniz anayasanın bütün sayfalarına Türklük yazsın, bizim itirazımız yok, ama farklı kültürlerin kimliklerin de güvence altına alınması gerekir" dedi. (22.5.2013, Milliyet)

Böylece anayasada vatandaşlık tanımından, korucuların lağvedilmesine, tutsakların serberst bırakılmasına kadar, PKK'nin ilk eldeki taleplerinin hiçbirinin karşılanmadığı çok net biçimde ortaya çıktı.

"Kürdistan iyi bir pazar"!

Devletin baskısı ve güvenlik önlemleri artarken, Türkiye'den Kürt bölgesine gazeteci, politikacı ve tabi ki işadamları-ışkadinı akını da sürüyor. Süreci "ekonomik olarak bizi uçurur" diye karşılayan Türk burjuvazisi, çeşitli heyetlerle bölgeye çıkarma yapıyor.

Amerikan ziyaretinin ardından Ahmet Türk, bu konuda da burjuvaziye davetiye çıkaran açıklamalarda bulundu.

Milliyet gazetesine konuşan Türk, Kürdistan topraklarında "dünyanın en iyi sebzesi, meyvesi"nin yetişeceğini belirttiikten sonra, "burayı bir pazar yapmalıyız" diyor. "Avrupa'da, Ortadoğu'da pazar oluşturacak bir model olduğunda iddiamız artar" diye ekliyor.

"Özellikle yerel sermaye önemli bu noktada. Büyük sermaye sahibi holdinglerimiz var, ama burada yoklar. Biliyoruz, onlar da istikrar istiyor, huzur istiyor. Ama burası ekonomik getirisi olan bir bölge. İlk adımı onlar atmalı. İstikrar olunca, huzur olunca burası da dikkat çeker" diyor. Bu konuda yeni teşvik sistemine ek olarak bölgesel bir vergi farklılığı getirilmesini de öneriyor. (Şükrü Andaç 4 Mayıs 2013 Milliyet)

Ahmet Türk, bir yandan emperyalist ülkeleri, bir yandan da işbirlikçi burjuvaziye yardıma çağırıyor; Kürdistan'ın "iyi bir pazar" olduğunu söyleyerek, onlara davetiye çıkarıyor.

Tabi emperyalistler ve işbirlikçileri de bu davetleri karşılıksız bırakmıyorlar. Örneğin AB'nin Türkiye temsilcisi, "çözüm süreci"ni memnuniyetle karşıladıklarını yineledikten sonra "Güneydoğu Bölgesi için yapılacak yatırımlara kredi açabileceklerini" söylüyor.

Keza işbirlikçi tekeli burjuvazinin belli başlı kesimleri de, devlete olan borçlarının silinmesi karşılığında Kürt bölgesine yatırım yapacaklarını bildiriyor. Yani hem yeni pazarlara açılıyorlar, hem de devletten daha fazla yardım, teşvik bekliyorlar.

Sonuçta hepsi akbabalar gibi "Kürt pazarı"na üşüşmek için sabırsızlanıyor.

* * *

2013 yılının ilk günlerinde BDP milletvekillerinin Ömrü'ye ziyareti ile başlayıp Newroz'da Öcalan'ın "silahlı mücadele dönem bitmiştir" mesajıyla başlayan bu süreç, 6 aylık bir dönemde başdöndürücü gelişme gösterdi. Bu sürede PKK, önce ateşkes ilan etti, ardından elinde tuttuğu kamu görevlilerini serbest bıraktı ve ardından "geri çekilme"yi başlattı. Buna karşın devletin attığı hiçbir adım yok! Sürecin 6 aylık tablosu budur.

Sömürü, eziyet, felaket... MEVSİMLİK İŞÇİLER

Bahar aylarıyla birlikte, mevsimlik işçiler yine yollara döküldüler. Yine bir trafik kazası veya ırkçı saldırıyla gündeme gelecekler. Ya da çalıştıkları yerlerde iş cinayetlerine kurban gitmeleriyle, çadırlarının yanmasıyla, su altında kalmasıyla...

İlk acı haber Adıyaman'dan geldi

bile. Günde 15 lira yövmiye ile çalışmak için 13 kişilik minibüse binen 23 tarım işçisi kaza geçirdi, 9'u kadın 10 işçi öldü. Televizyon bültenlerinde on dakikalık bir haber oldu. Ama herbirinin evine düşen ateş, yüreklerini dağıtıyor...

Mevsimlik işçiler, üç beş kuruş kazanmak için, evinden, yerinden, yurdundan kopup, düşerler yollara... Binbir türlü eziyet ve felaket içinde geçer bu yolculuk. Ardından hem çok ağır, hem de çok kötü koşullarda çalışmak zorunda kalırlar. İsimleri gibi mevsimseldirler. Sürekli bir işleri yoktur. İlkbahardan sonbahara kadar 4-5 aylık bir çalışma süreleri vardır. Birkaç ay fazladan iş bulan şanslı sayılır.

Kayıtsız, güvencesiz, sayıları belirsiz...

Uluslararası Nüfus Fonu (UNFPA) ile Harran Üniversitesi, 2012 yılında mevsimlik işçilerle ilgili bir araştırma yayınladı. Bu araştırmaya göre; **gezici tarım işçileri 48 kentte çalışıyor. Çalışma süreleri ortalama 4 ay.** Karadeniz bölgesi fındık, Ege'de zeytin, Çukurova'da pamuk, Orta Anadolu'da kayısı bahçelerinde çalışıyorlar. Bu ürünlerin çapalama, toplama, kurutma işlemlerini yapıyorlar.

Mevsimlik iş için yola çıkan biri, ailesini de beraber götürür. Ailece çalışırlar. **Kaç kişi oldukları belirsizdir. Çalışma Bakanlığı'na göre bu sayı, 300 bin civarında. TÜİK kayıtlarında yoklar.** Yani TÜİK mevsimlik işçileri, işçi saymıyor. Bu konuda değişik araştırma ve tahminler bulunmaktadır. **Kimi tahminlere göre çocuklarıyla beraber 1 milyon, kimi tahminlere göre ise çocuklarıyla beraber 2 milyon olduğu söyleniyor.** Her halükarda, çocuklarıyla beraber 1 milyonun altında değildir.

Genellikle Kürt illerinden gelirler. **Topraksız ve az topraklı köylüler, mevsimlik işçileri oluşturur.** Ama '90'lı yıllardan sonra mevsimlik işlerde çalışan topraklı köylü sayısı, topraksız köylülerden daha fazla. Devletin 'terörle mücadele' adı altında Kürt köylerini yakması, yıkması, boşaltması sonucu, onbinlerce köylü topraklarından oldu. Bunların büyük çoğunluğu, kendi toprağında üreticiyken, şimdi mevsimlik işçi oldular.

Eziyet, yolculukla başlar

Mevsimlik işçilerin eziyeti, çilesi, daha yola çıkmadan başlar. Yoksulluk içerisinde kıvranan mevsimlik işçiler, masrafsız ve ekonomik olsun diye, yanlarına aldıkları giyim, yiyecek, gıda ürünleriyle beraber, 15 kişilik arabaya 30 kişi tıkış tikiş dolarak eziyetli bir yolculuğa çıkarlar. Bazıları traktör veya kamyonet kasalarında balık istifi yola koyulurlar. Kimileri ise trenlerin en kötü vagonlarında tika basa yolculuk

Mevsimlik işçilerin yaşadığı bu eziyet, çile, felaket, sağlıksız çalışma koşulları, yoğun işgücü sömürüsü, kapitalist sistemden kaynaklanmaktadır. Tek çare, kapitalist sisteme karşı örgütlenmektir. Başta sigorta olmak üzere, kadrolu-güvenceli iş, işçi sağlığı iş güvenliği, sağlıklı barınma yerleri vb. taleplerle mücadeleyi yükseltmektir.

yaparlar. **Bir kısmı, bu yolculuk esnasında, daha yerlerine ulaşmadan ölüp gider.**

Çalışmaya gittikleri bölgelerde, büyük toprak sahiplerinin arazilerinde çalışırlar. Ama patronları büyük toprak sahipleri değildir. **Onların patronları 'elçibaşı', 'dayıbaşı' diye adlandırılan aracılardır.** (Güneydoğu ve İç Anadolu'da aracılardan ismi 'elçibaşı', Ege bölgesinde ise 'dayıbaşı'dır) **'Elçibaşı', 'dayıbaşı' bir tür 'özel istihdam bürosu' işlevi görür. Çalıştırdıkları, yani aracı oldukları işçilerden komisyon keserler.** Bu işçi simsarları, işlenen tarlada, bahçede hiç çalışmazlar. Tek işleri, büyük arazi sahiplerine işçi temin etmek, komisyonlarını almaktır. Aracılar, simsarlığı öyle bir noktaya getirmişlerdir ki, işçileri daha ucuza çalıştırmak ve daha fazla komisyon almak için, patronlarından aldıkları avans paradan, daha mevsimlik sezon başlamadan işçilere avans verirler. Böylece işçileri kendilerine bağımlı hale getirirler. Daha ucuza çalıştırır.

Elbette bu uygulama, esas patronlar olan bağ, bahçe, tarla sahiplerine yaramaktadır. Büyük kazanç toprak sahiplerinin olur. Toprak sahipleri, bu yöntemle büyük karlar sağladıkları gibi, işçilerle doğru-dan karşı karşıya gelmemenin avantajını kullanırlar. İşçilerin öfkelerini, tepkisini, parçaya (aracılara) yöneltmiş olurlar.

Ağır ve sağlıksız çalışma koşulları

Mevsimlik işçiler, çok düşük ücretlerle çalışırlar. **Çalışma koşulları oldukça kötü ve sağlıksızdır. Ne bir sigorta, ne de herhangi bir sosyal hakka sahiptirler. Çalışma saatleri belirsiz ve uzundur.** Gün doğarken işe başlarlar, gün batımına kadar çalışırlar. Dolayısıyla günlük çalışma saatleri 12-13-14 saati bulur.

Çalışma alanlarıyla barınma yerleri içiçedir. Bu, hem sağlık sorunlarını kötü etkilemekte, hem de iş kazalarına davetiye çıkarmaktadır. İşçi sağlığı, iş güvenliği tehlikesi büyüktür. Sağlık hizmeti alamazlar. Sigortaları olmadığı için hastalanan işçi, sağlık giderlerini kendi cebinden karşılar. Üstelik işe gide-meddiği için yevmiyesi de kesilir.

Hiçbir sosyal güvenceleri yoktur. Hastalanıp çalışamaz duruma gelen birine maaş bağlanmaz, kendi haline bırakılır. İş cinayetlerinde ölen, öldüğüyle kalır. Yakınlarına maaş bağlanmaz. Okul, temiz su, banyo, tuvalet vb gibi, temel insani ihtiyaçlara erişilmez. İşçilerin kendi imkanlarıyla kurdukları barınma yerlerinde kendi kurdukları banyo ve tuvaletler, oldukça sağlıksızdır. Çadırlarını su basar, sık sık yangın çıkar vb...

Bu durumdan en çok, kadınlar ve çocuklar etkilenir. Kadınlar burada da çifte sömürüye ve ezilmişliğe tabi tutulurlar. Uluslararası Nüfus Fonu ve Harran Üniversitesi'nin aynı araştırmasında, kadınların yüzde 6,4'ü cinsel şiddete, yüzde 20'si fiziksel şiddete, yüzde 24,5'i ise duygusal şiddete uğradığını belirtilmektedir.

Mevsimlik işçilerin bazıları, biraz daha fazla para kazanmak için, parça başı, kilo başı, dönüm başı gibi götürü işler alır. Nasıl olsa ailece çalışmaktalar. Daha fazla para kazanma düşüncesiyle dinlenmeden ayaküstü yemek yiyerek çalışırlar. Çalışma sürelerini kendileri belirlerler. Aldıkları işi biran önce bitirip, başka iş almak için çok yoğun çalışırlar. Dolayısıyla sürekli birbiriyle bir yarış, bir rekabet içerisinde.

Devletin ve sivil faşistlerin saldırıları

Mevsimlik işçileri bekleyen başka bir tehlike de, ırkçı-faşist saldırılardır. **Mevsimlik işçilerin neredeyse hepsi Kürt işçilerdir. Bu durum, devletin Kürtlere dönük genel ırkçı-şoven politikalarının, mevsimlik işçiler üzerinden de devam ettirilmesi sonucunu doğurmaktadır.**

Mevsimlik işçiler, gittikleri bölgelerde ilk olarak, mükli amirlerinin baskısına maruz kalırlar. "Potansiyel suçlu" olarak bakılır ve devletin kolluk güçlerinin saldırısına uğrarlar. Bazen bununla da sınırlı kalmaz, devletin kışkırtmalarıyla ve desteğiyle, sivil faşistlerin, gericilerin saldırısına da uğrarlar. Bu saldırılarda yaralanan, ölen, mevsimlik işçiler olur. Sonrasında "suçlu" ilan edilen, gözaltına alınan, tutuklanan da onlardır. Kimi zaman işlerinden de olurlar, bölgeden kovulurlar.

Kısacası her tür saldırıya, aşağılanmaya, horlanmaya maruz bırakılır ve canları pahasına çalışmak zorunda kalırlar.

Mevsimlik işçilerin yaşadığı bu eziyet, çile, felaket, sağlıksız çalışma koşulları, yoğun işgücü sömürüsü, kapitalist sistemden kaynaklanmaktadır. Kapitalist sistem varoldukça, bu acılar artarak sürecektir. Tek çare, kapitalist sisteme karşı örgütlenmektir. Başta sigorta olmak üzere, kadrolu-güvenceli iş, işçi sağlığı iş güvenliği, sağlıklı barınma yerleri vb. taleplerle mücadeleyi yükseltmektir. Bu da ancak örgütlü bir güçle elde edilebilir. Bu yüzden, dernekler, platformlar, birlik-sendika gibi biçimlerle örgütlenmeli, kapitalist sistemi hedefleyen bir mücadeleyi yükseltmelidirler.

“Bilirkişi” sözünü sık sık duyarız. Herhangi bir konuda veya bir sorunda çözüm için başvurulur bilirkişilere. Özellikle adliyelerde işi olanlar, daha çok karşılaşır bilirkişilerle. Öyle ya, bilirkişiler bu işlerin “uzmanı”dırlar. Uzman olarak yansıtılırlar. Yansıtılırlar ama... (!?)

Ama’ları çok olan bu konu, son dönemde daha fazla tartışılır oldu. Bilirkişiler, bildikleriyle değil, bilmedikleriyle gündeme geliyorlar. Yaratıkları skandallar öyle boyutlara ulaştı ki, devletin bazı kurumları bile rahatsızlık duymaya başladı. **İhbarlar ve tepkiler üzerine yapılan denetimlerde görüldü ki, bilirkişi, bilirkişilikten çoktan çıkmış, bir ticaret şirketi olmuş.** Aslında ticaret şirketi olarak kurulmuşlar. Sahte diplomalı uzmanlardan, alanın uzmanlağıyla bir ilgisi alakası olmayanlar bilirkişi olmuş, bilirkişi müessesesi kurmuş, yanında onlarca eleman çalıştırıyor ve büyük paralar dönüyor.

Neden bilirkişi?

Hakimler teknik konularda karar verebilmek için, bilirkişi raporu isterler. Herhangi bir icralık mahkeme, iş mahkemesi, ticari mahkeme, cinayet, siyasi davalar vb. dosyalarda teknik hususları araştırmak için hakimler dosyadaki teknik hususları bilirkişiye yollarlar. Bilirkişi, dosyayı inceler, araştırır, raporlaştırır, raporunu ilgili mahkemeye yollar.

Fakat son yıllarda öyle bir hal aldı ki, hakimler neredeyse önüne gelen dosyaların hepsinin bilirkişiye yolluyorlar. Buna Danıştay Başkanı Hüseyin Karakullukçu bile isyan etti. 20 Şubat 2013 tarihindeki “Geliştirilmiş bilirkişi sistemi AB eşleştirme projesi” isimli toplantıda, “*hakimler, hukuki konuları bile bilirkişiye yolluyorlar*” dedi. Karakullukçu, bununla da kalmadı, mahkemelerin durumunu şu sözlerle resmetti: “*Polis savcı olmuş, bilirkişi hakim, mübaşir yazışları müdürü...*”

Danıştay Başkanı bile böyle konuşuyorsa, “bağımsız mahkemeler” teranesi, artık resmi düzeyde bile kabul görmüyor demektir. Ve durum öylesine ayyuka varmıştır ki, artık gizlenecek, saklanacak bir yanı kalmamıştır. Hakimlerin bilirkişilerle ortak çalıştıkları ayan-beyan ortadadır. Yolladıkları dosya başına prim almaktadırlar.

Ceza mahkemeleri bünyesinde 20 bine yakın bilirkişi bulunuyor. **Ticaret mahkemelerinde yüzde 80-90’ında, iş mahkemelerinin ise neredeyse yüzde 100’ünde, kararlar, bilirkişi raporlarına dayandırılarak veriliyor.** Hazırlanan her bir rapor için, 300 TL civarında ücret isteniyor. Yılda 1500-2000 dava dosyasına bakıldığı düşünülürse, ne kadar büyük paralar vurdukları ortaya çıkar. Zaten bu kurumlar, onlarca kişiyi yanında çalıştıran bir ticaret şirketi durumundadır.

İşin bir diğer yanı, bu 300 TL’nin sanıklardan alınmasıdır. Zenginler için 300 TL bir şey ifade etmeyebilir. Fakat bir işçi emekçi için bu, büyük bir meblağdır.

“Bilirkişi” ne bilir

**Bilirkişiler
hazırladıkları
raporlardan
sorumlu değil-
ler, herhangi bir
yükümlülük taşı-
mıyorlar.**

Hazırladıkları rapor yanlış çıkmış, büyük mağduriyetler yaşanmış, raporlardan dolayı haksızlığa uğrayan kişiler olmuş, haksız yere ceza alıp uzun yıllar hapis yatmışlar, bunların hiçbiri bilirkişileri ilgilendirmiyor. Bunlardan dolayı herhangi bir cezai yaptırıma tabi tutulmuyorlar. Önleri bu denli açık olunca, herhangi bir yükümlülük de taşımayınca, “*ne kadar çok dosya, o kadar çok para*” anlamına geliyor ki, böyle olunca daha çok dosya bilirkişiye yollanıyor. Ve “bilirkişi pazarı” kızıştıkça, her şey daha fazla para kazanmak için yapılanca, o kadar çok “bilmezler raporu” ortaya çıkıyor. Parayı veren düdüğü çalar misali, rapor istenen yöne çevriliyor.

Yeni düzenlemeler neyi değiştiriyor?

Bilirkişi kurumlarının “bilmezler raporları” üstüste skandallar yaratınca, 2010 yılında Adalet Bakanlığı İç Denetim Birimi Başkanlığı’nda, uygulamada yaşanan problemler gözlemlenerek raporlaştırdı. Bu çalışmada bir dizi skandal daha ortaya çıktı.

Raporda, “tafaflara sorulmuyor, hep aynı kişiler, ehliyetsiz bilirkişiler, sicillerine bakılmıyor” ifadeleri dikkat çekicidir. Keza “bilirkişi” olarak ücret alan sahte diplomalı uzmanlardan, uzmanlık alanıyla alakası olmayan kişilere kadar, yaşanan çarpıklık raporda belirtilmiş.

Mesela İstanbul için komisyonca düzenlenen 2012 yılı bilirkişi listesine giren Hakan Uysal hakkında, bir ihbar sonucu inceleme yapılıyor. Uysal’ın komisyona sunduğu ODTÜ Elektrik ve Elektronik Mühendisliği diplomasının ve Erciyes Üniversitesi Yüksek Lisans belgesinin sahte olduğu tespit edil-

di. Yine Ankara’da Kırıkkale Üniversitesi Ticaret Hukuk Anabilimdalı öğretim görevlisi Prof. Dr. Fethi Onur adlı kişinin, üniversite kaydına rastlanmadı. Onur’un prof. değil, avukat olduğu tespit edildi.

Destekleme Patent Yönetim Kurulu Başkanı Kemal Yamankaradeniz şunları söylüyor: “*Patent haklarının korunması ile ilgili davalarda bazen tayin edilen bilirkişilerin, patent verili bile olmadıklarını görüyoruz. Patent konularıyla ilgili açılan davaların genel seyri incelendiğinde, hemen hemen her dosyada bilirkişinin raporuna itirazın gerçekleştiğini görüyoruz.*” Mesleki deneyim ve bilgi birikimine sahip olmayan bilirkişilerin, adalet sistemini yanılttığına dikkat çeken Yamankaradeniz, “*yanlış yönlendirmeler nedeniyle haksız yere kurumları zarara uğratabilecek şekilde sonuçlandırıldığı da oluyor*” diyor.

2011’de yeni düzenlemeler yapıldı. Buna göre, hukuk davalarındaki usul kararlarını düzenleyen 6100 sayılı yeni kanun, 1 Ekim 2011’de yürürlüğe girdi. Türkiye’de ilk defa hukuk mahkemelerinde özel bilirkişi listesi oluşturuldu. Bilirkişi listesinde 58 değişik uzmanlık alanı bulunan ceza mahkemeleri için eski liste devam edecek. Hukuk mahkemeleri içinse, 90 farklı uzmanlık alanı belirlendi.

Yapılan yeni düzenlemede sahte diplomaların önüne geçmek için denetimleri artırılacağı, bir yılda bakılacak dosya sayısının 300’le sınırlı tutulacağı düzenlendi. Buna göre daha önce noter tasdikli diploma yeterliyken, yeni düzenlemede orjinal diploma istenecekmiş. Ama nafi!

“Bozuk düzende sağlam çark olmaz”

Pir Sultan’ın yüzyıllar önce söylediği gibi “bozuk düzende sağlam çark olmaz!” “Bilirkişi” raporlarındaki skandallar ayyuka çıkınca, sözde denetim sistemi arttırıldı, yeni yönetmelikler oluşturuldu, fakat skandalların ardı arkası kesilmeden devam edecektir.

Bilirkişilik kurumu, kapitalist üretim sisteminde, burjuva adaletten bağımsız değil kuşkusuz. Kapitalizmde üretim toplumsal refah için değil, azami kar için yapılır. Azami kar için yapılan üretim sisteminde, adalet de, aynen adliye binalarında yazıldığı gibi “mülkün temelidir!” **Mülk, sar-maye sahibi burjuvazide olduğuna göre, adalet de onların adaleti olur bu sistemde. Dolayısıyla “bilirkişiler” de, adilane raporlar hazırlamayı, haksızlıkları gidermeyi bilmezler, ama para kazanmayı iyi bilirler!**

Çark bu şekilde döndükçe, bu sistemde ne skandallar biter, ne rüşvet, ne de kalpazanlık... Böyle olunca, işçi ve emekçiler için adalet, boş bir hayal olur. Brecht’in dediği gibi, ne zaman ki, “*ekmeği pişirip dağıtan kimse, adaleti de onlar dağıtır*”, işte o zaman gerçek adalet yerine getirilir.

(Rakamlar ve isimler 3 Haziran 2012 tarihli Radikal Gazetesi, Sibel Cingi’nin yazısından alındı)

PDD 15 YAŞINDA

Rotamızdan şaşmadan ilerliyoruz...

Bundan tam 15 yıl önce, 1998’in Haziran ayında yayın hayatına başladı elinizde tuttuğunuz bu dergi. Ve o günden bu yana, kesintisiz bir şekilde yayın hayatını sürdürüyor...

Elbette o tek başına bir “dergi” değil! Aksine “dergi çevresi” tarzına karşı mücadelenin bir sonucu olarak doğdu. Tarihi de, gelenekleri de, çok daha eskiye dayanıyor. O yüzden ilk sayısının manşeti; “Köklerimiz toprakta, tarihten geliyoruz”du.

Adı “Proleter DEVRİMCİ DURUŞ”tu onun. Bu isim, ona boş yere verilmedi! Çünkü o, **her dönem tasfiyeciliğe ve teslimiyete karşı olanların, her şart altında devrimci bir duruş sergileyenlerin sesi olacaktı.**

Tıpkı 12 Eylül yıllarında olduğu gibi, “bir tutam kır çiçeği” olarak göğüs gerdiler dönemin tüm zorluklarına... Moda olana, esen rüzgara, akıntıya kapılmadan, “doğru bildikleri yolda” yürüdüler...

Onlar, “zor günler”in, “zor dönemler”in insanlarıydı. **Mücadeleyi sadece devrimin bayram günlerinde değil, karşıdevrimin puslu ve karanlık günlerinde de kararlılıkla sürdüren bir hareketin temsilcileriydiler.** Ve çok iyi biliyorlardı ki, böylesi dönemlerde rotasından şaşmadan yürüyenler, geleceğe uzanabilirlerdi. Tüm insanlık tarihi, bunun örnekleriyle doluydu. Kendi tarihleri bile, bu gerçeği görececek birikimi yaratmıştı.

‘90’lı yılların ikinci yarısında, yükselen yeni tasfiyeci dalga, onlara kadar ulaştı. Ki onlar, 12 Eylül döneminde tasfiyeciliğe ve teslimiyete karşı mücadelenin başını çekmiş ve tasfiyeciliği her yönden mahkum etmişlerdi. Bu dalganın kendilerini de içine alacağına asla ihtimal vermediler. Ama her zaman olduğu gibi, en büyük tehlike, görmezden gelinendeydi zaten. Bu kez de öyle oldu.

Tasfiyeciliğe karşı mücadele etmeden, değil ML, devrimci kalabilmek bile mümkün değildi. Lenin’in Rusya’da tasfiyeciliğe karşı yürüttüğü mücadele gibi, onlar da yıllarca bir iç mücadele sürdürdüler. Uyuyanları uyandırıp, rehavete kapılanları sarstılar. Ve hareketin tasfiyesine asla izin vermeyeceklerini duyurdular.

Tarihinden, geleneklerinden, onun ideolojik-siyasal hattından kopmuş, hareketi kendi çizgisine çekmeye çalışan bürokratlar ise, bu mücadeleyi başlatanları tasfiye ederek, zaferlere ulaşacaklarını sandı! Her isyanı bu şekilde bastıran, bastırdığını zanneden egemenler gibi... Ama tarihte hangi haklı isyan vardır ki, o anda önderlerini, en yiğitlerini yitirseler bile, gerçekte zaferi kazanmasın... Tasfiyeciliğe karşı Bolşeviklerin savaşı da işte böyle bir savaştı.

O yüzden 1998’de devrimci bir kopuş gerçekleştirerek, küllerinden yeniden doğmayı başardılar. Bir yandan çok eskilere dayanıyor, “tarihten geliyorlar”dı, bir yandan da her şeye adeta “sıfır”dan başlıyorlardı. Elllerinde hiçbir maddi olanak yoktu. Ama kocaman yürekleri, apaydınlık bilinçleri vardı. **Sırtlarını dayadıkları güçlü bir geleneğe ve değerler sistemine sahiptiler. Hareketin en canlı, en gözüpek, en devrimci olanları sırta sırta vermişlerdi. Bundan daha büyük bir güç olabilir miydi?** Bu güven, inanç ve coşkuyla sarıldılar görevlerine...

Hızla bir konferansın toplanması, bir örgütün yeniden inşa edilerek ayağa kaldırılması, illegal yeraltı yayının hemen çıkarılması, korsan gösteriler, eylemler vb. bu kadar kapsamlı işler, bu kadar kısa sürede başka türlü başarılılabilir miydi?

Onlar, legal olanakların kullanılmasına değil, legalizme karşıydılar. Lenin’in belirttiği gibi, tasfiyecileri *“legal çalışmanın gerekliliğini savundukları için değil, illegal örgütü reddettikleri, onu yok etmeye çalıştıkları için”* suçlamışlardı. Tabi ki legal dergi de çıkaracaklar, legal kurumlar da açacaklardı. Fakat önemli olan, hareketin doğru temeller üzerinde yeni-

den yükselmesini sağlamaktı. Bu başarılıdıktan sonra, sıra onlara da gelecekti.

Öyle bir dergi olmalıydı ki, en başta yeniden yükselen tasfiyeciliğe, ML’nin temel ideolojik-siyasi görüşlerinin reddedilmesine, yeraltı örgütü yerine yasal parti ve legalizm furyasına karşı, devrimci bir duruşu temsil etmeliydi. Üstelik burjuvazinin “elveda proletarya” çığlıklarını attığı, reformizmin proletaryanın devrimdeki önder rolünü açıktan reddettiği bir dönemde, “proleter” bir DEVRİMCİ DURUŞ olmalıydı.

İşte adı böylece ortaya çıktı. Adı, aynı zamanda içeriğini de ortaya koyuyordu.

“Sınıf ve proletarya sözcüklerini duyduğu anda, tüyleri diken diken olan burjuvazinin, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin ayaklanacağı korkusuyla yüreğinin ağzına geldiği 21. yüzyılın eşliğindeyken doğuyoruz... Kapitalizmin her alanda yarattığı manevi yıkıma karşı, proletarya kültürü ve burjuva ideolojisinin tahripkar sonuçlarıyla savaşmak üzere çıkıyoruz... Emperyalist kapitalizm, faşizm ve her tür anti-ML akımla ideolojik mücadele, dergimizin ana eksenlerinden birini oluşturacak... Sınıf ve emekçilerin gündemi, bizim gündemimiz olacak, onun örgüt ve mücadele biçimlerine kilitlenecek, ele aldığımız konularda proleter sezgi ve siyasal bakış açımızı yansıtacağız... Sadece fikirlerle değil, pratikte alanlarda da mücadele edeceğiz... 21. yüzyılda dünya proletaryası ve emekçilerine Türkiye’den selam yollayacak yeni Bolşevik devrimini armağan etme iddiası ile çıkıyoruz.” (PDD 1998 Haziran, 1. Sayı, “Çıkarken” yazısı)

Bunları savunmak ve böyle bir duruş ortaya koymak, hele ki o günkü koşullarda hiç kolay değildi. *“Direnirsen kaybedersin”* vaazları veriliyordu. Çünkü **modaydı, tarihi inkar etmek, onu yok saymak... Kanla yazılan değerleri, gelenekleri unutmak, unutturmak...** Günlerce, gecelerce verilen emeği heba etmek...

Bırakalım 2-3 yılı, bir saat önceki gibi olmamak... İki cümlelik fikirlerin, ilk cümlesinin ikincisiyle alakasız olması, bunun da “derinlik” diye yutturulması...

İşte böyle bir moda rüzgarında, tarihimizin taşıdığı direnişçiliği, unutturulmak istenen değerleri, temel ilkeleri en güzel örnekleriyle capcanlı bir şekilde yeniden işlemeyi kendilerine görev bildiler.

Bu “onurlu görev” 15 yıldır yerine getiriliyor, bundan sonra da getirilecek...

*Yıldızlar, rüzgar ve su.
Başüstünde bir gemici korusu
Su gibi, rüzgar gibi, yıldızlar gibi
Bir türkü söylüyor
Yıldızlar gibi, rüzgar gibi, su gibi bir türkü
Bu türkü diyor ki, “Korkumuz yok!
İnmedi bir gün bile gözlerimize
Bir kış akşamı gibi karanlığı korkunun”
Bu türkü diyor ki,
“Bir gülüşün ateşiyle yakmasını biliriz
Ölümün önünde cigaramızı”
Bu türkü diyor ki,
“Çizmişiz rotamızı, dostların alkışlarıyla değil
gıcirtısıyla düşmanın dişlerinin”
Bu türkü diyor ki,
“Dövüşmek...”
Bu türkü diyor ki,
“Işıklı büyük, ışıklı geniş ve sınırsız bir limana
dümen suyumuzda sürüklemek denizi”
Bu türkü diyor ki,
“Yıldızlar, rüzgar ve su”
Başüstünde bir gemici korusu
Bir türkü söylüyor;
Yıldızlar gibi, rüzgar gibi, su gibi bir türkü*

15 yıl, “siyasal bir dergi” için, azımsanmayacak bir süredir. Bu süre zarfında nice yayın, yıllarca çıkamaz duruma geldi, nicesi de tamamen silinip gitti. Hatta kendilerine “teorisyen”lik vehmedenler, bu şekilde varolmaya çalışanlar bile, bir işçi gazetesini çıkaramaz hale geldiler. Ki tek işleri, yazmak olduğu halde... İşin daha ilginç, aynı kişiler, PDD’ye en fazla 6 aylık ömür biçmişlerdi!

PDD, 15 yıldır kesintisiz bir şekilde yayın hayatına devam ediyor. İlk yıl 15 günde bir, sonrasında aylık peryodlarla bugünlere ulaştı. Toplamda yaklaşık 200 sayıyı buldu.

Derginin 1. yılında “Bugün benim doğum günüm!” başlıklı yazıda şunlar söyleniyor: *“Duydum ki, benim için, ‘çok ağır’ diyenler olmuş. ‘Klasik’ bulanlar, hatta çıkışıma, bugüne dek yaşayışıma şaşanlar... Herkes bir şeyler diyormuş işte... Bunları söyleyen dost da düşman da unutmamın ki, ben önce bir proleterim... Sınıf kardeşlerimin acısını da sevincini de en derinden hissederim. Bana göre değil sınıf kardeşlerime ‘Galaksi’den bakmak... Evet, ben ML’ye bağlı kaldığım için ‘klaşığım’... Biraz da ‘ağır’ım... Çünkü ben proleter devrimciyim. Bütün ağırlığı omuzlamak zorundayım. Üstelik ‘derinlik’ adına entelektüalizm yapanlardan uzak olmak, bilinçli bir tercihimdir. Ve canlı, somut, anlaşılırım, çünkü dışardanlıktan uzağım... Eğer bugün Bolşevizmi savunmak, onu geleceğimizi kurmada bir silah olarak kullanmak, ‘dogmatizm’ oluyorsa, vargın bana dogmatik desinler... Özü itibarıyla revizyonizme saplanan hiçbir ‘yeni’ ile işim olmayacaktır benim. Beni besleyen, aynı zamanda bir ‘eylem kılavuzum’ olan Marksizm-Leninizmdir.”*

Bu “eylem kılavuzu”dur yıllardır yolumuzu aydınlatan... **ML bakış açısıyla yorumladık her olayı, her gelişmeyi... Güncel politika ve taktiklerimizi en sade dil ile işledik ince ince... Unutturulmak istenen temel değerleri hatırlattık her defasında... Grevlerin, direnişlerin, eylemlerin bizzat içinde yer alarak, içeriden gözlemlere dayanarak değerlendirmeyi esas aldık.**

Anlamını buldu teori ve politika, pratiğe döküldükçe... Öğrenip öğrettik, öğretip öğrendik... Ve her seferinde öngörülerimizi sinadık pratiğin mihenk taşında. Ozanın dediği gibi *“Çok şükür / her sinamada / alımızın aklıyla çıktık.”*

“Kutup Yıldızı’nın rotasında ilerleyen Şalupa”ydık çünkü, karanlık denizlerde kopan fırtınalara kafa tutan ve her koşulda yüzmeyi başaran... “Bugünü kazanmak, geleceği fethetmek” için, tarihimizde ne varsa kıpkızıl, hepsini alıp “Geleceğin Köprüsü” yapan... Fabrika önlerinde, sokaklarda, okullarda, işçi, emekçi ve gençlerle buluşan... Elllerinde pankart, flama, döviz olan... Meydanlara çıkıp dövüşen... Cezaevi direnişlerinden savaş karşıtı eylemlere; SEKA, Telekom, Tekel, işçi direnişlerinden, NATO, GSS protestolarına; 8 Mart’lardan 1 Mayıs’lara bayrak olup onurla taşınan ve asla yere düşürülmeyen...

Elinizde tuttuğunuzun yalnızca bir dergi olmadığını siz de biliyorsunuz... O ihtilalci komünist geleneğin, proleter devrimci değerlerin, onu bugünlere taşıyanların kolektif bir ürünü... Onu herhangi bir dergiden, bir yayın çevresinden ayıran ve farklı kılan da bu özellikleri...

Diğer yandan olağüstü bir çabayla ve yoğun bir emekle çıktığını tahmin edebiliyorsunuzdur. Nefes nefese koşturulan onca yolun, uykusuz gecelerin, hasta bile olursa bilgisayar başında geçirilen uzun saatlerin sonucunda ortaya çıkıyor. Bu faaliyetler esnasında gözaltına alınıp işkenceye çekilenlerin ve her koşulda devrimci duruşlarını koruyarak cellatların suratına haykıranların, onların elinden kurtulur kurtulmaz da hemen işbaşı yapanların ürünü olarak elinize ulaşıyor. Polis kuşatmalarını, sendika ağalarının barikatlarını aşarak, direnişleri sizlere duyuruyor. Ve okuyucusuna duyduğu saygının bir gereği olarak, her satıra, her kelimeye büyük bir özen ve emek gösteriliyor...

Geçen bu 15 yıllık sürede, kapatmalarla, cezalarla da karşı karşıya kaldı birçok kez. DGM’lerde, ÖYM’lerde yargılandı, kapatıldı, toplatıldı... Cezalar yağdırdıldı yazı işleri müdürlerine, yazarlarına... Gözaltına alındılar, tutuklandılar... Fakat her koşulda tavizsiz ve başı dik, sürdürdüler bu zorlu yürüyüşü. Ve hep zamanında ulaştı dergi okurlarımızın eline. Bu, işimize verdiğimiz önemin, okurlara duyduğumuz saygının, harekete karşı sorumluluğumuzun ve ciddiyetimizin doğal sonucuydu.

Böyle olunca, dergimizi eline alıp okuyan herkesten de aynı özeni göstermesini, aynı sorumlulukla yaklaşmasını, verdiği mesajları doğru bir şekilde alarak, yaşamını bu doğrultuda değiştirmesini istedik, istiyoruz... Bir de tabi pasif bir okuyucu olmaktan çıkarak, dergiye sunabileceği katkıları sunmasını, bu kolektifin bir parçası olmasını...

“Yeri gelmişken, benim için böyle anlamlı bir günde, sizden alabileceğim en güzel hediyeyi söylemek istiyorum. Kavga deneyimlerinizi, tecrübelerinizi, bilginizi, birikiminizi, ölçüsüz ne olursa olsun bana sunmanızı istiyorum. Bir grev mi örgütlediniz, bana öyle içten ve öyle çok yönlü anlatın ki, yüzünü dahi göremediğiniz ama aynı dili konuştuğunuz işçiler, yaratsın onu. Mahallenizin, okulunuzun, işyerinizin sorunlarını anlatın bana. Kalabalık caddelerde, kenar sokaklarda insan manzaralarını, izlediğiniz bir filmi, okuduğunuz bir kitabı paylaşın... Bütün bunlar, bende büyük bir zenginlik oluştursun, kavga alanlarında kendini yeniden ve daha üst düzeyde üretsin... Sımsıcak soluğunuz ve gür sesiniz olsun...” (PDD Haziran 1999)

Elbette bu süre zarfında dergimiz daha geniş kitlelere ulaştı, onlardan gelen katkı ve önerilerle gelişti. Beğenileriyle, katkılarıyla onurlandık, daha da şevklendik; yerinde eleştiri ve önerileriyle daha iyi bir dergi çıkarmaya çalıştık. Ve giderek daha yetkin, daha gelişkin sayılara ulaştık.

Her alanda olduğu gibi, yaygın alanında da daha iyiye, daha mükemmele ulaşma çabamız sürüyor. **“Yediveren” bir üretkenlik içinde çalışıyor, “proleter” bir disiplinle her alanda “devrimci duruşu”muzu ortaya koyuyoruz.** Bu coşku ve inançla 15 yılı geride bıraktık. Daha nice yıllara...

HAVA İŞ'TE GREV SÜRÜYOR

15 Mayıs'ta başlayan Hava-iş grevi devam ediyor. Grev, devam eden bir direnişin üzerine gelmişti. Bilindiği gibi AKP hükümetinin grev hakkını gasp etme girişimine hava yolu emekçileri, iş yavaşlatma eylemiyle cevap vermişlerdi. Ardından hava yolu yönetimi 350 emekçiyi işten çıkardı. İşten atılan emekçilerin başlatıldığı direniş, hükümete geri adım attırmış, yaptıkları yeni düzenlemeyle grev hakkı geri verilmişti. Fakat atılan işçiler işe geri alınmadı. Süren TİS görüşmelerinde hava iş yönetimi, emekçilerin hiçbir talebini kabul etmeyerek, grevin başlamasına neden oldu.

Greve günler kala hükümetin grevi erteleyeceği konuşuluyordu. Beklenen erteleme olmayınca fiili grev başlamış oldu. Hava iş sendikası, TİS masasına başta atılan işçilerin geri alınması ve çalışma koşullarının düzeltilmesini öncelikli talepler olmak üzere, ücretlerin ve sosyal hakların iyileştirilmesini istiyor. Fakat patronlar bırakalım atılan işçilerin geri alınmasını, sendikanın bütün taleplerini geri çevirdi. Greve meydan okudu.

Grev başlar başlamaz muhataplar karşılıklı açıklamalar yapmaya başladılar. Patronlar, grevin olmadığını, işçilerin greve katılmadığını, hizmetin devam ettiğini söyleyerek, sorun olmadığını göster-meye çalışıyor. Grevin etkisiz olduğunu, başarısız olduğunu söyleyerek, kamuoyu oluşturmayı hedefliyor. Hava iş sendikası ise, grevin başarılı olduğunu, uçuşların yarıya düştüğünü söyledikten sonra, yönetiminin suç işlediğini, hiç deneyimi olmayan kabin elamanı çalıştırarak uçuş güvenliğini riske soktuğunu belirtti. Başka şirketlerden elaman getirip çalıştırdığını söyleyen sendika, Çalışma Bakanlığı'na görevi çağırırdı.

Greve katılım düşük olsa da uçuşlarda önemli aksamalar yaşanmaktadır. Patronlar, varolan hukuk sistemini de hiçe sayarak uçuş güvenliğini de yok sayarak uçakları uçurtuyorlar. Grev yerinde görüştüğümüz kabin elamanlarından Meltem Aslan, bu konuda şunları söyledi:

"Yeni hosteslerle deneyimsizlerle uçuş yapıyorlar. Beş kişilik hostes grubundan ancak bir kişi yeni olmalı, sorun çıktığında yeni hostesler müdahalede yetersiz kalırlar. İş bilmeyen insanlarla iş yapıyorlar. Ayrıca Atlas jet vb gibi şirketlerden eleman getirip çalıştırıyorlar."

Yine başka bir işçi, deneyimsiz ve başka şirketlerden elaman getirip çalıştırıyorları belirttikten sonra, şunları söyledi:

"Bütün seferleri yapamıyorlar. Diyelim ki, İstanbul Ankara 10 sefer varsa bunu beşe indiriyorlar. Seferleri birleştiriyorlar."

orlar. Seferleri birleştiriyorlar."

Patronlar bir taraftan her tür yola başvurarak grevi kırmaya çalışıyorlar. Bir taraftan da grevciler üzerinde baskıyı giderek artırıyorlar. Grev yeri polis ablukasına alınmış durumda. Yetmezmiş gibi, cep telefonu mesajlarıyla tehditler yağdırıyorlar. Aynı zamanda "gel işbaşı yap, seni ücretli izinli sayarız" vb sözlerle, grevden koparmanın yollarını denemeyi elden bırakmıyorlar.

Grev, işçi sınıfının en etkili eylem biçimlerinden biridir.

Burjuvazinin de en korktuğu biçimdir. Burjuvazi grevden bu denli korktuğu içindir ki, her tür yola başvurmaktadır.

Hava iş yönetimi greve oldukça hazırlıklı girmesine rağmen, hava iş sendikasının aynı oranda hazırlıklı girdiğini söyleyemeyiz. Bu durum, ilk başta greve katılımda kendisini gösteriyor. Hava iş sendikasının 15 bin

üyesi bulunuyor, fakat ne yazık ki, greve iki bin kişi katabilmiştir. Hava iş sendikası, Türk Hava Yolları'nda kabin memurları, pilotlar ve müdürlüklerde çalışanlar içerisinde örgütlü. Bazı bölümlerde greve hiç katılım olmazken, bazı bölümlerde çok sınırlı katılım söz konusu. Mesela en etkili bölüm olan pilotlarda, pilot sayısı iki bin kişi olmasına rağmen, greve katılımın 10 kişi olduğu söyleniyor. Keza etkili bir diğer bölüm olan kabin memurlarında da, katılım oranının bin dört yüz olduğu söyleniyor.

15 bin üyeli bir sendikanın greve katılımı iki bin kişi ile kalması, tek başına devletin patronun baskısıyla açıklanamaz. Sendikanın üyelerini greve hazırlamadığı çok açık görülmektedir. Sendika yönetimi, işi hukuksal alana avukatlara havale etmiş durumdadır. Oysa beklemekle müfettişler gelmez. Belli ki, oyuyorlar, işi ağırdan alıyorlar. Onları harekete geçirmek için bile, eylemli bir süreç gerekmektedir.

Her eylemlilik süreci, bir çok dersler bırakır. Devlet ve hava iş yönetimi, bir önceki TİS sürecinden dersler çıkararak hazırlığını yaptı. Hatırlanacağı gibi daha önceki TİS döneminde grev eşliğinden dönülmüştü. Son anda bakanlar devreye girerek, grev olmasını engellemiş uzlaşmayı sağlamışlardı. Patronlar, grevi etkisizleştirmek, grevin altını boşaltmak için, bazı bölümün yedek elamanını yetiştirmiş, bazı bölümleri de özelleştirerek, taşeronlaştırarak, Hava iş sendikasının üyelerini azaltmıştı. Mesela bakım onarım çalışanları Hava iş üyesi iken, şimdi Teknik AŞ şirketi kurularak, metal iş kolu denilerek, Hava iş sendikasıdan alındı. Keza yer işleri de öyle... Amaçları, sendikayı tamamen tasfiye etmek, işçileri örgütsüzleştirmektir. Kuşkusuz Hava iş yönetiminin bu saldırıları hükümetten bağımsız değildir.

Devletin ve THY yönetiminin bütün saldırı ve manevralarına rağmen, işçiler direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Yaşam koşulları diğer işçi ve emekçilerden daha iyi olmasına karşın, "direniş bizi birleştirirdi, hayatı yeni anlıyoruz" diyorlar. "Belki hayatımızı riske attık. Türkiye'de haklarınızı kullandığınızda işsiz kalabiliyorsunuz, fakat bu bir duruştur. Biz çocuğumuza onurlu bir gelecek bırakmak için bu duruşumuzdan asla vazgeçmeyeceğiz" diyorlar.

Grevin belki de en büyük başarısı, verdiği bu bilinci. Somut kazanımla bitirilmesi ise, sendika yönetiminin hukuki süreci beklemeden, daha etkili eylemleri devreye sokmasıdır. Daha da önemlisi, grevlerin altının boşaltılmasına izin vermemektir.

Hava İş Sendikası'nın talepleri şunlar:

*En az personelle çok uzun uçuş süreleri gerçekleştirme tutumundan vazgeçilmeli.

*Dinlenme süreleri için, bilimsel ölçütler uygulanmalı; uzun mesafelerde 24 saate indirilen dinlenme süresi yeneden 36 saate çıkarılmalı.

*Part time çalışanlar toplu sözleşme kapsamına alınmalı.

*Kazanılmış sendikal haklar geriye götürülmemeli, korunmalı.

*Eski personellerin kıdem intibakları yapılmalı.

*Sağlıklarının korunması için istirahat raporu alanlar işten çıkarılmamalı.

*Kadın çalışanların saç, ruju, giyimi ile ilgili olarak yönetmelik tek taraflı değiştirilmemeli, bu konuda sendikanın onayı alınmalı.

*Antidemokratik grev yasağına karşı çıktıkları işten çıkarılan, mahkeme kararıyla işe yeniden dönmeye hak kazanan 305 kişi tekrar iş başı yapmalı.

Düşük ücretlere ve ağır çalışma koşullarına karşı fabrikalarında emeğine, geleceğine ve onuruna sahip çıkarak Tek Gıda İş Sendikası'na üye olan Pakmaya işçileri, 25 Mart tarihinde patronun işten atma saldırısıyla karşılaştılar. Fabrikanın Düzce, İzmit ve İzmir-Kemalpaşa fabrikalarından 14 işçinin atılmasıyla başlayan süreç, fabrika önlerinde direniş çadırlarının kurulması ve dayanışma eylemlerinin büyümesiyle devam etti, direnişçi işçiler yalnız bırakılmadı. Pakmaya patronu, tam bir saldırganlık içinde sendikalaşan işçilere baskı uygulamaya devam etmektedir.

Halen İstanbul Gayrettepe'deki Pakmaya Holding'in ve İzmit fabrikasının önünde direniş kararlılıkla devam ediyor. Atılan işçi arkadaşlarımız, kararlılıklarını her seferinde dile getiriyorlar.

Direnin başından itibaren Pakmaya işçilerinin sesini duyurmak adına çeşitli ajitasyon-propaganda araçlarını ve sosyal medyayı etkin bir biçimde kullanmaya çalıştık. Pakmaya ürünlerinin boykot edilmesi ve atılan işçilerin geri alınması talepli hazırladığımız stikerlar, İzmit'in emekçi mahallelerinde, neredeyse tüm otobüs duraklarında ve üniversitenin fakültelelerinde okurlarımız ve devrimci dostlarımız tarafından etkin biçimde yapıldı. Çalışmalarımızın etkinliği sosyal medyada ve İzmit yerel basınında yankı uyandırdı, yaptığımız faaliyetin patronu rahatsız ettiğini ve patronun ticari hacminin daralmasına, verilen siparişlerde çok ciddi düşürlere yol açmasına neden olduğunu da öğrenmiş olduk.

Ben anayasal hakkını kullandığı için Pakmaya'dan atılan işçilerden İsmail Genç.

Direnin 57. gününde, Proleter Devrimci Duruş okurlarını selamlıyorum. Fabrikaya sendikayı sokana kadar davamıza sahip çıkıp, sonuna kadar mücadelemizi devam ettireceğiz.

Biz Pakmaya çalışanları olarak, bugüne kadar yaşadığımız sorunları, sıkıntıları gidermek için anayasal hakkımız olan sendikal örgütlenmeye başladık. Sürecin başlamasından sonra çok yoğun baskılara mağruz kaldık. Tabiri caizse tecrit odalarına çekilerek bu hakkımızı kullanmamamız, bu davadan çekilmemiz için tehditler aldık. Vazgeçemediğimiz için 14 arkadaşımız ile işten atıldık. İşveren bizi işten atarken bizi işyeri huzurunu bozduğumuz için işten attığını belirtti. Halbuki gerçek olan, anayasal hakkımız olan sendikalaşmadan kaynaklandığını hepimiz biliyorduk.

Bize yılbaşından bu yana yüzde 4 yani 30 TL zam yaptılar. Bunun çok kötü bir oran olduğunu, hakkımızı istediğimizi belirttiğimizde "para kazanamadıklarını, seneye bunu da bulamayacağımızı" belirttiler. Ama sendika kapıya geldiğinde "para kazanıyoruz" diyen yöneticiler, 40. Yıl şerefi adı altında işçilere 2 Cumhuriyet altını, 1 ton yakacak parası, bugüne kadar hafta tatili-bayram tatili ayırt etmeden yüzde 50'yle yaptırılan mesai ücretleri yüzde 100 yapıldı. Bir günde parayı buldular zannederseniz. Bu şirketin 10.yılı, 20.yılı, 30.yılı şerefi yok muydu?

Direnin başlattığımızda otobüs durağını çadır olarak kullanıyorduk, otobüs durağını kaldırtılar. Fabrikanın çevresini tellerle çevirdiler. Araba bırakılan garajın kapısının yerini değiştirip iç kısma aldılar. Etrafı kameralarla donattılar. Ne yaparlarsa yapsınlar bizi ne davamızdan ne de direnişimizden vazgeçiremediler, vazgeçemeyecekler de.

Pakmaya işçileri direniyor!

Bizim direnişimizde bugüne kadar devrimci duruştan kardeşlerimiz, yoldaşlarımız bizi hiç yalnız bırakmadılar. Tüm

samimiyetleriyle, iştenlikleriyle yanımızda oldular, bizlere yoldaş oldular. Buradan sizin vasitanız ile onlara tüm içtenliğimle sevgi ve saygılarımı sunuyorum. Proleter Devrimci Duruş okurlarını selamlıyorum!

Bizler yenilebiliriz ama direneceğiz. Ancak direnmeyenler zaten yenilmişlerdir!

En içten saygılarımla

İsmail Genç

Ben Pakmaya fabrikasında anayasal haklarımızı kullanıpta işten atılan Ersin Kaba. Pakmaya fabrikasında 5 yıldır çalışıyordum. Ama Pakmaya'ya girdiğimden beri baskılar hep vardı ve bugün de devam ediyor. Bu yıl %2 zam yapıldı, zam yapıldıktan sonra seneye bu da yok dediler. Zaten verdiği zam 30 TL'di.

Biz tam 57 gündür fabrikada eylem yapıyoruz. PDD okurlarını selamlıyorum!

Biz eylem yaptığımız günden beri Pakmaya patronu tarafından çalışanlara 2'er tane Cumhuriyet altını verildi, mesailer %100 zam yapıldı, 1 ton kömür parası yardımı yapıldı. Tabi Pakmaya patronu bunları "40.yıl şerefine dağıttık" diyor. Peki 30 yılda, 20 yılda, 10 yılda niye vermediler bunları.

Bizim direnişimizde bugüne kadar hep yanımızda olan devrimci duruş okurlarına çok teşekkür ediyorum ve tüm samimiyetle sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Bu mücadelenin peşini HİÇ BIRAKMAYACAĞIZ!

Proleter Devrimci Duruş okurları, Pakmaya fabrikasında sendika çalışmasında iken 18 Mart 2013'te Pakmaya işvereni tarafından iş akdime son verildi. Tabii ki sebebi bu olarak gösterilmedi ama bizim işimize bu nedenle son verildiği ortada. Çünkü ben ve arkadaşlarım fabrikada çok sevilen arkadaşlardık. İşveren tarafından bu zamana kadar tek bir savunmamız dahi alınmamıştır. Anayasal hakkımızı kullandık, işveren ise bu anayasal hakkımızı kullandığımız için TC Anayasası'nı bile tanımadı.

Ersin KABA

Neyse, biz 18 Mart'tan bugüne tam 57 gündür fabrikanın önünde eylem yapmaktayız. Bu eylemlerde sizlerin bizlere desteklerinden ötürü çok teşekkür ediyorum. Siz emek sınıfının yanımızda olması, bizim

ve emek sınıfı için çok önemli. O yüzden iş, ekmek, özgürlük için mücadelemizi hiç bırakmayacağız! Ben 10 yıl Pakmaya'da çalıştım ve böyle bir nedenle işten atıldığım için onurluyum. Sizlere teşekkür ediyorum.

Onurlu Bir Gelecek İçin Saygılarımla,

Soner SARI

Proleter Devrimci Duruş okurlarına selamlar!

Tüm arkadaşlarım zaten bütün gelişmeleri ve 57 gündür kapının önündeki direnişlerimizi sizlere aktardı. Ben sadece siz değerli okurlara çıkış sürecimi anlatacağım.

08:00-16:00 vardiyasında çalışıyordum. 16:00-24:00 vardiyasına mesaiye kaldığımda saat 17:00'de beni idareye çağırdılar ve "fabrika huzurunu bozuyorsun" diye bana savunma yazmamı istediler. Benim onlara kimin huzurunu bozduğumuzu veya kimle tartıştığımızı sorduğumda hiçbir cevap vermediler. Savunma yazdıktan sonra benim çıkışıma verdiler ve 2 güvenlik, 2 fabrika elemanı sanki bir suçlu gibi, namussuzluk yapmış gibi bizi kapıya çıkardılar.

Başbakan değil miydi ki, "bir değil iki sendikaya, isteyen istediği sendikaya üye olabilir" diyen. Biz sadece birine üye olduk ve şu an kapının önündeyiz.

Biz sermayenin değil, işçi sınıfının kazanacağına inanıyoruz ve bizim burada hiç yılmadan, yıkılmadan bu mücadeleyi sürdüreceğimizi söylüyoruz. Bunu Pakmaya işvereni duymalıdır.

Herkese Sevgilerle,

Salih YAMAN

Proleter devrimci sınıfından bütün ezilen ve sömürülen halklara selamlar!

Ben Nazım ŞAHMAR. 1965 Göle doğumluyum. 22 yıldır Pakmaya'da çalışıyordum. Ne zaman işçi sınıfının örgütlenmesi için mücadele etmeye başladsak, işveren ve para babaları tarafından kapının önüne koyulduk.

Biz işçiler ne zaman örgütlü mücadeleye başlarsak ve bu mücadele başarıya ulaştığı zaman devrimin ayak sesleri gelmeye başlamış olacak.

İşçiler, emekçiler, üniversite öğrencileri güçlerini birleştirdikleri zaman sermaye patronları önümüzde duramaz! Ölüm Nereden ve Nasıl Gelirse Gelsin, Sefa Gelsin Hoş Gelsin!

Yaşasın Devrimci Mücadelemiz!

Zafer Bir Gün Direnen Emekçinin Olacaktır!

Devrimci Selamlarımla

Direnin işçi Nazım ŞAHMAR

Tarihe nasıl geçmek isterdiniz?

Köleciler toplumda en büyük ayaklanmayı gerçekleştiren Spartaküs, basit bir köle olarak yaşamına devam edebilir; Roma'ya isyan ettiren özgürlük tutkusunu bir kenara bırakabilirdi. Ortadoğu halklarının kurtuluş simgesi olan Kawa, herkes gibi boyun eğen bir demirci olabilir; Dehak'a başkaldıran öfkesini kendi elleriyle söndürebilirdi. Bir mitoloji kahramanı Prometheus, kayalara bağlı vücudunu yırtıcı kuşlar parçalarken aydınlık sevdasından vazgeçebilir; Zeus'tan ateşi çaldıran coşkusu yitirebilirdi.

Sadece eski toplumlara ya da mitolojiye de başvuramayabiliriz. Yakın zamanlara ve gerçek hayata baktığımızda da, birçok örneği sıralamak mümkündür. Bunların başında hiç kuşkusuz, ilk sosyalist devrimin önderliğini yaparak yeni bir çağı başlatan Lenin'i anmak gerekir. Lenin, pek az insanda görülen yetenekleriyle sadece olağanüstü bir teorisyen, iyi bir felsefeci olabilir; tarihe Ekim Devrimi'nin önderi olarak geçmeyebilirdi.

Bir an için tüm bunların doğru olduğunu varsaysak bile, belki daha sancılı, daha geç, daha zaafli ama bir şekilde kölelik ortadan kalkacak, Kürt halkı zalimlere başkaldıracak, ateşin sıcaklığı insanlığa ulaşacak ve Rus Devrimi başarıya erişecekti.

Öyleyse tarihte bireyin rolü nedir?

İdealist yaklaşımların iddia ettiği gibi, tarihi yapanlar; tanrılar, peygamberler, krallar veya sultanlar mıdır? Ya da olağanüstü varlıklar mıdır? Elbette hayır! Materyalist dünya görüşümüze göre tarih, asıl olarak -ilkel komünal toplum dışında tutulursa- sınıf savaşımı tarihidir. Ve tarihsel olayların gidişatını belirleyecek olan ana etken, üretici güçlerin gelişimi ve bunun yarattığı toplumsal-ekonomik ilişkilerdir. Tarihi yapan da kuşkusuz kitlelerdir. Hiçbir deha, milyonların işlevini görecektir güçte değildir. Tarihte hiçbir devrim de, tek başına bir iradenin, bir önderin, bir ustanın eseri olmamıştır.

Ancak burada özel bir vurguyla söylemeliyiz ki, **tarihin akışını belirleyen; örgütlü, bilinçli ve devrimci önderliğe sahip kitlelerdir.** Bunlardan yoksun olan

sınıf ve diğer emekçi kesimlerin tarihteki yeri ve konumları, hep başkaları tarafından çizilmiştir. Çünkü tarihi yapanlar, onun yazıcılığını da yaparlar.

Kitle-birey ilişkisi

Tekrar sorumuza dönersek, toplumsal olayların gelişiminde kitlelerin belirleyici güç olması, bireyin nesnel koşulların doğurduğu zorunlulukların etkisiz bir uzantısı olduğu, hiçbir rolünün bulunmadığı anlamına gelmez. Aksine Marksizm, tarihte bireyin oynadığı rolün gerçek anlamını ve sınırlarını açığa çıkarır. Bireyin içinde yaşadığı toplumda, üretici güçlerin gelişmişlik düzeyi tarafından şekillenen belli bir ilişki sistemi vardır. Ve bu çerçevede yürüyecek olan olayların genel yönelimini değiştirmeye yalnızca bireyin zekası, cesareti ve yeteneği yetmez.

"Hiçbir büyük adam, üretim güçlerinin durumuna artık ya da henüz uygun düşmeyen ilişkileri, topluma kabul ettiremez" diyor Pichanev. Ancak birey, tarihin akışını yavaşlatabilecek, hızlandırabilecek hatta *"olayların kısmi özelliklerini -belirli kısmi sonuçlarını"* değiştirebilecek güçtedir. Zaten birey de tarihi yapan kitlelerin parçasıdır. Ama onun tarihte *"değiştirici"*, *"hızlandırıcı"*, *"yavaşlatıcı"* bir rol oynaması, ait olduğu sınıfın sorunlarını ne kadar sahiplendiği ve etkilediği ile ilgilidir.

Birey, başkaları tarafından çizilen *"kader"*ine boyun da eğebilir; nesnel koşulların belirlediği sorumlulukların bilincine varıp gerçek rolünü de oynayabilir. Başka bir ifadeyle birey, onun dışında belirlenmiş ve ona dayatılan bir yaşamın tutsağı da olabilir; nasıl, niçin ve hangi koşullarda yaşadığını, bu yaşamı hangi çabayla değiştirebileceğini bilince çıkarıp özgürleşebilir de. Kısacası edilgen ve başı önüne eğik bir *"yaşamın"* içinde sürüklenir, ya da derinliğine kavranmış kendi elleriyle yönlendirdiği bir hayatın içinde başını göğe çevirebilir.

Örgüt, özgürlüktür

Kapitalist sistemin sunduğu özgürlük alanı, her iki ucu uçuruma açılan bir köprü gibidir. O köprü üzerinde özgürsünüz! Sağa sola koşturabilir, istediğiniz yere oturabilirsiniz. Ama özgürlüğünüz köprü'nün başladığı yerde biter ve aşağı yuvarlanabilirsiniz. Özgürlüğünüz, adımlarla ölçülecek kadar sınırlı bir alanda tutsaklıktır aslında. Peki köprüyü karşı kıyıya ulaştırmaya ne dersiniz? İşte gerçek özgürlük budur.

Özgürleşen insan da köprüyü inşa etmek zorunda olduğunu kavrayan insandır. Ve böyle bir birey, dönüştürmenin ve yaratmanın korkunç gücüne, sabrına, ruhsal coşkunluğuna ulaşmış, kendini de yeni baştan üretmiş demektir. Kah tırnaklarıyla kazıyarak, kah tuğlalar koyarak, kah bedenini vererek ama her zaman zapt edilmez bir tutkuyla işe koyulmuştur. *"Tarihin oluşması"*nı beklemek yerine, tarihi yapmaya girişmiş, geleceğe taşıyacak tarih bilincini edinmiştir.

Özgürlükler dünyasına uzanan tek köprü, komünist bir örgüttür. Çünkü **tarihi yapmak ancak tarihin öznesi olabilmekle mümkündür. Bunun da adresi, düzeyin dışına çıkamayan ve sonuç olarak onunla bütünleşmeye giden hareketler değil; ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak kapitalizme karşı savaşma gücüne sahip komünist örgütlenmedir.**

Önderlerin önemi

Kimi bireyler, tarihsel olayların akışı ve sonucu üzerinde köklü değişiklikler yapabilecek özelliklerin tümünü içerirler. Onlar, tarihin oluşumunda özel bir rol oynayan önderlerdir. İçinde bulundukları nesnel koşulların zorunluluklarını en önce kavrayıp, bunların doğurduğu ihtiyaçları en doğru ve en tam biçimiyle ifade edenlerdir. İçinden çıktıkları sınıf, ulus, halk ya da örgütlülüğün en gelişkin düzeyini temsil edenlerdir. Onlar herkesten daha fazla ileriye görürler ve herkesten daha fazla berak bir bakış açısına sahiptirler. Belirlenen hedefe ulaşma noktasında en tutkulu, en enerjik yapılarıyla öne çıkarlar ve *"isteklerini herkesten daha güçlü isterler."* (Burada kimi sınırlı kesit ve alanlarda belli özellikleriyle öne çıkanlardan da değil, tarihe kalın izler bırakanlardan söz ediyoruz.)

Plehanov *"büyük adam"*ı tanımlarken, *"...kişisel özellikleri, büyük tarihsel olaylara tikel (kısmi) görünüm kazandırdığı için değil, zamanın toplumsal gereksinimlerini en iyi karşılayacak niteliklere sahip olduğu için büyüktür"* diyor ve devam ediyor; *"O, toplumun düşünsel gelişiminin önceki evresinin getirdiği bilimsel sorunları çözer; toplumsal ilişkilerin önceki gelişiminin yarattığı yeni toplumsal gereksinimleri gösterir; bu gereksinimleri karşılamak üzere inisiyatif ele alır. Bir kahramandır o. Ama eşyanın doğal akışını durdurabildiği ya da değiştirebildiği anlamında değil, eylemlerinin anlamında bir kahramandır. Onun tüm önemi, tüm gücü burada yatar."*

Ama bu önem, dev bir önemdir ve gücü korkunçtur." (Plehanov, Tarihte Bireyin Rolü)

Önderlerin rolü, çeşitli tarihsel dönemlerde; çelişkilerin keskinleştiği ve düğümlendiği çok kritik anlarda yaşamsal bir önem kazanır. Bu an'ı iyi görmek, iyi çözümlmek ve yerinde bir müdahaleyi gecikmeksizin yapabilmek önderlik vasıflarının da vazgeçilmez bir koşuludur. Öylesine bir tutku; sıradan bir tempo, ortalama bir bilinç bunu başaramaz. Siyasi cesaret, geleceğe duyulan güven, proleter sezgi ve harekete geçebilme yeteneği bir önderi, -özellikle de devrimci ya da komünist bir önderi- karakterize eden temel niteliklerdir.

Lenin ve Ekim devrimi

Buna verilebilecek en iyi örnek, Lenin'in Ekim Devrimi'ndeki öngörüsü olabilir. 1917 Şubat Devrimi'nden sonra sosyalist devrimciler ve menşevikler hakimiyetindeki Sovyetler, Geçici Hükümet'in bir uzantısı haline gelmişti. Eski çarı aratmayan Geçici Hükümet, dışta emperyalist savaşı sürdürüyor, içte de olası ayaklanmalar için şiddetli bir saldırı hazırlığı yapıyordu. Bolşevik Parti üzerinde ayrıca bir terör estiriyor; üyelerini tutukluyor, yayınlarını kapatıyordu. Lenin, Alman casusluğu ile suçlanıyor, katledilmek üzere fellik fellik aranıyordu.

Görünüşe bakılırsa "her şey bitmiş"ti. Lenin ise, saklandığı küçük bir işçi kulübesini, adeta karargaha çevirmiş; kendi deyimiyle "beyni patlayana kadar" devrimin sorunlarına çözüm üretmek için çalışıyordu. Böyle bir anda Menşevik Zinovjev korkudan düşünemez hale gelirken, Lenin, "iktidarı aldıktan sonra yerine ne koymalıyız" sorusuna cevap arıyor; Marks ve Engels'in devlet üzerine yazdıklarını inceliyor, "Devlet ve İhtilal" kitabıyla bilimsel bir katkıda bulunuyordu. Oportünist kuyrukçuluk ve proleter önderlik çok açık seçik, hiçbir kaçamağa yer bırakmaksızın kendini gösteriyordu.

Hele de ayaklanma anının saptanmasında -hemen hemen tek başına olmasına rağmen- Lenin'in an an verdiği mücadelenin çok tarihsel bir önemi vardır. "Dün erkendi, yarın geç, vakit tamam, bugün" diye-

rek, ayaklanma anını belirliyor, devrimin kaderini çiziyordu. Zor dönemelerde tereddüt etmek, tarihi fırsatları kaçırmak gibi titreklikler, onun yaşamında girecek çatlak bulamıyordu.

İhtilalci komünist önderler

İhtilalci komünistlerin tarihine bakarsak; 12 Eylül faşist darbesinin hemen ardından "hücum" çağrısında bulunan ve 12 Eylül'e sıkılan "ilk kurşun" olan Osman Yaşar Yoldaşcan'ı görürüz. İşkencede "ifade vermem" geleneğini yaratan ve 12 Eylül zindanlarındaki faşist yaptırımlara, teslimiyete karşı bedenini barikat yapıp, ölüm orucunda ölümsüzleşen Mehmet Fatih Öktülmüş'ü buluruz. İhtilalci komünist hareketin kurucu kongre niteliğindeki İleri Militanlar Toplantısı'nda yüzü geriye dönük olanların yakasına yapışıp "buradan örgüt çıkacak" diyen ve 12 Eylül yıllarında Sefaköy'de yoldaşlarıyla birlikte saatlerce çatışan, orayı "granitten bir kale"ye çeviren İsmail Cüneyt'i hatırlarız. Onlar, komünist önderlerimizdir.

İhtilalci komünist önderlerin böylesi kritik aşamalarda gösterdikleri tavırlar, aynı kaynaktan beslenmiştir. Bu kaynak; ML bilimidir, insanlığın bugüne dek yarattığı ilerici eylemlerin birikimidir, materyalist tarih bilincidir. Bu net tutum, "Adressiz Sorgular"dan, "Yargılayan Savunma"lardan, kitlelere güven verebilmekten oluşan bir tarih yazmış, geleceğe ışık tutmuştur.

Keza hareketin tasfiyecilik girdabına çekilmesine karşı alınan Bolşevikçe tavır, bu anlayışın ürünüdür. O güven ve cesaret, ML bilinç ve geleneklerden alınan güç ile ortaya konmuştur.

Tersten bir örnek olarak; doğru bir önderlik yapılmadığında, komünist bir örgütün dahi tasfiyecilik girdabında boğulmasını, un ufak hale gelmesini de gösterebiliriz. **Önderler, süreci ileriye doğru hızlandıran bir rol oynadıkları gibi, geriye çeken, varolan birikimi de heba eden bir rol oynayabilirler.** Tasfiyeci önderler, bunun somut kanıtlarıdır.

Sonuç yerine

Tarihte bireyin rolü ile bağlantılı olarak önderlerin rolünü ele alırken, onların yoktan varolandıklarını da özellikle belirtmek gerekir. Önderleri doğuran, yaşadıkları dönemdeki toplumsal ilişkiler bütünü ve bu çerçevede gelişen toplumsal hareketlerdir. Eğer uygun tarihsel koşullar oluşmamışsa, ne kadar yetenekli olursa olsun, önderin önü kapalıdır. Bir önder için tarihin akışına yapacağı etkinin oluşma olasılığı ve yaygınlığı, toplumun örgütlenme biçimi tarafından, toplum güçlerinin ilişkileri tarafından belirlenmektedir. **Bireyin kişiliği, ancak toplumsal ilişkiler izin verdiği zaman ve bu ilişkiler izin verdiği ölçüde, toplumsal gelişmenin bir "etken"i olur.** (Plehanov, age)

Marks ve Engels'in yaşadığı dönemde bir Lenin, Stalin çıkabilir miydi? Hayır. Onlar yaşadıkları dönemin sorunlarına cevap verdiler, ileriye gördüler. Ancak toplumsal hareketten kopuk, doğa üstü özellikleri olan seçkin insanlar değillerdi. Lenin, Ekim Devrimi üzerinde çok önemli bir etkiye sahiptir, ama onu doğuran ve Lenin yapan da Ekim Devrimi'dir.

Noktayı Marks'la koyalım: "Tarih hiçbir şey yapmaz, büyük servetleri yoktur ve savaşlarda dövüşmez. Her şeyi yapan, sahip olan ve dövüşen insandır. Sahici, canlı insan." (Aktaran H. Carr-Tarih Nedir?)

*Birey! Ne saçma şey!
Bireyin sesi hafiftir cıvıltıdan bile
Kim işitir onu?
Karısı mı? Belki
Tabi o da çarşıda değilse...
Vay haline yalnız kalanın
Her zorba efendisidir artık
İki çıplak da olsa olsa bir hamama yaraşır
Ama güçlerimizi partide birleştirdik mi
Titrer düşman
Keser sesini ve zınk diye
Olduğu yerde kalır.
(...)
Birey! Ne saçma şey!
Yalnız adam ne kadar hünerli olursa olsun
Yirmibeş-otuz santimlik odunu bile yerinden oynatamaz,
Beş katlı ev şurada dursun...
Parti, milyonlarca omuz demektir
Birbirine sıkıca kenetlenmiş
Dayanarak ve güç vererek birbirimize
Geliriz üstesinden, en olmayacak şeylerin..*

Mayakovsky

Merhaba yürek dostlarım,
1 Mayıs, ücretli kölelerin
benliğine vurdukları prangaları
parçalayarak, sermaye
düzeniyle giriştikleri kavgada
kazandıkları en büyük mevzinin
adıdır. 1 Mayıs devrimcidir. Proteler yüreklerin,
ezilen dünya halklarıyla birleşerek, düşlerindeki
sömürsüz, eşit ve özgür bir yeryüzü yaratmaktır.

Biz devrimci sosyalist tutsaklar olarak, bu
inançla siz yürek dostlarımız olan Yediveren
Yayınlarının tüm emekçilerinin şahsında, işçilerin
emekçilerin 1 Mayıs birlik, dayanışma ve mücadele
günü en içten devrimci duygularla kutluyoruz.
Cejna yek Gulan Piroz Be!

Doğanın, mevsimlerin ve mücadelenin bu en
güzel ayında toprağa düşen Mayıs'ın tüm kızıl gül-
lerini, sevgi ve saygıyla anıyoruz. Anıları önünde
saygıyla eğiliyoruz. Şan olsun Mayıs'ın kızıl güller-
ine...

Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!

Yaşasın Enternasyonal Dayanışma ve Proleter
Kardeşliği!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Mehmet Yamaç (Azad)

1 nolu F Tipi hapishanesi, TEKİRDAĞ

Merhaba,

Selam ve sevgilerimizle...

Emperyalist kapitalist sistem, yaşadığı yapısal
krizi aşabilmek için komprador burjuvazi
üzerinden ekonomik ve askeri saldırılarını en vahşi
boyutlarda sürdürmektedir.

Adına "kentsel dönüşüm" denen yağma ve
talan politikası ile emekçilerin yoğun olarak
yaşadığı mahalleler teker teker ortadan
kaldırılarak, yoksul halk yaşam alanlarından
kopararak, bir nevi sürgün edilmek isteniyor. Bu
saldırıya dur demek için 1 Mayıs'ta olacak, alanları
zapt edeceksiniz.

1 Mayıs'ta alanlarda emeğin, alınterinin gür
sesini haykırarak, "kentsel dönüşüm"e dur diye-
ceksiniz. Ve gecekonduardan alanlara akacak,
yaşam alanlarımızı, onlara yağmalatmayacağımızı
bir kez daha en gür sesinizle, sömürücü, talancı
kompradoların kabusu olacaksınız. Başarılar diliy-
yoruz.

İşçilerin, emekçilerin 1 Mayıs'ını kutluyoruz.

Biji Yek Gulan!

**Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'nden
Tutsak Partizanlar**

"Onlar ki, kendilerinden önce düşenlerin
yüreklerine tutunup
bir is tutumundan sıyrılır gibi düştüler
Aynı rahatlık içinde
aynı sevinçle
aynı seveda uğruna...
Nafiledir zulmün çabası
Mutlaka ama mutlaka gerçekleşecektir
Tüm insanlığın kardeşlik rüyası"
Garip Şahin

Devrimci Duruş Emekçilerine

Sınıflı toplumun ortaya çıkmasıyla ezen-ezilen,
sömüren-sömürülen çelişkisi hep devam etmiştir...

Tutsaklardan 1 Mayıs mesajları

Sınıflar
varolduğu
sürece böyle
olmaya devam
edecektir.

İşçi sınıfı ve
ezilen dünya
halklarının
yerküreyi sarsıp
yeniden biçim-
lendirceğine olan
inancımızla; enter-
nasyonal prole-
taryanın mücadele
ve kavgaya günü olan
1 Mayıs'ınızı kutluy-
or, çalışmalarınızda
başarılar diliyoruz.

Yaşasın Proletarya Enternayonalizmi!

Biji Yek Gulan! Yaşasın 1 Mayıs!

Erzurum H Tipi Hapishanesi

MKP Dava Tutsakları

Merhaba

İşçi sınıfının birlik ve mücadele günü olan 1
Mayıs'ınızı kutluyoruz.

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Yaşasın 1 Mayıs!

Roja yekiti ü tekoşına çine karkeran 1 Gulane
piroz dıkın.

Biji Enternasyonalizma Proletarya ye!

Biji 1 Gulan!

MKP Dava Tutsakları

Veysel Kaplan-KOCAELİ

Merhaba...

1 Mayıs geliyorken, alanlara çıkıp, halaya dur-
mak istiyoruz, tüm coşkuyla. Bizim için de bir
türkü söyler misiniz, ya da bir zılgıt çeker misiniz?
Solur musunuz baharın kokusunu? Hadi, bizi de
alın dışarı ve birlikte duralım halaya...

1 Mayıs alanındaki herkesi, tüm kalabalıkları
içimizde hissedeceğiz o gün. Herkese selam ve
sevgiler...

Biji Yek Gulan!

Zeynep Avcı, Sincan-ANKARA

Merhaba

Ezilen, sömürülen halklara ve tüm emekçilere
özgürlük, eşitlik getirmesi dileğiyle, halklarımızın
tüm emekçilerin ve siz Yediveren çalışanlarının 1
Mayıs bayramını kutluyor, çalışmalarınızda
başarılar diliyorum. Biji Yek Gulan!

Selam ve sevgilerimle...

Not: Size yeni yıl kartı da göndermiştim, fakat
ulaşmadı sanırım... Emperyalist Savaş ve Kürt
Sorunu, 12 Eylül, Değişen Dengeler, Tasfiyecilik,
bu dört kitabı gönderirseniz sevinirim.

Mehmet G. Yaş

F Tipi Kapalı Hapishane-ADANA

Merhabalar sevgili
Devrimci Duruş'lu
Düşdaşlar!

Palandöken'in etek-
lerinden, özgürleşme
irmağına katre olarak

damıttığım, aklım ve yüreğimde
yıllarca yıl büyüttüğüm düşlerin,
aydınlığı ve coşkusıyla, başta
küçük Asya coğrafyasındakiler
olmak üzere, dünya işçi emekçi
düşdaş sınıf ve tabakaların 1
Mayıs bayramını komünarca
selamlayarak... CİRTA SİMA
ĞERVO! (Yaşayan 6912
dünya dilini temsilen
Dersimce; Bayramınız kutlu
olsun)

Küçük Asya toprakların-
da "kömünar dünya"

düşüne omuz veren, gerçek kılmak

için mücadele eden tüm düşdaşlara selam ve
sevgilerim eşliğinde sonsuz başarılar!

Özgür 1 Mayıs'ların yaratılması kavgasında
buluşmak umuduyla...

Haydar Sönmez

H Tipi Hapishane ERZURUM

Merhaba arkadaşlar,

1 Mayıs, sosyalizmde, sömürge ülkelerde ve
tüm dünya ülkelerinde bulunan işçi ve emekçi
kardeşleriyle dayanışma günü olarak kutlanır.

Demokrasiye hasret olan ülkelerde ise, başta
işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçiler, hak ve özgür-
lüklerini geliştirmek için alanlara çıktıkları gündür.
Bu vesileyle 6 Mayıs Denizlerin idam edilmelerini,
ve 18 Mayıs'ta İbrahim Kaypakkaya'nın işkenceyle
katledişinin yıldönümünde onları saygıyla anıyor,
mücadelenizde başarılar diliyorum.

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın Devrimci Dayanışma!

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

Rauf Erdem

E Tipi Hapishane TRABZON

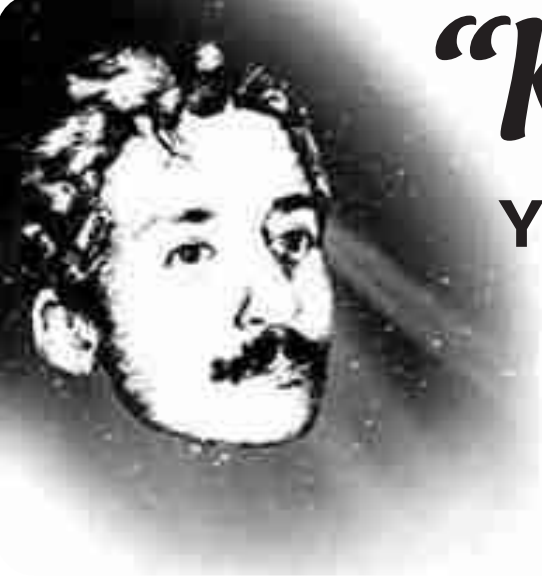
Merhaba Proleter Devrimci Duruş Emekçileri,
Gerçeğe bağlı kalması, Türkiye gerçeğini işçi
sınıfının bilimi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm ile
tahlil etmesi, sistemleştirdiği görüşleri gerçeği
değiştirmenin hizmetine sunması... Komünist
Partinin kuruluşuna önderlik etmesi, en ileri böl-
geler içerisinde yer alan Kürdistan'da halk savaşının
tutuşturması ve partiyi savaşın kurmayı olarak
savaş içinde inşa etmesi... Kendisini ve önderlik
ettiği partiyi "en tehlikeli" kılan olgular bunlardı.

Katledilişinin ardından geçen 40 yıl gösterdi ki,
Kaypakkaya, düşünceleri ve yarattığı eser ölüm-
süzdür. Devrim ve komünizm davası sürdükçe
yaşamaya devam edecektir.

Ölümsüzlüğünün 40. Yılında şan olsun
Kaypakkaya'ya diyoruz. Ve olanca coşkuyla siz
dostlarımızı kucaklıyor, başarılar diliyoruz.

Selam ve saygılar

**Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'nden
Tutsak Partizanlar**

“Kutup Yıldızı” mız

Yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor

17 Haziran 1984 tarihinde, ölüm orucu eyleminde şehit verdik Fatih yoldaşı. O ve onunla birlikte şehit düşenler, bedenleriyle faşist yaptırımların İstanbul cezaevlerinde yaşama geçmesine barikat oldular. Fakat etkisi, bunun çok üzerindeydi. Sadece İstanbul değil, cunta sonrası teslimiyet yaşayan, direnişleri kırılan birçok cezaevine örnek oluşturdular. Tutsak ailelerin bir araya gelip örgütlenmesinde, daha aktif bir şekilde mücadeleye atılmalarında bir “dönüm noktası” oldular. Hem cezaevlerinde, hem de dışarıda 12 Eylül’ün o kasvetli karanlık günlerin sona ermesinde, çok önemli bir rol oynadılar.

84 ÖO eylemi ve bu eylemde Fatih yoldaşın rolü, bugün artık tartışmasız biçimde tarihe mal olmuştur. Onun için Fatih yoldaşın şahsında tüm ÖO şehitlerini her yıl 17 Haziran’da hep birlikte anıyoruz.

“Hepimizin toplamı”

İşkencede direnişin mimarı olan Fatih, o güne dek kaldığı tüm cezaevlerinde de faşist yaptırımlara boyun eğmemenin simgesidir. ‘84 ÖO eyleminin birinci ÖO ekibinde Fatih’in bulunması, bu direnişin ölüm pahasına kazanılacağına ilk işaretidir. Başta tutsaklar olmak üzere devrimci kamuoyunda yarattığı duygu budur. Karşı-devrimi, cunta şeflerini teşkilleyen ve büyük bir korkuya iten de budur. Dost da düşman da bilmektedir ki, Fatih’in bulunduğu yerde, geri adım attırmak ya da kırılma yaşatmak söz konusu olamaz. O tek başına da kalsa sonuna kadar direnecek, çevresine moral kaynağı olacak, direnişi yayacaktır. Eylemin ilerleyen günlerinde “ölümü ilk kim göğüsleyecek” yarışı başlatması, boşuna değildir. Bilincinin gidip geldiği anlarda sürekli Stalingrad’ı sayıklaması, “bana 14’lümü verin” diye bağırması, beyaz orduya karşı savaşın kızıl ordunun bir komutanı gibi davranması boşuna değildir.

O gerçekten de komünist bir önder, bir komutandır. Her zaman çevresinde sevilen, sayılan, örnek alınan bir insan olmuştur. Mütevazı kişiliği, vakur duruşu, insanal özellikleri ile, sadece yoldaşları arasında değil, onu tanıyan tüm devrimciler ve kitleler arasında da ayrı bir yeri olan, gittiği her yerde iz bırakandır. O, ‘68 devrimci kuşağının önderleri gibi, daha yaşarken efsaneleşen ve geniş bir kesim tarafından tanınıp sevilen devrimci bir önderdir. Hem de bunu devrimciler arasında grup çatışmalarının, rekabetin en kötü ve şiddetli yaşandığı bir dönemde başarabilmiştir.

Onun için “geleceğin toplumunun günümüze düşen izdüşümü” denmiş, “sosyalist yeni insan tipinin seçkin bir örneği” olarak resmedilmiştir. Onu tanım-

layabilen en net ifadeler bunlardır gerçekten de. Yoldaşları, “o hepimizin toplamı”dır demişlerdir. Buna karşılık Fatih ise, “vasiyet” niteliğindeki son sözlerinde, “bizdeki mal-mülk belli, o da siz yoldaşlarımda fazlasıyla var zaten” diyerek, bir kez daha mütevazılığını göstermiş, yoldaşlarına olan bağlılığını ve güvenini ifade etmiştir.

O böyle bir kişiliğe sahip olmasaydı, davasına, örgütüne, yoldaşlarına bu denli bağlı ve inanmış olmasaydı, yaşamında tanıştığı herkeste derin izler bıraktığı gibi, ölümüyle de bir “dönüm noktası” yaratamazdı.

Önderler, en önde dövüşür

Onun ÖO eyleminde şehit düşmesinden sonra, birçok oportünist ya da daha sonraki yıllarda birçok kavga kaçkını, “Fatih gibi biri, böyle bir eyleme koyulur muydu” demişlerdir, sözde Fatih’in erken ölümüne hayırladıklarını, onu yücelttiklerini düşünerek... Gerçekte ise bu sözler, Fatih’i ve örgütünü suçlayan ve kendilerini aklamaya dönük sözlerdir. Çünkü eğer oportünistler o yıllarda faşist yaptırımlara karşı direnseydi, birleşik-kitlese bir direniş örgütlenbilseydi, elbette tarih farklı yazılırdı. ÖO eylemi, “faşizme ve teslimiyete karşı” yapıldı ve zaferi de faşizme ve teslimiyete karşı oldu.

Diğer yandan Fatih, ÖO eyleminin gönüllüsü olarak kendini büyük bir ısrarla önerdi. “Dün erkendi, yarınsa geç kalınacak, vakit tamam” diyerek ÖO eylemi ve bu eylemin başında kendinin bulunması konusunda çok açık bir bilince sahipti. Ve gerçekten de Fatih’in varlığı, eylemin başarısının önemli bir unsuru oldu. Onun, ölüme doğru hızla giderken bile yumruğunu kaldırarak “Biz Kazanacağız!” demesi, ÖO eylemlerinin simgesi, temel sloganı haline geldi. Oradan işçi-emekçi eylemlerine doğru yayıldı.

Birçok devrimci önderin ölümü “erken”dir. Bir davaya öncülük etmek, çemberi kırabilmek, yolu açabilmek kolay değildir çünkü. Böyle zamanlarda öncü çıkışlara ihtiyaç vardır ve bunu herkes başaramaz. Deniz olmak, Mahir olmak, Fatih olmak gerekir. Onlar, böyle kritik anlarda doğru devrimci tavrı koydukları, gerektiği yerde gerektiği gibi ölmesini bildikleri için önderlerdir. Çünkü önderler, en önde dövüşür. Fatih, bir komünist önderin nasıl olması gerektiğini kendinde somutlayan eşsiz örneklerden biridir.

Başta Fatih olmak üzere hiçbir devrim şehidi için bu tür yaklaşımlara izin verilmemelidir. Bu, en başta onlara duyulan saygının bir gereğidir. Onlar büyük bir gönüllülükle ve sonuçlarını bilerek şehit düştüler. Onlara sahip çıkmak, uğrunda canlarını verdikleri davalarını büyütmeyle olur.

Fatih’le bütünleşmek

Fatih gibi bir öndere sahip olmanın gururunu yaşadık hep. İşkenceciler “bunlar Fatih’in...” diyerek hışımla üzerimize saldırdıklarında, bunu bir onur nişanesi olarak göğsümüze taktık, büyük bir mutlulukla. Bu, düşmanın yenilgisinin, bizim zaferi-

mizin ilanıydı çünkü. Dostlarımız, gösterdiğimiz bir dik duruş karşısında, “bunlar Fatih’in yoldaşları” dedikleri zaman, göğsümüz kabardı, başımızı daha da dik tuttuk. Miting alanlarında, Fatih ve diğer önder yoldaşlarımızın pankartını taşımak, onlarla anılmak, alana onların ismiyle girmek, ayrı bir gurur kaynağı oldu bizler için. İşkence-cezaevi ve direniş söz konusu olduğunda ilk akla gelen ismin Fatih olması ve bizimle Fatih’in birlikte anılması, en büyük onurdu.

O, ihtilalci komünist hareketin kurucusudur. Yaşadığı yıllar boyunca bu uğurda her tür zorluğa katlanmış, hareketi büyütme, işçi ve emekçilerle buluşturmak için gecesini gündüzüne katmıştır.

Ölmeden önce de vücudunda en fazla yarayı taşıyandır. Bu yaralar, faşizmin işkencehanelerinde, zindanlarında, kurşunlarında, oportünistlerin saldırılarında oluşmuştur. O, devrim ve komünizm düşmanlarının ilk boy hedefidir. Hakkında “vur emri” çıkartılmıştır. Düşmanlarımız onun şahsında komünist hareketi görmüşler, onu çökertmenin güçten düşürmenin en kestirme yolu olarak Fatih’i hedefe çakmışlardır. Fakat Fatih gibi biriyle baş etmek hiç kolay değildir. Ve zaten baş edememişlerdir de. Fatih’i hedefe çakan, onu yaralayan, üzerine çamur atmaya kalkan, devletin resmi ve sivil güçlerinden oportünizme kadar, hiçbirinin adı-sanı bugün bilinmemektedir, fakat Fatih’in ismi, direnişi, örgütü yaşamaktadır ve yaşayacaktır.

Fatih’i anmanın anlamı

Fatih demek, direniş demektir. Fatih demek, “sosyalist insan” demektir. Fatih demek, örgüt demektir! Ölümünün ardından çıkan Orak-Çekiç’te, “Fatih, örgütümüzün simgesidir, Fatih ve ihtilalci komünist hareket bütünleşmiştir” denilmiştir. Onun ismi, bir imzadır aynı zamanda. O yüzden de Fatih’i yaşatmak, ihtilalci komünist hareketi yaşatmaktır.

Fatih’in en önemli özelliklerinden birinin örgütçülük olduğunu biliyoruz. Bu yönleriyle Rus Bolşevik önderlerden Sverdlov’la benzerlik kurulmaktadır. Sverdlov, Bolşevik Parti’de örgütçü özellikleriyle öne çıkan ve herkes tarafından çok sevilen bir önderdir. Lenin, onun ölümünün ardından “bu davada herkesin boşluğu doldurulur, fakat Sverdlov’un boşluğunu doldurmak hiç kolay olmayacaktır” demiştir. Fatih için de öyledir. Onun gibi önderlerin boşluğu kolay kolay doldurulmaz. Fakat her birimiz ne kadar çok Fatih’i örnek alır, onun gibi olmaya çalışırsak; başta Fatih olmak üzere şehit yoldaşlarımızı o kadar mutlu eder, toprağın altında rahat uyumalarını sağlarız.

Fatih son sözlerinde; “beni çok övüp, yeraltında yüzümü kızartmayın olmaz mı?” demişti. Bizden daha az övgü, daha çok iş beklediğini söylemişti aslında. Yoldaşımızın yüzünü hiçbir şekilde asla kızartmayacağız! O ve diğer şehitlerimizin “gülen yüzleri, denetleyen gözleri” hep üzerimizde olacak! Ve taşıdıkları bayrağı her zaman daha yukarı kaldıracacağız!

15-16 Haziran işçi direnişi

Bu yıl 15-16 Haziran direnişine, büyük Taksim direnişi ile giriyoruz. Her yıl, yeni 15-16 Haziranlar yaratma dileğiyle girilirdi. Bu yıl ise, tüm Türkiye'ye yayılması ve günlerdir sürüyor olmasıyla 15-16 Haziran'ı aşan bir direnişi yaşıyoruz. Elbette birçok yönden farklılıklar taşıyor. Bu bir halk direnişi olarak gelişti. Henüz işçi sınıfı sahneye çıkmış değil. Direnişin zaferle bitmesi için sınıfın öncü rolünü oynaması gerekiyor. O yüzden genel grev, genel direnişin yaşama geçmesi elzem.

15-16 Haziran direnişi, "Savaş Başladı" pankartıyla on binlerce işçinin sokağa çıkmasıyla başladı. Panzerler, coplar, tanklar, umurunda değildi onların. Biraz sonra düşeceklerdi belki kurşun yağmurunun altında kavga alanlarında. Ama bedenlerindeki kurşun delikleriyle yürüyeceklerdi düşmanın inadına. Çünkü onlar, kölece yaşama dur demişlerdi. Çünkü onlar geleceğin sahipleriydiler. Bunun için de gözüpекtiler, kararlıydılar, militandılar. 'Ben' yoktu onların arasında, 'biz' vardı; bölünmüşlük uzaktı onlardan, bütünlük vardı; yalnızlaşma yoktu, dayanışma vardı. Çünkü onlar şunu iyi biliyorlardı: Bizi bizden sonrakine bağlayan zincirin eksik kalmaması için, sonuna kadar gitmek gerekir.

Bu. Türkiye işçi sınıfı tarihinde bir dönüm noktalarından biriydi.]

1940'lı yılların sonundan itibaren kabuğunu kırmaya başlayan işçi sınıfı hareketi, burjuvaziyi sıkıştırmaya başlamıştı. Gerek burjuvazinin kendi içindeki çelişkileri, gerekse işçi sınıfının giderek bilinçli bir eylemliliğe dönen hareketliliği, sınırları parçalamaya başlamış, 27 Mayıs 1960 askeri darbesinden sonra hazırlanan 1961 anayasasında, işçi ve emekçilerin örgütlenmesi yönünde maddeler yer almıştı.

Burjuvazinin vermek zorunda kaldığı kimi hak ve özgürlükler, yeterli olmamıştı. İşçi sınıfı, direnişler, işgaller ve eylemlerle, grevli-toplu sözleşmeli örgütlenme haklarını da kazandı. Devletin, Amerikancı sarı-gangster sendika şeklinde düşündüğü Türk-İş de işçi sınıfının önünde duramaz hale gelmişti. Artan işsizlik, düşük ücret dayatması ve birbiri üzerine kat kat eklenen zamlar, kitlelerin öfkesini ve arayışlarını büyütüyordu. 1967 yılında Türk-İş'ten ayrılan işçiler, DİSK'i kurarak mücadelelerinde yeni bir mevzi kazandılar.

Ama bu arada burjuvazi de boş durmuyordu, büyümekte olan toplumsal dinamikleri bastırmak için yeni yöntem ve arayışlar içine girmişti. "Özgürlükçü" ve "eşitlikçi" diye sunulan anayasal hakların budanmasının zamanı gelmişti. AP hükümeti, hazırladığı anti-demokratik yasaları birer birer gündeme getirdi. Ancak 1968 konjonktüründe bu yasaları hayata geçirmesi mümkün değildi. Öyle ki, 1963'te yürürlüğe giren 274 ve 275 sayılı yasaları budamak için de uygun bir zamanı kolluyorlardı.

1969-1970 yasama yılında AP ve CHP tarafından yeni bir yasa tasarısı Meclis'e sunuldu. Bu tasarının oluşmasında da yine bir dönem Türk-İş'te görev almış, sendikacı milletvekillerinin imzası vardı. Yasadaki asıl amaç, işçi sınıfının örgütlülüğünü dağıtmak, grev ve toplu sözleşme haklarını elinden alarak silahsız bırakmaktı.

İşçiler yasanın derhal geri çekilmesini istediler. DİSK, işçilerden gelen tepkiler üzerine bildiriler yayınlama gereği duydu. İşçilerin içinde yasaya karşı Eylem Komiteleri oluşturulmuştu. Yasanın derhal geri çekilmemesi halinde her türlü meşru direniş haklarını kullanacaklardı.

11 Haziran'da oluşturulan heyet, Ankara'ya giderek Demirel'le görüşmek istemiş, ama Demirel bu heyeti kabul etmemişti. Heyet, Ecevit'le de görüşmüş, Ecevit "yasanın bu kadar ağır maddeler içerdiğini bilmediğini" söylemişti. Ancak heyet görüşme yaptığı gün tasarı Meclis'te kabul edildi.

14 Haziran günü sınıfın kabaran öfkesi dizginlenemez bir hale geldi. 1000'e yakın işyeri temsilcisi 14 Haziran'da toplanarak DİSK yönetimini sıkıştırdılar. DİSK, alttan gelen bu baskı karşısında çaresiz kaldı ve 15 Haziran günü için bir yürüyüş kararı aldı. Kısa ve göstermelik bir yürüyüş planlamışlardı. Ancak bekledikleri gibi olmadı, öfke bütün sınırları parçaladı.

15 Haziran'da İstanbul, Ankara, İzmir ve Kocaeli'nde eylemlere başladılar. Fabrikaları boşaltan işçiler, caddeleri trafiğe keserek şehir merkezine doğru akmaya başladılar. Alibeyköy, Kağıthane, Levent, Topkapı, Kartal, Pendik gibi işçi semtleri de ayaklanmış, işgaller başlamıştı. Polis ve asker barikatları birer birer açılıyor, hedefe yürünüyordu. Polisin müdahale etmeye çalıştığı yerlerde çatışmalar sonuna kadar devam ediyordu.

15 Haziran'da Eyüp'te gözaltına alınan dört işçi, işçilerin karakolu basması sonucu bırakılmak zorunda kaldı. "Zincirlerimizden Başka Kaybedecek Bir Şeyimiz Yok", "İşçiyiz Güçlüyüz" sloganlarının yazılı olduğu pankartlar taşınyordu işçilerin ellerinde.

Direniş Komiteleri gün içinde 10 bin protesto telgrafını çekti hükümete. Ankara ve İzmir'de işçiler işyerlerini işgal etmişti.

İlk gün Türk-İş'e bağlı işçiler de eylemlere katılım göstermiş, sınıf kardeşlerini yalnız bırakmamışlardı. EAS, Mutlu, Koruma Tarım İlaçları, Chreysler, Cibali Tekel Kutu fabrikalarından akan işçiler Demirdöküm, Sungurlar, Tekfen'den çıkan işçilerle omuz omuza vermişlerdi.

16 Haziran günü, işçiler yine aynı güzergahlardan yola çıkarak çatışmaya başladılar. Ankara'da Sanayi'ye yürümek isteyen işçilerin ve öğrencilerin önünü kesen polis, onlarca kişiyi gözaltına aldı. İstanbul'da hedef, Taksim meydanıydı ve işçiler her koldan Taksim'e akmaya çalışıyordu. Devlet, birinci günden ders almış ve Unkapanı köprüsüyle Galata köprüsünü kaldırmıştı. İşçiler sandallarla, kayıklarla geçiyordu Taksim yakasına. Levent ve Mecidiyeköy hattındaki yürüyüşler, İstinye'deki Kavel fabrikasından başlayarak büyümüşü. Eylemler, bütün yolları kapatmış, hayatı durdurmuştu.

Anadolu yakası ise çatışmaların en sert geçtiği yerler oldu. Polis ve jandarma yollara barikat kurmuştu. İşçiler, yanı başlarında ölen arkadaşlarının öfkesini de kuşanarak aşıyorlardı tüm engelleri. Polis ve asker arabalarını parçalayarak hedefe doğru yol alıyorlardı.

Gebze'de AEG, Çivi, Tırpan, Timas, Demir Çekme ve Arçelik'te çalışan 10 bin işçi, Ankara asfaltına çıkıp yürüyüşe geçti. İzmit'teki işçiler de tekrar Pirelli fabrikasına yöneldiler. Lastik-İş'in tüm engellemelerine rağmen buradaki işçiler de eylemlere katıldı. İşçilerin İzmit'e sokulmaması yönünde asker ve polise talimat verilmesine rağmen, tüm barikatları ezerek geçtiler.

16 Haziran'daki eylemlere 168 işyerinden 150 bin işçi katılmış ve önceki günün aksine bu sefer Türk-İş üyesi işçiler ağırlığı oluşturmuştu.

Bu eylemlerde 5 işçi öldü, 200'den fazla işçi yaralandı ve yüzlercesi de gözaltına alındı. Devlet ise çözümü sıkıyönetim ilan etmekte bulmuştu. Ve reformist sendikacıları, bu büyük direnişi durdurmakla, işçileri evlerine göndermekle görevlendirmişlerdi.

DİSK Başkanı Kemal Türkler, radyodan yaptığı konuşmada, işçilere direnişi bırakmaları yönünde çağrılarda bulundu. İşçiler bu işbirlikçi tutuma rağmen, eylemlerini devam ettirme kararı alarak evlerine döndüler. Ama hükümet aynı gün sıkıyönetimi meclise sundu ve kabul ettirdi. Sıkıyönetim kararı uyarınca eyleme katılan tüm işyerleri askerler tarafından kuşatıldı. İşçilerin dışarıya çıkmasına izin verilmedi. Ardından evler basılarak, sendikacılar, öncü işçiler ve devrimciler gözaltına alındı. Auer, Vita, Pirelli, Good Year, Türk Demir Döküm, Sungurlar gibi büyük fabrikalarda askerler, işçilerin iş yavaşlatması üzerine içeriye girerek zorla çalıştırmaya kalktı. Patronlar da direnişi kıramayacaklarını anlayınca, binlerle ifade edilen işçi çıkartmalarına başladı.

İstanbul ve İzmit'teki sıkıyönetim ilanının ardından, direnişi İzmirli işçiler devralmış ve 18 Haziran'da yaptıkları eylemlerle devleti protesto etmişti. İstanbul ve İzmir'deki sıkıyönetim 17 Eylül'e kadar sürdü. Sıkıyönetime rağmen direnişler, dalga dalga ülkenin her tarafına yayılmaya devam etti.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, burjuvazinin bugün de kabusudur. Türkiye devrimci hareketi ve işçi sınıfı, öyle iki gün yaşatmıştır ki, şehitler pahasına mücadelenin nasıl yürütüleceğini göstermiştir. 15-16 Haziran'ın deneyimini taşıyan işçi sınıfı, gerek sendikal bürokrasinin, gerekse burjuvazinin eylemler karşısında nasıl etkisizleştiğini görmüştür. Ve onun birikimiyle '70'li yıllar boyunca mücadelelerini daha da yükseltmiş, bir çok temel hakkı kazanmayı bilmiştir.

Onun bu tarihsel mirası, yeni direnişlere, halk isyanlarına esin kaynağı olmuştur. İşte bugünlerde yaşadığımız, Taksim direnişinde olduğu gibi...

☆ 1 Haziran 1971- Hüseyin Cevahir
İstanbul-Maltepe’de çatışmada şehit düştü.

☆ 2 Haziran 1991-Ahmed Arif Öldü

Başta Kürt halkı olmak üzere, halkın acılarını, umutlarını etkili bir dille şiire döktü. Şiirlerini ‘Hasretinden Prangalar Eskittim’ adlı kitapta topladı. Şiirlerinden dolayı, baskı gördü, hapis yattı.

☆ 3 Haziran 1949-Mikhail Kalinin Öldü

"Partinin oğlu" Kalinin, 1889 yılında devrimci mücadeleye atıldı. Ağır illegale şartlarında mücadelesini yürüten Kalinin, birçok kez gözaltına alındı ve işkencelerden geçti. 1912 yılında MK yedek üyeliğine seçildi. Ekim Devrimi’nin ardından Petrograd Belediye Başkan-

geri döndükten sonra pek çok defalar soruşturmaya uğradı, yıllarca hapis yattı. Şiirlerinde toplumsal sorunları büyük bir coşku ve umutla işledi. Hapisteyken de üretmeye devam etti. Orhan Kemal ve İbrahim Balaban’ı hapiste tanıdı ve onların büyük sanatçılar olmasında önemli rol oynadı. Hapisten çıktıktan sonra, öldürüleceğini anlarak yurtdışına kaçtı. Kendi ülkesinde yasaklı olan Nazım, bir dünya şairi olarak 1963 yılında Sovyetler Birliğinde öldü.

☆ 8 Haziran 1844-Silezyalı Dokumacıların Ayaklanması

Silezya’da binlerce işçi kölece çalışma koşullarına karşı sokaklara döküldü. Ayaklanmayı bastırmak için Prusya gericiliğinin askerleri işçilerin üzerine ateş açtı. 11 işçi öldü, yüzlercesi yaralandı. İşçi sınıfının mücadele tarihinde önemli bir yere sahip oldu.

19 Haziran 1953-Rosenberglar katledildi

Sovyetler Birliği’nin İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan zaferle çıkması üzerine ABD, ülke içinde komünistlere karşı bir cadı avı başlattı. Hedef, 1929 krizinden sonra üye sayısını sürekli artıran ve eylemlerini büyüten Komünist Partisiydi. McCarthycilik diye isimlendirilen bu dönemde, on binlerce kişi, komünist olmaları gerekçesiyle tutuklandı, ağır hapis cezalarına çarptırıldı, işlerinden atıldı. Ethel ve Julius Rosenberg de bu cadı avının kurbanları arasındaydı.

Julius, Yahudi ve orta gelirli bir ailenin oğluydu, ailesi Çarlık Rusya’sında göç edip ABD’ye yerleşmişti. Ethel ise, yoksul bir ailenin çocuğuydu. Julius, mühendislik okudu, Ethel, liseyi bitirebildi. Çalıştığı işyerinde komünist ve devrimci işçilerle tanıştı. Julius ise, okurken genç Komünistler Birliği’yle tanıştı ve üyesi oldu. Bu kararında, Avrupa’da Yahudilere karşı uygulanan faşist baskılar etkili olmuştu. 1939’da Komünist Partisi’ne üye oldu. Julius ve Ethel, 1936’da bir grev toplantısında tanıştılar ve 1939’da evlendiler. İki çocukları oldu.

’49 yılında Sovyetler Birliği’nin atom bombası denemesi yapması, ABD’yi daha da saldırganlaştırdı. Atom bombasının mutlaka ABD’deki casusları aracılığıyla öğrendiğini iddia ederek casus avına çıktı. “Amerikan Karşıtı Faaliyetler”i araştırmakla yükümlü senatör McCarty’nin 9 Şubat 1950’de hazırladığı “titiz araştırma göstergesi” sayılarına göre, 57 milyon 205 bin 081 “yıkıcı” kişi saptanmıştı. Rosenberglar de bu listedeydi. Onlara dönük suçlama, KGB ajanı olmak ve atom bombası casusluğu yapmaktı. Mahkemeler göstermelikti. Cezalar önceden belirlenmişti. Dava boyunca sansür, savunma hakkının tanınmaması, delillerin karartılması da dahil her türlü devlet baskısı uygulandı.

Büyük bir kamuoyu oluşur onları kurtarmak için. Dünya genelinde çeşitli kampanyalar gerçekleştirildi. Bu kampanyalar, idamların infazının dört kere ertelenmesine neden oldu, ama idamları durdurmaya yetmedi. İdamları durduracak bir başka şey de “suçlarını”, “itiraf” etmeleri idi. Ancak Rosenberglar bunu kendilerine inanan kitlelere ihanet olarak gördüler ve reddettiler. Çocuklarına, birgün kendilerini anlayacaklarını söyledikleri bir mektup bıraktılar ve elektrikli sandalyeye oturdular.

*Neredeyse gün doğacaktır
Herkes gibi kalkacaktınız
Belki daha uykunuz da vardı
Geceniz geliyor aklıma*

*Nice aşklar arkadaşlıklar gördüm
Kahramanlıklar okudum tarihte
Çağımıza yakışır vakur, sade
Davranışınız geliyor aklıma*

*Bir çift güvercin havalansa
Yanık yanık koksa karanfil
Değil bu unutulur şey değil
Çaresiz geliyor aklıma*

Melih Cevdet Anday

lığı yaptı. 1922 yılında Komünist Partisi Merkez Yürütme Üyeliği’ne getirildi. 3 Haziran 1949’da yakalandığı hastalık sebebiyle hayata gözlerini yumdu. Kalinin, devrim mücadelesinde her türlü görevi üstlendi ve başarıyla yerine getirdi. Sosyalist insanın yetiştirilmesi için yazılar yazdı. Bu yazılar 'Devrimci Eğitim, Devrimci Ahlak' ismiyle ülkemizde de yayınlandı.

☆ 3 Haziran 1963-Nazım Hikmet Öldü

Nazım Hikmet, genç bir devrimci olarak Sovyetler Birliği’ne ilk gittiğinde, orada gördüğü sosyalist inşadan ve kültürel çalışmalardan çok etkilendi. Ülkesine

Haziran ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

21 Haziran 1978-Muzaffer Mutlu

Amasya Taşova Lisesi’nde öğrenci iken ihtilalci komünist hareketin kuruluş döneminde, saflara katıldı. 1978’de İstanbul’da faşistler tarafından katledildi. Amasya ve İstanbul’da devrimci gösterilerle kaldırıldı cenazesi.

30 Haziran 1980-Songül Kayabaşı

15-16 Haziran’ın yıldönümünde, 1980 yılında Kartal-Karlıktepe’de silahlı korsan gösteri gerçekleşti. Çıkan çatışmada bir asteğmen, iki er öldü. Bunun üzerine bölgede yüzlerce kişiyi gözaltına aldılar. Songül’de aralarında vardı. Henüz 18 yaşındaydı. Vahşice işkencelerden geçirildi. TKP-ML sempatzanı Aziz Aras’la birlikte işkencede katledildi.

17 Haziran 1984- Mehmet Fatih Öktülmüş,

☆ 13 Haziran 1969-Alpagut İşgali

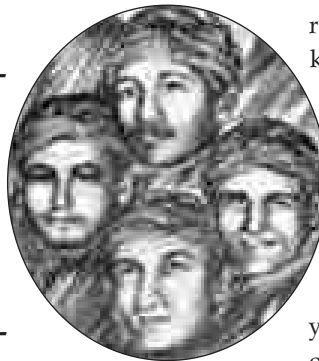
Çorum’da 786 maden işçisi, fabrikayı işgal ederek bir İşçi Konseyi kurup işlettirler. Direniş jandarmanın saldırmasıyla bitirildi, ancak işçiler de haklarını kazandılar. İşgal 34 gün sürdü ve bu süre içinde üretim yüzde 50 oranında arttı.

☆ 14 Haziran 1984-ÖÖ direnişi

Abdullah Meral, Mehmet Fatih Öktülmüş, Haydar Başbağ ve Hasan Telci şehit düştüler.

☆ 18 Haziran 2005-Mercan şehitleri

Kongre için Dersim’e giden MKP üyeleri, Mercan’da katledildiler. Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Okan Ünsal, Ali Rıza Sabur, Alaattin Ataş, Cemal Çakmak, Berna Saygılı Ünsal, Kenan Çakıcı, Ökkeş Karoğlu, Taylan

Yıldız, İbrahim Akdeniz, Dursun Turgut, Binali Güler, Ahmet Perktas, Gülnaz Yıldız, Çağdaş Can, Ersin Kantar katledildi.

☆ 20 Haziran 1933-Clara Zetkin Öldü

Emekçi kadınların mücadelesinde önemli katkılarda bulundu. 8 Mart’ın Dünya Emekçi Kadınlar günü olarak kutlanmasını II. Enternasyonele öneren de Zetkin’di.

☆ 25 Haziran 2005- Laz müziğini geniş kitlelere sevdiren Kazım Koyuncu kansere yenik düştü.

☆ 27 Haziran 1905-Potemkin Ayaklanması

Dünyada ilk kez düzenli bir ordunun gemisinde yaılan ayaklanmadır. 1905 Devrimi’nin baılangıcı oldu. Devrimin yenilgisinin ardından mürettabatıyla birlikte Romanya’ya sığınan gemi, ancak 1917 devriminden sonra geri dönebildi

☆ 30 Haziran 1925- Kürt isyanının başını çeken Şeyh Said idam edild

“İMF borcu bitti” mi?

AKP

Hükümeti, büyük bir gösterişle, 14 Mayıs itibariyle, İMF'ye olan borcun bittiğini açıkladı. Ve hatta “artık İMF'ye borç verebilecek düzey'e geldiğimiz açıklandı büyük bir böbürlenmeyle. Oysa “başarı” söylemleri bir yana, ortalıkta demagogiden başka birşey yoktu. İMF'ye borç bitmiş ama, genel olarak dış borç devasa boyutlara ulaşmıştı. Türkiye'nin İMF'ye borç vermesi ise, geleceğe ilişkin varsayımsal bir vaatten ibaretti.

Bütün rakamlar, Türkiye'nin en borçlu ve krizden etkilenme düzeyi en riskli ülkeler arasında olduğunu gösteriyor. Borç düzeyi bu kadar yüksek iken, İMF'ye olan borcun kapanmış olması bir anlam taşımıyor. Çünkü son yıllarda artan eğilim, zaten İMF'den değil, doğrudan “piyasalardan” borçlanmak. İMF reçetelerinin kalkınma değil, yıkım getirdiğinin açığa çıkmış, bu yanıyla da İMF'nin gerçek yüzünün teşhir olması ve bu durumun dünya genelinde İMF'den borçlanmayı azaltan bir etki yaratması...

Borç boyumuzu aştı

AKP “İMF borcunun bittiğini” söylerken, diğer borçlarla ilgili hiçbir şey söylemiyordu. On yıllardır İMF borçlarının ve reçetelerinin baskısı altında boğulan kitlelerde bir yanılsama yaratıyor; bu durumun “bütün borçların bitmesi” ve “ekonomik olarak refaha çıkmak” olarak algılanacağını biliyordu. Oysa gerçek durum çok farklıydı.

İMF'ye olan borç, Türkiye'nin toplam dış borcunun çok küçük bir kısmını oluşturmaktadır. İMF borcunun en fazla yükseldiği dönemde bile, toplam dış borç içindeki payı yüzde 17'yi aşmamıştır.

Türkiye'nin İMF ile 01.01.1961 tarihinde imzaladığı ilk anlaşma ile aldığı borç 38 milyon dolardır. AKP hükümetinin başa geldiği 2002 yılında Türkiye'nin toplam dış borcu 130 milyar dolarken, İMF'ye olan borcu 23,5 milyar dolardır. Bugün ise, İMF borcu bitmesine rağmen toplam dış borç yaklaşık iki buçuk kat artmış,

2012 sonu itibariyle 337 milyar dolara çıkmıştır.

Dış borcun miktarından daha önemli olan ise, bu borcun milli gelire oranıdır. Bu rakamlara baktığımızda, Türkiye'nin ekonomik durumunun, “benzerleri arasında” yani “gelişmekte olan ülkeler” kategorisinde çok daha vahim bir tablo gösterdiği ortaya çıkar.

Türkiye'nin dış borcunun milli gelire oranı, yüzde 42,5'tir. İMF veri tabanına göre, Türkiye'den daha kötü durumda olan tek ülke, yüzde 94 ile İspanya'dır. Riskli ülkeler arasında sayılan G. Afrikanın dış borcunun milli gelire oranı yüzde 36'yı bulmaz. Endonezya ve Meksika'daki oranlar yüzde 30'un altında. Ekonomik krizdeki İtalya'nın oranı bile yüzde 25 civarında. Brezilya'nınki yüzde 20'nin de altındadır.

Dış borç yükünü daha da ağırlaştıran unsur, toplam borçlar içinde kısa vadeli borçların büyüklüğüdür. Yakın dönemde ödeme zorunluluğu, ekonomi için önemli bir risktir. Türkiye'nin kısa vadeli dış borcu 100 milyar dolar, yani neredeyse toplam dış borcu üçte biri kısa zamanda ödenmeyi bekliyor. Örnek verdiğimiz diğer bütün ülkelerde, kısa vadeli borcun toplam dış borca oranı da Türkiye'nin gerisinde.

Bütün bu rakamlar, Türkiye'nin en borçlu ve krizden etkilenme düzeyi en riskli ülkeler arasında olduğunu gösteriyor. Borç düzeyi bu kadar yüksek iken, İMF'ye olan borcun kapanmış olması bir anlam taşı-

mıyor. Çünkü son yıllarda artan eğilim zaten İMF'den değil, doğrudan “piyasalardan” borçlanmak. İMF reçetelerinin kalkınma değil yıkım getirdiğinin açığa çıkmış, bu yanıyla da İMF'nin gerçek yüzünün teşhir olması, dünya genelinde İMF'den borçlanmayı azaltan bir etki yarattı.

İMF “reçetesi” egemenlerin “ilacı”

İMF'nin reçeteleri her yerde aynı temel maddeleri taşır: “Kamu harcamaları kısılsın, işçi ve emekçilerden alınan vergiler artırılsın, asgari ücret düşürülsün, karlı bütün kamu şirketleri özelleştirilsin!” İMF, ekonomik krize giren ve bu nedenle kendisine başvuran her ülkeye, öncelikle “kamuda savurganlık yapıldığı” için fırça atıyor, sonra tek çözümün “kemer sıkamak” olduğunu söylüyor ve bu reçeteyi dayatıyordu. Tabi ki ülkeden ülkeye değişen bazı yan maddeler de vardı. Kredi isteyen ülkenin en önemli ekonomik kalemi, en önemli üretim alanı hangisi ise, o alandaki geliri emperyalist tekellere peşkeş çekecek ve üretimi gerçekleştiren kesimi yıkıma uğratacak ek maddeler de bulunuyordu. Çünkü bu reçetelerle amaç, ülkenin ekonomik gücünü zayıflatmak, ülke varlıklarını ABD'nin dizginsiz sömürü ve yağmasına açmak, ABD işbirlikçisi egemen sınıfların büyüüp palazlanmasını sağlamaktır. Bu nedenle, reçetenin bedeli işçi ve emekçilerin cebinden alınır, ama reçetede ilaç, burjuvaziyi palazlandırmaya yarar.

Türkiye'de 1961 yılında başlayan, 1980 cuntasıyla beraber hız kazanan süreç, bunun çarpıcı bir örneğini oluşturmaktadır. İMF reçetelerinin ülkeyi yağmalamaya başlamasının ardından, ülkeye yabancı sermaye girişi hızlandırıldı, ithalat artırılınca hem ülkenin iç üretimi azaldı hem de dış açık büyüdü, kar eden tüm kamu kuruluşları özelleştirildi, tarımda çıkarılan yasalar ve uygulanan kotalarla büyük bir yıkım gerçekleştirildi, öyle ki tarımda bile dışa bağımlı bir ülke haline getirildi, batık bankaların borcu kitlelerin cebinden çıkarıldı, gelir dağılımında yoksul ile zengin arasındaki uçurum hızla büyüdü, reel ücretler ve reel alım gücü sürekli düşürülürken zamlar ve vergiler devasa boyutlara ulaştı, işsizlik arttı, sendikal örgütlülük dağıtıldı, sosyal güvenlik sistemi yerle bir edildi.

Ekonomik krize girdiği için İMF'den borç almak durumunda

kalan, bu nedenle İMF'nin reçetelerini de uygulamak zorunda kalan bütün ülkeler, benzer bir yoksullaşma, yıkım ve bağımlılıkla karşı karşıya kaldılar. Bu tablo İMF reçetelerinin sorgulanmaya başlamasına neden oldu. Özellikle 1995 Meksika, 1997 Asya krizlerinde İMF reçetelerinin krizi çözmek değil daha da derinleştirdiği, artık yüksek sesle konuşulmaya başlanmıştı. 2001 yılında Arjantin'in İMF borcunu ödemeyi reddetmesi ise, İMF'ye bağımlılıkla kırılma anlamına gelen yeni bir sürecin başladığını ilan ediyordu.

Bu kırılmada, Arjantin'deki ekonomik krizin sorumluluğunu ABD'ye ve İMF'ye bağlayan bir kitle öfkesinin patlamasının önemli bir rolü vardı. Keza Asya krizi sırasında benzer durumda olan Endonezya ile Malezya'nın yaşadıkları evrim, önemli bir ders olarak duruyordu. İMF'den borç alan ve İMF reçetesi uygulayan Endonezya'nın daha büyük bir batağa sürüklendiği dönemde, İMF ile ilişkisini kesen ve Çin'den borçlanan Malezya'nın refah eğilimine girmesi, kitlelerin ABD emperyalizmine duyduğu öfke ile birleşmiş, arayışları bu yöne itmişti.

İMF'nin böylesine teşhir olması birçok ülkenin İMF'den ayrılmasına, borçlarını kapatarak ilişkilerini kesmesine neden olmuştu. Tam da böyle bir dönemde, 2006 yılında İMF'nin en

2008'de başlayan ekonomik kriz, ülkemizde etkilerini son derece şiddetli olarak sürdürmektedir. Bu nedenle, İMF'ye olan borcun kapatılması ambalajını yırtarak, arkasında saklanmaya çalışılan dış borç, iç borç ve cari açık büyüklüğüne, ekonominin dışa bağımlı hale getirilmesinin sonuçlarına objektifleri tutmak gerekmektedir.

borçlu ülkesi olarak Türkiye, adeta İMF çalışanlarının maaşlarının ödenmesinin tek garantisi haline gelmişti.

Ekonomi zorda

Bugün İMF borcunun bitmesini "bayram" gibi gösteren hükümet, yukarıda anlattığımız gibi dış borcun gerçek durumunu gözlerden gizliyor. Gizlediği bir başka şey ise, ekonominin gerçek durumu.

2012 yılında Türkiye'nin yüzde 2,2 büyüme gösterdiği açıklandı. Ve bu rakamla, Türkiye, büyüme hızında 187 ülke arasında 111. sıraya inmiş oluyor.

Keza OECD raporuna göre, 2010 yılından bu yana Türkiye gelir dağılımında adaletsizliğin en fazla yaşandığı ülkeler arasına girmiş durumda. OECD ortalamasında, ülkelerde nüfusun en zengin yüzde 10'u, en yoksul yüzde 10'dan 9,5 kat daha fazla kazanıyor. Türkiye, Meksika, Çin ve ABD gibi gelir dağılımındaki uçurumun en derin olduğu ülkelerde ise, en zengin yüzde 10 ile en yoksul yüzde 10 arasındaki gelir farkı 15 kata çıkıyor.

Ülkede hem tarım hem de sanayi üretimi büyük bir yıkıma uğratılmış, ekonomi birçok alanda ithalata bağımlı hale getirilmiştir. Çalışan nüfusun yüzde 43,8'i kayıtdışıdır ve kayıtlı çalışanların yaklaşık yarısı asgari ücret almaktadır. DİSK-AR'ın Nisan ayı için

belirlediği açlık sınırı 1071, yoksulluk sınırı 3386 TL'dir, ancak askgari ücret 750 TL civarındadır. Ülkenin dış borcu 337 milyar dolar, iç borcu 386 TL, toplamda 1 trilyon TL'ye yakın borç biriktirmiştir. Özelleştirmelerle ülkenin en önemli kaynakları yağmaya açılmıştır. Esnaf kepenk kapatmakta, memurun bütçeden aldığı pay (dolayısıyla reel ücreti) azalmakta, 'hanehalkı'nın banka ve kart borçlarının önemli bir kısmı ödenemez hale gelmekte, kitlelerin yaşam koşulları kötüleşmektedir. Geniş tanımlı işsizlik oranı yüzde 22'ye dayanmıştır. Ekonomideki "refah" görüntüsü asıl olarak borsa hareketlerine, dışarıdan gelen sıcak paraya bağımlı kılınmıştır. Kredi şirketlerinin Türkiye'nin notunu artırmış olması, sıcak para akışını kolaylaştıracak, ancak bugün 71.8 milyar dolar olan cari açığı da artıracak bir unsurdur. Toplamda ekonominin kırılganlığı artmakta, darbelerden etkilenmeye daha açık hale gelmektedir.

2008'de başlayan ekonomik kriz, ülkemizde etkilerini son derece şiddetli olarak sürdürmektedir. Bu nedenle, İMF'ye olan borcun kapatılması ambalajını yırtarak, arkasında saklanmaya çalışılan dış borç, iç borç ve cari açık büyüklüğüne, ekonominin dışa bağımlı hale getirilmesinin sonuçlarına objektifleri tutmak gerekmektedir.

Malezya, Tayland ve IMF'den kopanlar...

'97'deki Asya krizinin arkasından Malezya İMF'yi ülkesinden kovduğunda adeta kıyamet kopmuştu.

İMF yanlısı gazeteler, Malezya'nın ne kadar büyük bir hata yaptığını, krizden asla kurtulamayacağını vb anlatıp duruyorlardı. Ancak sonuç çok farklı oldu ve İMF'ye alternatif yeni bir dönem başladı.

Aslında Malezya'nın krize girmesinin de nedeni İMF reçetelerine uygun bir politika izlemesiydi. Reçetelerin sonucunda Malezya'ya aşırı sıcak para girişi gerçekleşmiş, yüksek döviz kuru nedeniyle ithalatı aşırı yükselmiş, yerli üretim yok denecek düzeye inmiş, cari işlemler açığı devasa rakamlara ulaşmıştı. Arkasından devalüasyon kaçınılmaz hale geliyor, bunun üzerine yabancı sermaye ülkenin döviz rezervlerini de eriterek hızla dışarı kaçıyor ve Malezya ekonomisi ağır bir krize giriyor.

İMF bu durumda krizi derinleştirecek olan daha sıkı maliye politikaları ile dolu olağan reçetesini Malezya'nın önüne koydu. Ancak Malezya Devlet Başkanı Mahatir Muhammed İMF'yi reddetti ve onun sunduğu reçetenin tam tersini uyguladı. Sermaye hareketlerine sınırlama getirdi, vergileri düşürdü, spekülasyon amaçlı döviz ticaretini sınırlandırdı, ithalatı frenlemek için gümrük vergilerini artırdı, yurtdışından yapılan borçlanmanın şartlarını ağırlaştırdı. Kısacası, ekonomisini ABD'li tekellerin yağmasından bir süre için

yalıttı ve yerli üretimi güçlendirecek adımlar attı.

'97 yılında kriz patlak verdiğinde Endonezya ile Malezya aynı koşullarda şiddetli bir çöküş yaşamışlardı. Endonezya İMF reçetelerini uyguladı ve '98 yılından itibaren büyük ayaklanmalar patlak verdi, sonuçta Endonezya Devlet Başkanı Suharto devrildi. Malezya ise İMF'ye kapılarını kapattı ve hızlı bir biçimde krizi atlattı. 1998 yılında yüzde 6,7 oranında küçülen Malezya ekonomisi 1999 yılında yüzde 1, 2000 yılında ise yüzde 7,3 oranında büyüme gerçekleştirdi, yanı sıra 2000 yılında 3 milyar dolar bütçe fazlası verdi.

Benzer bir durum Tayland'da da yaşandı. Asya krizinden şiddetli bir biçimde etkilenen Tayland, yine İMF reçetelerine mahkum edilirken, zengin bir işadamı olan Thaksin Shinawatra liderliğindeki bir parti İMF'den kopmak ve ulusal bir program izlemek iddiasıyla girdiği seçimlerde büyük bir zafer kazandı. Bir yıl içinde Tayland ekonomisi yeniden canlanmaya başladı. Arkasından hükümet, İMF'ye olan borçlarını iki yıl önceden ödediklerini ve bir daha İMF kredisi almayacaklarını açıkladı.

Her iki ülkenin de ortak özelliği, "İMF ile anlaşmazsanız mahvolursunuz, batarsınız" türü çığlıklara tamamen kulaklarını ve ülkenin kapılarını kapatmalarıydı. Kendi ülkelerinde İMF

reçetelerinde söylenenlerin tam tersini yaptılar. İMF "kamu harcamalarını kısın"

diyordu, onlar kamu harcamalarını artırdılar; İMF "özelleştirin" diyordu, onlar devletleştirdiler; İMF "ekonomiyi yabancı sermaye girişine açın, gümrük duvarlarını indirin" diyordu, onlar tersine yerli ekonomiyi, üretimi güçlendirecek adımlar attılar. Ve iddia edilenin tersine, krizi hızlı bir biçimde geride bıraktılar. Bu durum, İMF reçetelerinin güvenilirliğini ve doğruluğunu sorgulatmaya başladı. Öyle ki, 2003 yılında İMF Başkanı Köhler, Malezya konusunda hata yaptıklarını itiraf etmek zorunda kaldı.

Malezya'da başlayan İMF karşıtı hareket, hızlı bir biçimde dünyanın başka bölgelerinde, özellikle de Güney Amerika ülkelerinde yankı bulmaya başladı. 2001 yılında krizden dolayı büyük bir halk ayaklanması yaşanan Arjantin, önce borçlarını ödeyemeyeceğini ilan etti. Sonrasında 2004 yılında İMF ile bir anlaşma yaptı. Arjantin'in borcunun hem anaparası hem de faizi üzerinde büyük indirimler yapmak zorunda kaldı İMF. 2005 yılı sonunda ise hem Arjantin hem de Brezilya İMF'ye olan borçlarının tümünü ödediler ve hesaplarını kapattılar.

2006 yılında, İMF'nin en büyük borçlusu olarak Türkiye kalmıştı. Öyle ki, artık İMF'nin çalışanlarının maaşlarının Türkiye'nin yaptığı borç ödemelerinden karşılandığı söyleniyordu.

DB Başkan Yardımcısının itirafları

İMF'nin prestijine en büyük gediği açan olaylardan biri ise, Profesör Joseph Stiglitz'in Dünya Bankası Başkan Yardımcısı görevinden ayrıldıktan sonra İMF ve DB politikaları hakkında konuşmaya başlaması oldu. 2002 yılında Nobel ödülü alan Stiglitz, Mart 2002'de "Dünya Bankasının

atıldığını anlatıyor.

Bu programın birinci basamağı özelleştirmedir. Muhalefetin susturulması karşılığında başta elektrik ve su şirketleri olmak üzere, devlete ait sanayi şirketleri büyük bir hızla özelleştirilmektedir. Şirketlerin

satış değeri ne kadar düşük tutulursa tutulsun, hükümet yetkililerinin alacakları komisyonlar, her satışı tam bir gönüllülükle yapmalarını getirmektedir. İkinci adım, "sermaye piyasasının liberalizasyonu"dur. Kağıt üzerinde yabancı sermayenin yatırımlarını kolaylaştıran bir etkidir bu. Gerçekte ise sıcak paranın ülkeye giriş ve çıkışlarını kolaylaştırmaktan başka bir amacı yoktur. İMF, spekülörleri cezbetmek için ülkelerin faiz oranlarının yüzde 30, 50, 80'lere kadar çekilmesini ister. Emlak ve döviz spekülasyonu için ülkeye nakit paranın rahatça girmesini, en küçük bir sıkıntıda ise, ülke rezervlerini birkaç gün içinde eritecek biçimde geriye kaçmasını sağlar. Bu arada yüksek faiz ülkenin üretim kaynaklarını da kurutmuş olur. Arkasından üçüncü adım gelir. "Piyasaya dayalı fiyatlandırma" denilen bu adım, gıda, su ve petrol gibi yaşamsal önemdeki ürünlerin fiyatlarına zam yapmanın örtüsüdür. Eğer bu zamlar kitlelerde bir isyana neden olursa, İMF ona da hazırlıklıdır. Devletlerin iflasına kadar uzanan bu sürecin sonunda kalan şirketleri ve varlıkları ucuza kapatan tekeller devreye girer. Dördüncü basamak "serbest ticaret"tir. Tabi ki bu DTÖ ve DB'nin koruması altındaki ülkeler ve tekeller için bir serbest ticarettir. Bu tekellerin ülkeye girişinin önündeki son engeller de kaldırılır, kredi verilen ülkenin emperyalizme bağımlılığı koşulsuz ve sınırsız hale getirilir.

"Ekonomi tıkrında mı?"

AKP Hükümetinin, Türkiye'nin büyüdüğü, ekonominin düzeldiği, İMF'ye borcunu sıfırladığı, hatta ona borç verecek hale geldiği yönünde yapılan propagandaya rağmen, gerçekler tüm bu propagandayı yalanlıyor. İşte bazı rakamlar...

*Resmi rakamlara göre Türkiye nüfusunun yüzde 17.1'inin yoksulluk içinde olduğu saptanmış durumda. 2009 yılı verilerinde, kentlerdeki yoksul sayısı 7 milyon 511 bin, kırlarda ise 3 milyon 488 bin.

*En yoksul yüzde 20 ile en zengin yüzde 20 arasındaki gelir farkı, 8.5 kat.

*OECD verilerine göre Türkiye'de her on ailenin birinde hem anne, hem baba işsiz.

*OECD'nin 40 ülkede halkın refah düzeyini ölçmek için yaptığı "hayat nasıl" araştırmasında, Türkiye sonuncu sırada!

*BBC'nin dünya ölçeğinde yaptırdığı bir kamuoyu yoklamasında, Türkiye'de halkın öncelikli sorunun yolsuzluk ve işsizlik!

*Cari açık 71.8 milyar dolar! Enflasyon resmi rakamlara göre yüzde 11.4! Son memur zammı, yüzde 4!

*Günde ortalama 5 işçi, iş cinayetlerinde katlediliyor. Mayıs ayında 69 işçi bu cinayetlerde yaşamını yitirdi.

*SGK'nın Nisan 2011 verilerine göre Türkiye'de toplam 10 milyon 314 bin 95 işçi var. Bu işçilerin 922 bin 188'i sendika üyesi. Türkiye'de sendikalaşma oranı, yüzde 8,94. Kayıtdışı istihdam oranı ise, yüzde 43,8

*Türkiye'de 15 milyon civarında ücretli bulunuyor. Toplu sözleşme hakkını kullanabilenlerin sayısı 500 bini bulmuyor. Grev hakkını AKP döneminde kullanan işçi sayısı, 2010 yılında bin, 2011 yılında 800'lerde kaldı. Birçok işkolunda grev yasağı var.

İMF'den

kopan ülkelerin başarısının altında, "kendi" bağımsız ekonomilerini uygulamaları, "emperyalizme" kapılarını kapatmaları olduğu söyleniyordu. Oysa emperyalizm koşullarında, herhangi bir ülkenin "bağımsız" kalabilmesi, "kendi-bağımsız" politikalarını izleyebilmesi mümkün değildir. II. Emperyalist savaştan itibaren ABD hegemonyasını kabul etmek zorunda kalan ülkeler, ABD'nin İMF reçetelerine de, NATO operasyonlarına da, BM kararlarına da uymak zorunda kalıyorlardı. Ancak '90'lı yılların ikinci yarısından itibaren değişen dengeler, Çin'in yükselen bir emperyalist olarak ortaya çıkması, yarı sömürge-bağımlı ülkeler için yeni bir alterna-

tif anlamına geliyordu. Çin güç ve etkisini artırdıkça, ABD'den koparak Çin'in hegemonya alanına giren ülkelerin sayısında artış yaşandı. Çin emperyalizminin dünya dengelerindeki ağırlığı, her geçen gün biraz daha büyüyor, ABD'nin "imparatorluk" tahtına oturmaya aday olduğu her geçen gün biraz daha açığa çıkıyor. Bu nedenle, ABD'den ve ABD'nin ekonomik, askeri, siyasi kurumlarından kopan, Çin'in hegemonyası ve ekonomik-askeri-siyasi politikalarının etkisi altına giren ülkeler, her geçen gün biraz daha artıyor. Bu nedenle İMF'nin son yıllarda sürekli gözden düşmesinde, ülkelerin İMF ile bağlarını koparmalarında en önemli etken, sözkonusu ülkelerin Çin ile kurdukları ilişkiler ve Çin'den aldıkları destektir.

IMF'den kopuşta Çin etkisi

İMF'nin bu kadar "gözden düşmesinin", bu kadar çok eleştirilmesinin iki temel nedeni var. Birincisi, İMF reçetelerinin yarattığı etki, ülke ekonomisine vurduğu darbe ve kitleleri yoksullaştırıcı etkisi geniş kesimler tarafından çarpıcı bir biçimde, hem de doğrudan yaşanarak görüldü. İkincisi ise, ABD'nin hegemonya aracı olarak kurulan İMF'nin, yine ABD'nin dünya üzerindeki hegemonyasını kaybetmeye başlamasıyla birlikte etkisini ve nüfuzunu da kaybetmeye başlamasıydı.

YEDİVEREN YAYINLARI

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ Şahitler Albümü

Derleyen: Devrim Zafer
Herbin mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşantılar.

YOL AYRIMI

Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasi, örgütsel olarak gerçekleştirilen birçok siyasi belgesi. Tasfiyeciliğin çözümlenip.

İLK KURŞUN

Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, tepki cuntası ilk kurşun olan komünist önder Osman Yazar Yıldoğan'ın biyografisi. Ölümlük proletarya kurtuluşunun öğretileri yaşam.

İnancın Sinandığı Zor Mekanlar: HÜCRELER

Derleyen: Nevil Berktaş
12 Eylül yılında tepki yapımlarına ve hücre saldırılarına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onuruna adanmış kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
15 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri kullam ve hücre saldırılarına karşı kurulan büyük dilatı ordu direnişinin siyasi dersleri. Tutsakların direniş günceleri.

SAVAŞ ve DEVRİMCİ DURUŞ

Derleyen: Sezai Ekinci
11 Eylül saldırılarına birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasi ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.

TIKB(B) I. KONGRE BELGELERİ

Derleyen: İsmail Güneyt
TIKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının örgütünde yaptığı ve örgütsel-siyasi halini gördüğü gerçek, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırlanmış I. Kongre'nin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER

Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük kurşanlara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç 3 KASIM SEÇİMLERİ

Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimi Hareketi'nin "Taktik", "Devlet" ve "Demokratik" konusundaki görüş ve yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI

Derleyen: Remzi Basalak
Adresiz Sorgular kitabının devamı. Son yıllarda işkence ve direnme oranının düşme nedenleri, yarıdan direniş yükseltilmesi, gelecekteki ve gelecekteki komünistlerin direnişleri.

İşçi Sınıfı HAREKETİ ve Güreşler Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihi deneyimleri ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yitilmesini anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin bilimsel noktaları ve açma yönünü ortaya koyuyor.

PİŞMANLIK TASALARI ve İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE

Derleyen: Osman Akgün
"Topluma kazandıma" adı altında kanlıca planlanan pişmanlık tasallarına, itirafçılık ve hainlik olgularına yaklaşım, komünistlerin bu konudaki taktik tutum ve belgeleri.

Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ

Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini, yeni emperyalist savaşın burjuvazi ile ekonomik ve siyasi koşulları ile ilgili derleyen ABD tutuklu.

KUTUP YILDIZI

Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimi Hareketi'nin, dünya geneli'nin örgütünde tarihi bir toplu öğrenen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar
Komünistlerin ulusal sorun, savaş ve Kürdistan'a temel yaklaşımıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi.

TIKB(B) 4. KONGRE BELGELERİ

Derleyen: Ataman İnce
TIKB(B)'nin, örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaş karşı konumunu değerlendiren 4. Kongresi.

İnancın Sinandığı Zor Mekanlar: HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI

Derleyen: Nevil Berktaş
"Hücreler" kitabının ve yazarının oca almanının ardından, kitabın dava süreci ve yargıların kampanyası ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yedigü Hastalığı TASFIYECİLİK

Derleyen: Osman Yazar Yıldoğan
12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci hareketin büyük tehribeleri yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kitabı.

Barış, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL

Derleyen: Nevil Berktaş
12 Eylül sadece bir yenilgi değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylül'ü, direnişin gözünden anlatmaktadır.

Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER

Derleyen: Metin Aydin
ABD ile Çin arasındaki dünya hegemonyasını ele geçirme savaş, bunun Türkiye'ye yansımaları, 2008'de başlayan ekonomik kriz, savaş kaçınılmaz hale gelmesi.

GENÇLİK BROŞÜRLERİ

Emperyalist savaş
ve gençlik

Gücümüz
örgütlülüğümüzdür

Liseli gençliğin sorunları
ve örgütlenmesi

**ACI,
ÖFKE,
İSYAN...**

**KAHROLSUN
EMPERYALİST SAVAŞ!**